ALICE BROOKE

O femeie imprevizibilă

ALCRIS

Capitolul 1

Kimberley Grayson aruncă o privire spre ceas și scoase un oftat: ora trei, cel mai rău moment al zilei într-un birou. I se părea că se află aici de o veșnicie. Și când se gândea că mai trebuia să stea încă două ore interminabile!

În momentul de față, fiindcă banca era închisă pentru public, aici domnea o tăcere impresionantă. Pentru prima oară de azi-dimineață, putea să audă muzica difuzată în surdină: o versiune pe sintetizator a Simfoniei a V-a de Beethoven. Kim se întrebă enervată ce barbar afon putuse să aleagă această înregistrare.

Și dacă și-ar inventa o migrenă? Dar nici măcar un guturai sau vreo urmă de indispoziție de la Crăciun încoace! Și mai avea încă dreptul la mai multe zile de concediu pentru boală. Ar fi putut să-i ceară patronului ei, vicepreședintele băncii, permisiunea de a pleca ceva

mai devreme. Dar el ar sfătui-o fără îndoială să ia o aspirină și să se întindă cinci minute pe canapea. Nu, n-ar ține!

Cine știe? Poate cu puțin noroc, o pană generală de electricitate se va abate asupra orașului? Și dacă ar simula un leșin? Toate aceste idei nebunești o distrară puțin, dar din nefericire știa că va trebui să rămână proptită în fața mașinii de scris până la ora cinci. Se uită din nou la ceas: trei și cinci.

Se îndreptă spre automatul cu răcoritoare de la capătul culoarului și rămase o clipă în fața ferestrei, ca să privească ploaia care cădea în rafale în parcare. Primăvara fusese anormal de rece anul acesta. Se apropia Paștele, dar mormanele de zăpadă murdară se transformau încetul cu încetul în noroi mai rezistau ici și colo. Șoseaua va fi cam alunecoasă în seara asta. Încercă să-și imagineze o zi însorită, un câmp plin cu ghiocei. Se vedea deja plimbându-se printre tufele înflorite de forsythia... Cât de îndepărtate i se păreau toate acestea!

Kimberley se întoarse la biroul ei și atacă hotărâtă teancul de scrisori care o așteptau. Timpul va trece mai repede dacă se va apuca de lucru... După ce le va termina, ceasul va indica trei și douăzeci și cinci. Încă o oră și treizeci și cinci de minute...

Trecuseră doi ani de când lucra la această bancă. Își luase o săptămână de vacanță în luna august a anului trecut și nu mai spera la un concediu până la vară. Într-un an și opt luni fusese bolnavă patru zile, i se mărise salariul de două ori, sărbătorise un revelion la ea acasă și pe următorul la niște prieteni. Feriga de pe colțul biroului ei avusese destul timp să dea naștere la două generații

de ferigi. Ce se mai întâmplase? Ah, da... șoricelul care stârnise panica într-un birou timp de mai multe ore și pana de curent care obligase toată lumea să plece acasă mai devreme. Nu, categoric nu, munca la birou nu avea nimic pasionant în ea. Era o existență pașnică, de rutină, fără nimic neprevăzut... Lui Kimberley îi veni brusc să urle.

Dar se calmă, scoase ultima vedere primită de la Roger și admiră valurile care se spărgeau de malul plajei de la Malibu, nisipul auriu, oceanul prea albastru pentru a fi adevărat. Iar textul scurt de pe cealaltă parte a ilustratei era și el lipsit de orice originalitate.

Timp superb. Am obținut rolul de vedetă într-un anunț publicitar TV. Salută-i pe toți din partea mea. Roger.

Kimberley se concentră asupra celor câteva rânduri, încercând să extragă din ele cât mai mult posibil. Veștile păreau excelente și, nu mai încăpea nici o îndoială, Roger își continua cu succes cariera de actor la Hollywood. După doi ani de tras mâța de coadă, când prinsese doar câteva roluri de figurant, obținuse în sfârșit acest rol într-un spot de televiziune. Conștientă de importanța acestei reușite, tânăra se bucură din tot sufletul pentru el.

În schimb, dacă ținea seama că era vorba de o scrisoare de dragoste adresată de un tânăr logodnicei sale, mesajul lăsa în mod evident mult de dorit: nici un cuvânt afectuos, nici măcar „Dragă Kim“, sau „Te sărut“... Nu-i spunea nici că-i era dor de ea, nici nu-i cerea vești despre ea. Dar la urma urmei, nici nu era de mirare, fiindcă primea de la Kim câte o scrisoare pe săptămână.

Și lui Roger îi venise întotdeauna peste mână să scrie. Zâmbi gândindu-se la toate compunerile pe care le scrisese pentru el când erau la liceu.

Se mai uită o dată la ilustrată și își imagină că stă lungită pe nisip, lenevind și bronzându-se la soare. Auzi zgomotul valurilor și țipetele pescărușilor. Nu prea știa cum sună strigătul unui pescăruș, dar ce importanță avea? Adăugă la acest tablou idilic câteva sandvișuri, o limonadă și o prăjitură cu ciocolată. Îmbrăcată într-un minuscul costum de baie, alb bineînțeles, pentru a-i scoate în evidență bronzul, cu părul șaten strălucind în soare, se lăsa cu voluptate unsă pe spate cu o cremă de plajă de un Roger foarte îndrăgostit. Râdeau amândoi în hohote. Se ridică apoi și îi întindea un sandviș și... își dădu seama cu groază că nu își mai amintea foarte bine chipul lui. Avea totuși zece fotografii de-ale lui din față, din profil, în picioare, în prim plan. Dar Roger cel adevărat, în carne și oase, unde era el? Prăjitura cu ciocolată părea mult mai reală decât tânărul bărbat. Scoase un oftat.

– Ei, Kim, faci ore suplimentare?

– Ah, nu, domnule Larrabee, am pierdut probabil noțiunea timpului! tresări ea zărindu-i brusc pe colegii ei îndreptându-se grăbiți spre ieșire.

Își luă mantoul de stofă și se înfofoli într-un șal gros de culoare verde. Apoi se examină în oglindă, ca și cum asta o putea ajuta în vreun fel să evoce imaginea lui Roger: tenul luminos, părul lung care se ondula pe umeri, ochii mari de un albastru-închis și o gură senzuală cu buzele cărnoase. Fără nici o îndoială, se făcuse mai frumoasă în acești ultimi doi ani petrecuți departe de el.

Dacă n-ar fi fost atât de mică de statură și, mai ales, atât de slabă! Și-ar fi dorit atât de mult să aibă o siluetă cu forme voluptuoase. Trupul ei gingaș, totuși extrem de bine proporționat, îi dădea aerul unei adolescente fragile.

În timp ce își punea cizmele și mănușile, se mai întrebă o dată care era de fapt relația ei cu Roger. Când părăsise Bradford-ul, la sfârșitul studiilor secundare, el îi ceruse să-l aștepte. În timp ce ea urma cursul de secretariat, el trecuse la asaltul New-York-ului, unde făcuse pe figurantul în niște spectacole de mâna a doua. Kim și el se întâlneau câteodată timp de un weekend, când el revenea la Bradford. Apoi, acum doi ani, se hotărâse să-și încerce norocul la Hollywood. În primul an îi scrisese regulat și îi telefona ca să-i povestească chiar și cel mai mic succes. Dar, în ultimele zece luni, scrisorile lui deveniseră din ce în ce mai rare, din ce în ce mai scurte. Și trecuse o veșnicie de când nu mai primise un telefon. Conștientă totuși că un debutant nu stă chiar pe roze, Kim refuza să-i mai provoace o grijă în plus, reproșându-i tăcerea.

Când ieși din bancă, o rafală înghețată de ploaie îi biciui fața și își strânse înfrigurată eșarfa. Cizmele trăgeau apa și, înainte de a ajunge la mașină, avea deja picioarele ude și înghețate.

Culmea ghinionului, îi fu imposibil să demareze! Închise ochii câteva clipe, pentru a-și calma nervii puși la grea încercare și să-și facă puțin curaj. Mașina se găsea în mijlocul unui adevărat lac.

– Mareea în creștere! șopti ea, încercând să ia lucrurile în glumă.

Ieși din mașină și, trecând vitejește prin băltoace, săltă capota și începu să umble la motor. De când trebuia să

cumpere un carburator nou! gândi ea încercând încă o dată să demareze. Slavă Domnului! Mergea! Tânăra se angajă cu prudență pe strada inundată, forțându-se să zărească drumul prin parbrizul stropit cu noroi.

Zece minute mai târziu parcă în fața bibliotecii, pentru că le promisese tinerilor ei veri că va înapoia cărțile împrumutate de ei acum câteva zile. Își băgă cheile în poșetă și, cu albumele de benzi desenate sub braț, țâșni afară din mașină. Tocmai se lansa să traverseze în fugă strada sub ploaia torențială, când se simți cu brutalitate trasă înapoi și fu gata să-și piardă echilibrul: mantoul ei se prinsese în portiera închisă cu cheia. Kim inspiră profund și numără până la zece; imposibil să se degajeze... Îi trebui o groază de timp ca să-și găsească cheile, pe unde-va prin fundul poșetei și, exact în momentul în care le extrăgea triumfătoare, văzu cum o mașină sport se năpustește drept spre ea. Îngrozită, neputincioasă, fascinată de gheizerul de nori care se ridica în spatele bolidului, scoase un urlet strident când se simți împroșcată din cap până în picioare cu un jet de apă murdară. După ce-și reveni, constată că îi căzuseră cheile din mână și fu gata să izbucnească în plâns.

Dar la ce bun să se lamenteze? Oprise mașina exact în mijlocul unei bălțoace imense, așa că nu avea nici cea mai mică idee de locul unde căzuseră cheile. Încercă să se aplece, dar mantoul o ținea prizonieră. Iar de îngenuncheat nici vorbă...

Exact în acel moment, o frumoasă voce de bas o făcu să tresară. Mașina sport frânase la câțiva metri de ea și șoferul ei, o siluetă înaltă îmbrăcată într-un elegant pardesiu de culoare havan, se îndrepta spre ea.

– S-ar zice că aveți nevoie de o mână de ajutor!

Făcând un efort pentru a-și păstra calmul, Kim îi răspunse cu un aer degajat:

– Adevărat? Mă întreb ce vă face să credeți asta?

– Mi-a venit și mie așa, o idee! Semănați exact cu un câine plouat!

Kim, udă până la piele și tremurând de frig și mânie, îl privi scoasă din fire.

– Eu... Dar știu că nu vă lipsește tupeul! Încântată să văd că aspectul meu vă predispune la glume! Aveți intenția să mă ajutați, sau v-ați oprit doar ca să profitați de spectacol?

– De fapt aveam intenția să vă prezint scuzele mele. Dar nu m-am putut împiedica să râd. Aveți un aspect atât de caraghios!

– Ei bine, când o să terminați de râs, poate o să mă ajutați să-mi găsesc cheile!

În ciuda furiei de care se simțea cuprinsă, Kim se înroși sub privirea insistentă a ochilor lui cenușii. El dădu din cap cu un aer ironic și își suflecă liniștit o mânecă.

– Îmi pare rău să vă văd atât de agresivă, când eu încerc cu atâta bunăvoință să joc rolul bunului samaritean. Aveți vreo idee de locul unde au căzut?

Tremurând, Kim, care simțea un firișor de apă înghețată scurgându-i-se pe spate, făcu un efort supraomenesc să-și păstreze stăpânirea de sine. Proțăpit în fața ei, cu sprâncenele ușor ridicate, tipul era indiscutabil superb, cu umerii lui lați, alura virilă, înălțimea mult peste medie. Șopti impresionată:

– Au căzut acolo, pe lângă roata din spate.

Cu o mișcare iute și suplă, el pescui legătura de chei și se apropie de ea, dominând-o cu statura lui.

– Sper că asta vă va determina să citiți cărți mai serioase, glumi el examinând albumele cu benzi desenate pe care ea continua să le strângă la piept. Dar ați face probabil mai bine să vă uitați la televizor. E mai puțin riscant. Și nu te face fleașcă din cap până-n picioare!

– Poate aveți amabilitatea să deschideți portiera?! exclamă ea, gata să facă o criză de nervi.

– Bine, bine, de acord! răspunse el ironic. Dar îmi pare rău că voi fi nevoit să renunț atât de repede la compania dumneavoastră, o companie puțin cam înmuiată, recunosc, totuși încântătoare.

În sfârșit eliberată, Kim se întoarse spre el și izbucni:

– Ești omul cel mai odios, cel mai grosolan și șoferul cel mai insuportabil pe care l-am întâlnit vreodată. Mă întreb prin ce minune ai obținut permisul de conducere! Îți mulțumesc pentru „serviciile“ aduse și călătorie sprâncenată!

El suportă avalanșa de cuvinte impasibil, mulțumindu-se să ridice din sprâncene cu un aer condescendent. Kim abia se abținu să nu-i arunce în față toate cărțile. Udă ca un șobolan ieșit dintr-o gură de canalizare, simțind că-i clănțăne dinții în gură de frig, Kim reuși să-și adune puțina demnitate care-i mai rămăsese, traversă strada cu nasul pe sus și începu să urce scările clădirii.

– Sunteți sigură că n-ați uitat nimic?

Ea se opri surprinsă și se întoarse spre el. Necunoscutul, sprijinit cu nonșalanță de mașina lui, se juca gânditor cu cheile ei, arborând un surâs șiret. Renunțând la orice demnitate, Kim fugi spre el, înotând prin zăpada topită, și îi smulse legătura de chei din mâini.

Hohotele râsului lui ironic o urmăriră până în bibliotecă.

Când ajunse în sfârșit la verișoara ei, Mary Kathryne, Kim fierbea de ciudă. Ieșind din clădirea bibliotecii, nu-și putuse stăpâni o reacție de decepție constatând dispariția mașinii sport, ceea ce nu avu nici un efect în ameliorarea stării ei de spirit. Încercase să se șteargă de bine – de rău la toaletă, dar fără nici un alt rezultat decât că ținuta ei părea și mai în dezordine.

Ce tip dezagreabil! Nu era nici o plăcere să fii soția unui asemenea măgar! Dacă era însurat... Dar ce-i păsa ei? Zâmbi, gândindu-se la felul cum ar fi reacționat probabil Roger într-o asemenea situație. Și-l imagină metamorfozându-se într-un cavaler care-și așterne plin de galanterie mantia în noroi, tratând-o ca pe o regină. Cu el, toate micile neplăceri ale existenței deveneau niște biete pretexte, bune doar pentru a improviza ceva nespus de caraghios. Așa era Roger al ei, plin de imaginație!

*

* *

Casa lui Mary Kathryne, o reședință vastă plină de locuri tainice, veche de vreo sută de ani, făcea parte dintr-o fermă cu mai multe clădiri, din ale cărei dependințe nu mai exista decât un imens hambar dărăpănat. Orașul câștigase teren, dar ferma, învecinată cu un cartier construit după război, mai păstra încă o grădină mare; școala se găsea la câțiva pași, așa că tânăra femeie, rămasă văduvă acum trei ani și cu cinci copii de crescut, nici nu se gândea să părăsească această oază de liniște și verdeață.

Kimberley locuia împreună cu familia Pierce de la vârsta de zece ani, de când verișoara ei și soțul ei, Jeff, o primiseră cu brațele deschise pe mica orfană. Fetița se făcuse repede indispensabilă, ajutând-o pe Mary Kathryne să se ocupe de copii și secondând-o în treburile gospodăriei.

Când Jeff Pierce murise într-un accident de mașină, iar văduva lui fusese nevoită să accepte o slujbă de chelneriță într-un restaurant, Kim insistase să contribuie la cheltuieli, evitând astfel vânzarea casei. Și continua ca și în trecut să verse o parte importantă din salariul ei în bugetul comun.

În seara asta, tânăra nu visa decât un singur lucru: să se bage într-o baie fierbinte. Dar se mulțumi cu un duș, apoi își îmbrăcă fericită blugii vechi și un pulovăr imens bleumarin, pe gât. Apoi coborî în bucătărie, unde Annie, o adolescentă de paisprezece ani, punea masa. Kim începu imediat să pregătească un sos cu ton pentru garnitură la spaghete.

– N-o să ghicești niciodată ce mi s-a întâmplat în seara asta!

Auzind pățaniile verișoarei sale, Annie fu cuprinsă de un râs nebun și Kim se lăsă curând cucerită de veselia ei. Și când Mary Kathryne își făcu apariția urmată de ceilalți patru copii, nu mai vedea decât partea caraghioasă a incidentului. Mary Kathryne vru imediat să afle dacă nu a răcit cumva, iar Jeffie, mezinul de opt ani, se interesă de marca pe care o avea mașina necunoscutului. Mary, care deja la zece ani visa la un prinț, pretinse o descriere amănunțită a șoferului.

– Dar de ce nu ți-ai scos pur și simplu mantoul? o întrebă pe neașteptate Annie.

Toată lumea izbucni în râs. Și când se gândea că asta nici măcar nu-i trecuse prin minte! Apoi Kim se încruntă, gândindu-se că probabil frumosul necunoscut păstrase despre ea o amintire destul de proastă. Probabil că o considera o proastă! Dar ce importanță avea, la urma urmei! O durea în cot de stările lui de spirit!

Cina fu deosebit de veselă și Kim își regăsi buna dispoziție.

– Ieși cu Bert în seara asta? o întrebă pe verișoara ei care arunca priviri neliniștite spre pendulă.

Bert fusese cel mai bun prieten al soțului ei și se întâlnea cu el de mai mult de un an.

– Da, ne gândiserăm să mergem la un film. Te deranjează dacă rămâi tu acasă cu copiii?

– Oh, nu! Pentru nimic în lume n-aș mai ieși pe ploaia asta înghețată! Du-te și distrează-te! Annie și cu mine ne vom ocupa de copii.

După plecarea ei, Kim spălă vasele în timp ce Annie le făcea baie celor mici. La șapte și jumătate îi expedie în pat pe mezini și îi instală la televizor pe ceilalți doi. Annie își făcea lecțiile, la masa din bucătărie, în timp ce Kim răsfoia distrată ziarul local.

– Kim, chiar îți place să lucrezi la banca aia? se interesă pe neașteptate adolescenta.

– Nu e prea pasionant, recunoscu ea, dar se poate și mai rău. De ce?

– Ah! Așa... Nu pari prea în formă în acest moment și atunci mă întrebam... Nu-i prea monotonă meseria ta?

– Nu-i prea palpitant ceea ce fac, dar mă înțeleg bine cu colegele și domnul Larrabee se poartă foarte amabil

cu mine. Mă plictisesc puțin, într-adevăr, dar nu mă văd continuând așa până la sfârșitul zilelor mele!

– De ce nu cauți altceva?

– Nu e atât de ușor să-ți găsești o slujbă în Bradford. Doar n-ai vrea să mă exilez într-un alt oraș?

– Bineînțeles că nu. Dar ar fi egoist din partea noastră să-ți impunem să rămâi cu noi, dacă poți găsi ceva mai interesant în altă parte.

Acestea fiind zise, se cufundă din nou în temele ei, în timp ce Kim se ridică să facă ceaiul. La urma urmei, poate că Annie avea dreptate. Începea să se sature de această muncă, plictisitoare de moarte, de la bancă. Dar economiile ei erau departe de a atinge suma necesară pentru a-l urma pe logodnicul ei în California. Oh! Roger ar fi gata în mod sigur s-o ajute, dar ea hotărâse să-și finanțeze singură drumul și să-și găsească ceva de lucru acolo pentru a se întreține singură. Dacă, de acum în câteva luni, el nu-i va cere să se ducă la el, ea va pleca totuși, își va închiria un apartament și își va lua o slujbă. O va ajuta el să-și găsească de lucru în industria filmului? Nu știa, dar în orice caz așa se vor vedea mai des. Și pe urmă, dacă ea va câștiga suficient, îl va putea ajuta puțin. O mulțime de bărbați fuseseră susținuți de soțiile lor la începutul carierei.

Parcurgea distrată anunțurile în timp ce își bea ceaiul, când unul din ele îi atrase atenția:

„Caut secretară pentru o tabără de copii pe lacul Harrow, în Adirondacks. Condiții financiare interesante, cazare și masă asigurate. Natură superbă. A se adresa la ziar.“

– Annie, privește!

– Kim! E la munte, foarte aproape de Canada! Probabil că e un loc splendid. O să răspunzi, nu-i așa?

– Nu știu. Mă întreb dacă e într-adevăr atât de interesant pe cât pare.

– Cel mai bun mijloc pentru a afla este de a-ți încerca norocul. Răspunde! Nu te obligă la nimic.

– Dar nu pot să plec toată vara! Ce o să vă faceți singuri?

– Oh! Ne descurcăm noi, nu-ți face probleme. Dacă am întreba-o și pe mama ce părere are? Pariez că ea te va îndemna să te prezinți.

Luară atlasul și se cufundară în studiul regiunii munților Adirondacks.

Ceva mai târziu, când Annie și copiii se duseră la culcare, Kim, singură în bucătărie, începu să viseze. Dacă ar fi putut strânge destui bani ca să plece în California chiar în toamna asta! Se vedea deja pe malurile lacului Harrow la vară, înotând, jucând tenis, mergând cu barca, totul în compania unei bande vesele de copii. Își închipuia că face baie sub clar de lună, în sunetele unei muzici romantice. Poate vor fi serate dansate în aer liber? Probabil că munca unei secretare dintr-o tabără de vacanță nu e prea istovitoare. Și oricum era mult mai interesantă decât să bată la mașină formulare pentru cererile de împrumut.

Dar nu era decent să-și lase verișoara singură cu cinci copii, după tot ce făcuse pentru ea! Bineînțeles că Annie era destul de mare acum ca să preia niște responsabilități, totuși...

Dar dacă pleca în California, nu-i va părăsi? Și asta n-o făcea să aibă remușcări. Atunci de ce să nu profite de vara asta?

După ce reflectă îndelung, Kim se hotărî să-și trimită curriculum vitae la ziar, așa, la noroc! Și va vedea! În fond, nu avea nimic de pierdut...

În noaptea respectivă, visa că se găsea la biroul ei și că se ridica să bea ceva. Cine știe de ce, nu era îmbrăcată decât în cămașa de noapte. Se uită pe fereastră dar, în locul parcării, sub razele soarelui sclipeau apele unui lac superb. Apoi, brusc, se trezi pe malul lui unde domnea o liniște deplină. Niciodată nu se mai simțise atât de fericită. O barcă cu motor se apropia de ea. Când se opri în apropierea pontonului de lemn, văzu un necunoscut cu ochii cenușii, cu umerii lați, care îi făcu semn să se urce. Ezită, simțindu-se puțin jenată din cauza cămășii de noapte transparente, dar el avea o privire atât de tandră, un surâs atât de irezistibil, încât acceptă mâna lui întinsă și sări în barcă. În loc să-i dea drumul la mână, el o trase spre sine și o strânse în brațe...

Și a doua zi, visul acesta continuă s-o tulbure.

Așa că răspunse micului anunț și puse scrisoarea la cutie când plecă de la bancă.

Capitolul 2

Folosind oglinda retrovizoare, Kim se rujă și își trecu rapid pieptenele prin buclele rebele. Apoi scoase scrisoarea din poșetă și verifică adresa. Această impozantă locuință în stil victorian, situată în afara orașului, i se părea puțin cam ciudată pentru o întâlnire de afaceri, dar era sigură că nu se înșelase. Coborî din mașină, își netezi fusta din tweed a taiorului și se asigură încă o dată că gulerul de dantelă al bluzei de un galben deschis era bine aranjat. Apoi, trăgând aer în piept, urcă treptele verandei. Ușa se deschise aproape imediat.

– Sunteți fără îndoială domnișoara Grayson? Vă așteptam! Mă numesc Sybil Hauser.

Kim fu imediat cucerită de zâmbetul sincer al gazdei.

– Intrați, intrați! Și scuzați-ne dezordinea, dar aici e un adevărat șantier. E o casă superbă, dar greu de întreținut.

Traversară un hol plin cu bidoane de vopsea, cârpe, pensule și mături. Apoi doamna Hauser o introduse într-un

salon confortabil unde ardea un foc bun, o încăpere cu pereții acoperiți de rafturi, plină de teancuri de cărți așezate cam peste tot. O fereastră mare se deschidea spre o grădină cu lalele, narcise, zambile, dincolo de care se întindea pădurea care începuse să înverzească.

Doamna Hauser era o femeie între două vârste, cu părul cărunt, mică de statură și cam grăsuță. Îmbrăcată într-o fustă din stofă neagră și un pulovăr gri, cu o pereche de ochelari agățați cu șnur, care se mișcau pe pieptul ei opulent, ea deborda de vitalitate și se exprima cu un ușor accent străin.

– Simțiți-vă ca acasă, domnișoară. Mă duc să-l caut pe soțul meu!

Kim profită de absența ei pentru a arunca o privire spre titlurile cărților, în majoritate tratate de medicină și puericultură. Dar se simți ușurată descoperind și câteva romane printre lucrările acestea teribil de austere.

Doamna Hauser sosi după câteva clipe urmată de un bărbat la fel de exuberant ca și ea și care-i semăna atât de mult încât, dacă Kim n-ar fi știut că e soțul ei, l-ar fi luat drept fratele ei geamăn.

– Domnișoara Grayson? Sunt încântat!

Îi strânse mâna cu un aer într-adevăr încântat și eliberă o canapea de teancurile de cărți care o ascundeau vederii.

– Iertați-mi dezordinea...

– I-am explicat deja, Willy.

– Înțelegeți, continuă el întorcându-se spre Kim, mătușa soției mele a murit acum un an și ne-a lăsat ca moștenire această casă. De atunci, venim aici în fiecare weekend ca să o punem la punct.

– Noi locuim la New York, adăugă soția lui. Cel puțin până în prezent. Dar o să ne mutăm aici în toamna asta.

– Da, o să deschidem un internat. Ăsta a fost întotdeauna visul nostru, o întrerupse soțul ei.

– Conduceam o școală la New York, o școală pentru străini: copiii diplomaților, ai delegaților la ONU, ai diverșilor oameni de afaceri. Cea mai mare parte dintre ei nu știu o boabă englezește și, în general, părinții lor sunt ca și inexistenți. Încercăm să-i ajutăm să se adapteze la viața în Statele Unite.

– Cunoașteți New-York-ul, domnișoară Grayson?

Kim scutură din cap.

– Avem deja o tabără de vacanță, dar de ani și ani plănuim să deschidem propria noastră școală. E atât de bine să nu trebuiască să dai socoteală nimănui, nu vi se pare? O să putem în sfârșit să ne punem în aplicare propriile noastre metode educative. Bineînțeles că, pentru început, o să luăm un minimum de elevi interni. Șase sau opt, nu mai mult.

– Sunteți deci proprietarii taberei de vacanță?

– Da, de mai mulți ani.

– O să vă placă acolo, o asigură domnul Hauser. Nu e foarte mare, dar e splendid. „Gemutlich!“ Vorbiți nemțește, domnișoară Grayson?

Kimberley scutură din cap.

– Noi suntem de origine austriacă, îi explică doamna Hauser. Ne-am stabilit în America după război.

– Eram student la medicină la Viena când au izbucnit ostilitățile, continuă domnul Hauser. Aveam pe atunci un prieten foarte bun, Porter Anderson, un american care

studia medicina în Austria. Nu ne-am văzut de ani de zile, din motive pe care probabil le ghiciți... Dar după război, doctorul Anderson a revenit la Viena. El ne-a ajutat să emigrăm și să știți că nu era deloc ușor pe atunci! Dar familia lui avea o clinică și ne-a dat de lucru la amândoi. Mai târziu, clinica a fost transformată într-un internat. Familia Anderson nu mai e proprietară în prezent, dar mai au încă interese în această afacere. Noi suntem, sau mai degrabă eram directorii lui. Vara ne ocupăm de tabăra de vacanță, secondați de stagiari, studenți la psihologie care vor să-și facă o meserie din asta.

– Sunt în general patru sau cinci, continuă doamna Hauser. Eu mă ocup de bucătărie și Willy de rest. După cum puteți constata, e încă destul de modest. Avem nevoie de o secretară pentru munca administrativă. Dar nu v-am întrebat încă dacă v-ar plăcea să lucrați cu copiii? Mai ales că aceștia se simt dezrădăcinați uneori și se întâmplă câteodată să fie destul de... dificili. Vă displace poate ideea?

– Din contră, răspunse Kim fără să ezite vreo clipă. Sunt obișnuită cu copiii.

– Aveți frați sau surori?

– Nu, sunt copil unic. Mama mea a murit la naștere, iar tatăl meu când aveam zece ani. Se recăsătorise, dar mamei mele vitrege nu-i plăceau copii.

Se întrerupse, gândindu-se la copilăria ei singuratică, la cei zece ani nefericiți și lipsiți de dragoste. Nu că Doris ar fi fost o zgripțuroaică, dar nu înțelegea nevoile și dorințele unei fetițe. Zgomotul o făcea să aibă migrene și

nu suporta dezordinea. Așa că, Kim petrecea ore întregi închisă în camera ei, vorbind pe șoptite cu păpușile, imaginându-și că mama ei adevărată se află în camera învecinată, gata să-și facă apariția dintr-o clipă în alta. Ea n-ar fi certat-o fiindcă râdea prea tare sau fiindcă trântea ușa când ieșea din cameră.

Tânăra reveni brusc la realitate și își dădu seama să familia Hauser aștepta să-și continue spusele.

– După moartea tatălui meu, spuse ea adăugând aceste penibile amintiri, m-am mutat la verișoara mea Mary Kathryne care m-a primit cu brațele deschise. Copiii ei îmi sunt la fel de dragi ca niște frați și surori. Sunt obișnuită cu o familie numeroasă!

– Cinci. Annie, cea mai mare, are paisprezece ani, Mary zece, Jeffie opt, Paul patru și Chrissy tocmai a împlinit trei. Jeff, soțul verișoarei mele, a murit acum trei ani.

– N-o să lucrați direct cu micuții noștri, dar nu le poți trece ușor cu vederea prezența, vă imaginați!

– Înțeleg perfect ce vreți să spuneți! răspunse Kim râzând.

– Bine. După cum reiese din scrisoarea dumneavoastră, ați urmat niște cursuri de secretariat, nu-i așa?

– Da, timp de un an. În prezent lucrez la o bancă. Domnul Larrabee, directorul meu, îmi va da niște referințe bune, sunt sigură de asta.

– Vă las să puneți la punct toate detaliile în timp ce eu o să pregătesc ceaiul, declară doamna Hauser ridicându-se.

Când se întoarse, câteva minute mai târziu, Kim și

soțui ei flecăreau deja ca doi vechi prieteni. Le servi un ceai cu un miros extrem de plăcut, probabil din fructe de pădure, și fursecuri de casă. Tânăra se miră văzând peste tot lămpi cu petrol.

– Adorăm lumina pe care o dau lămpile cu petrol! Și încercăm pe cât posibil să trăim fără electricitate. Willy o să vă spună că vrem să facem economii, dar adevărul este că amândoi suntem niște romantici incurabili.

– Există electricitate în tabără?

– Bineînțeles! Părinții ar fi îngroziți dacă și-ar ști copiii lipsiți de binefacerile civilizației. Avem și o instalație de încălzire, deși nu avem deloc nevoie de ea, telefon, apă curentă și chiar apă caldă. Ce mai, lux în adevăratul sens al cuvântului!

– În schimb, refuzăm să cumpărăm televizor. Ar fi prea ușor să instalăm copiii în fața micului ecran ca să avem liniște. La noi, ei își petrec timpul afară înotând, alergând, jucându-se. Totul în englezește, bineînțeles!

– În vara asta, vom avea norocul să fie și un doctor în tabără.

– Da, fiul binefăcătorului nostru, doctorul Anderson.

– Un strălucit cercetător...

– Și un medic excelent. Tocmai a terminat o lucrare despre carențele alimentare și deficiențele pe care le provoacă ele la copiii mici.

– A publicat deja rezultatele studiilor sale în revistele medicale, dar vrea să le pună aici în practică. Mai lucrează acum la ceva, dar nu-mi aduc prea bine aminte la ce... Oricum, sunt sigură că o să vă înțelegeți bine cu el.

Doamna Hauser vorbea despre el cu o mândrie maternă:

– În toamna asta este invitat să predea timp de un an la Universitatea din Edinburgh în Scoția. E o mare onoare, să știți!

Soțul ei se ridică și aduse un album cu fotografii.

– După cum puteți vedea, sunt mai multe clădiri. Copiii vor fi instalați câte patru într-un pavilion, sub supravegherea unui stagiar. Există o cabană care servește drept magazie, o casă pentru musafirii aflați în trecere. Iată sufrageria și bucătăria. Acesta este pavilionul nostru, acesta al dumneavoastră...

Kim examină fotografiile, simțind că se îndrăgostește de căsuța cu ferestre împodobite cu flori de geranium.

– Și doctorul unde locuiește?

Domnul Hauser se sculă și, apropiindu-se de o hartă veche agățată deasupra șemineului, îi indică o mică insulă situată în mijlocul lacului Harrow.

– Aici, pe insulă. N-ați crede, dar e la o distanță de numai câteva minute dacă folosești barca cu motor. Are nevoie de singurătate și liniște ca să lucreze.

Soția lui îl întrerupse ca să precizeze că doctorul Anderson va fi însoțit de secretara lui.

– Are nevoie de o secretară care să posede câteva noțiuni de medicină. Sper că nu vă va deranja să împărțiți pavilionul.

– Munca dumneavoastră va consta în a răspunde la corespondență, a ține contabilitatea și a ne da o mână de ajutor în treburile administrative. Nu e prea complicat. Bineînțeles că veți avea asigurate gratuit cazarea și masa. În ceea ce privește salariul, suntem dispuși să vă oferim...

Menționă o sumă mult mai ridicată decât cea la care se aștepta tânăra femeie.

– Nu sunteți obligată să luați imediat o hotărâre, se grăbi să adauge doamna Hauser. Mi-ar plăcea însă mult să acceptați și sunt sigură că și soțul meu e de aceeași părere. Dar probabil că vreți întâi să vă sfătuiți cu familia. Și îmi închipui că există și un tânăr care are un cuvânt de spus în această problemă.

Kim se înroși, dar nu răspunse aluziei, nedorind să le vorbească despre relațiile ei cu Roger, cel puțin nu acum.

– Da, trebuie mai întâi să vorbesc cu verișoara mea, spuse ea ridicându-se. Dacă se poate lipsi de mine în vara asta, aș fi încântată să mă alătur grupului!

O însoțiră până la mașină, oprindu-se în trecere pentru a-i arăta grădina. Kim avea impresia că îi cunoștea dintotdeauna.

Dar pe drumul de întoarcere se simți din nou cuprinsă de scrupule. Chiar dacă dorea din toată inima să accepte, recunoștința și datoria o îndemnau să rămână alături de Mary Kathryne. Dar perspectiva de a avea o slujbă în mijlocul copiilor o tenta teribil... Pe scurt, când parcă în fața casei, nu hotărâse încă nimic. Își puse blugii vechi și o bluză călduroasă și începu să prepare masa de prânz.

Annie, care se dusese să-i ia pe Paul și pe Chrissy de la grădiniță, intră în goană mare, curioasă să afle rezultatul interviului.

– Sunt dispuși să mă angajeze.

– Eram sigură! Atunci... ai acceptat?

– Nu sunt prea sigură de ceea ce trebuie să fac. Nu reușesc să mă decid.

În timp ce punea masa, îi descrise pe soții Hauser, casa lor, fotografiile taberei. Paul izbucni în lacrimi:

– Nu vreau să plece Kim! rosti el printre hohote de plâns.

Chrissy, văzându-l pe fratele ei că plânge, se grăbi să facă la fel, până ce Kim îi luă pe genunchi încercând să-i consoleze. Mary și Jeffie care veneau de la școală, doriră bineînțeles să afle ce se întâmplase. Așa că mama lor își făcu apariția într-o adevărată hărmălaie.

– Dar ce se întâmplă aici?! exclamă ea, ștergând lacrimile lui Chrissy. Puțină liniște, vă rog! Hm... dar ce bine miroase. Paul! Mary! Jeffie! V-ați spălat pe mâini?

Zgomotul se potoli imediat și, câteva minute mai târziu, toată lumea era la masă.

– Înainte de a începe să mâncăm, aș vrea să vă dau o veste nemaipomenită! declară Mary Kathryne pe un ton solemn. În această după-amiază, Bert m-a cerut în căsătorie!

Urmă o secundă de tăcere, apoi Jeff strigă:

– Ura!

Toată lumea o sărută și, timp de câteva clipe, fu o adevărată explozie de râsete și strigăte de bucurie. Copiii îl adorau pe Bert și Mary Kathryne știa că, măritându-se cu el, n-o face doar pentru propria ei fericire ci și a întregii „trupe“. Și fiindcă nici un motiv nu-i obliga să aștepte, puteau să celebreze cât mai repede căsătoria. Peste trei săptămâni, așa hotărâseră... Vor petrece apoi opt zile într-o casă de vacanță a viitorilor ei socri, la Bar Harbor.

– Bert o să-și vândă casa și o să se instaleze apoi aici!

Se părea că totul se aranjează de minune pentru

Kim. Peste o lună va fi liberă să plece la lacul Harrow.

Copiii erau atât de surescitați încât nu voiau deloc să se ducă la culcare în acea seară. După ce spălară vasele și le puseră la loc, Kim și verișoara ei se așezară liniștite în fața unei cești de ceai pentru a vorbi despre viitor. Tânăra reuși abia acum să-i povestească despre întrevederea pe care o avusese cu soții Hauser.

– Kim, chiar dacă nu m-aș fi măritat, te obligam să accepți această slujbă. M-ai ajutat întotdeauna și nu știu ce m-aș fi făcut fără tine, dar a sosit momentul să te gândești și la viitorul tău.

– Știi bine că n-o să te las niciodată la greu!

– Kim, ai douăzeci de ani. Trebuie să te înveți să zbori cu propriile tale aripi. Am știut de la început că va sosi și ziua în care vei pleca. Vreau să trăiești în sfârșit și pentru tine. Dacă ai ocazia, fă asta! Acceptă slujba și nu te mai ocupa de noi.

– Trebuie să fac economii ca să mă pot duce după Roger, în California, în toamna asta.

Mary Kathryne se încruntă.

– Scumpo, de când datează ultimele vești de la el?

– Știi bine de când. Mi-a trimis o ilustrată luna trecută.

– Ascultă, Kim, n-aș vrea să te văd suferind. Să știi că n-ar trebui să contezi prea mult pe Roger. De aproape doi ani te neglijează, nici măcar nu-ți mai telefonează.

– Costă atât de scump! Mi-a scris asta.

– Da, știu. O pomană... o vedere la trei luni! Nu așa se pot pune bazele unei legături serioase și durabile. De ce nu ieși și cu alți tineri? Ai putea să-ți găsești unul chiar aici, în Bradford, sau cel puțin pe coasta de Est!

– Toți băieții pe care-i cunosc din liceu au devenit mecanici auto sau niște agenți insipizi de asigurări! Roger este singurul bărbat cu adevărat deosebit și original pe care l-am întâlnit vreodată. Și îl iubesc.

– Kim, erai îndrăgostită de el la școală! De atunci, te-ai obișnuit cu gândul că îl iubești, dar asta nu are nici o legătură cu dragostea, cu adevărata dragoste. Te fascinează, asta-i totul!

– Există diferite forme de dragoste! afirmă tânăra cu un aer încăpățânat.

– Și asta e adevărat. Dar chiar presupunând că ține la tine și că va reveni într-o bună zi să te ia, astfel vezi tu relația unui cuplu? Crezi că vei putea fi fericită cu un bărbat care te tratează așa?

Neglijând acest detaliu, Kim se încăpățână în continuare.

– În ultima scrisoare, mi-a spus că a început să câștige bani. O să ne putem căsători în curând.

– În ritmul în care merg lucrurile, nu va putea întemeia o familie mai devreme de vreo zece ani. Și dacă o să te duci după el la toamnă, o să-ți dai în mod sigur seama că v-ați înstrăinat. Știu că e destul de dur să admiți asta, dar trebuia să privești realitatea în față, Kim.

Aceasta, simțindu-se din ce în ce mai puțin în largul ei, încercă să pună capăt discuției.

– Sunt sigură că totul se va petrece cum nu se poate mai bine. A trecut atâta timp de când aștept, încât mai pot să am răbdare câteva luni!

– Te îndrepți cu pași înceți dar siguri spre o teribilă decepție, spuse Mary Kathryne clătinând din cap.

– Ei bine, măcar voi petrece o vară minunată la munte! răspunse Kim cu o dezinvoltură prefăcută.

Grăbită să schimbe subiectul, își asaltă verișoara cu o mulțime de întrebări despre viitoarea ei căsătorie și, fiindcă aceasta înghiți repede momeala, se puseră să întocmească o interminabilă listă cu probleme mai mult sau mai puțin urgente de rezolvat.

În seara aceea, de cum ajunse în camera ei, Kim reciti toate scrisorile de la Roger și fu nevoită să recunoască... cuvântul „dragoste“ nu apărea prea des. Pentru nimic în lume n-ar fi fost de acord s-o recunoască pe față, dar cuvintele verișoarei sale o tulburaseră nespus de mult.

Examină una câte una fotografiile logodnicului ei: Roger vedetă a unei piese de teatru la școală, Roger căpitan al echipei de natație, Roger înconjurat de admiratoare... În ultima fotografie, stând în picioare alături de el, semăna cu o fetiță slăbuță pe lângă el care era înalt, zvelt, blond, superb. Încă de pe vremea aceea, frumusețea lui sculpturală făcea numeroase victime de genul feminin, dar el nu avea ochi decât pentru „micuțul lui șoricel“, după cum o numea.

Kim sări din vârful patului și, proptindu-se în fața oglinzii, se examină din cap până-n picioare, necruțătoare. Și... surâse satisfăcută. Era la fel de minionă, bineînțeles, dar admirabil făcută. Și chipul ei încântător îl reamintea pe cel al unei prințese indiene. În mod cert, făcea parte dintre acele femei a căror frumusețe nu face decât să sporească o dată cu vârsta. Lui Roger îi va veni destul de greu s-o recunoască! Roger, cu tot talentul lui, cu irezistibila lui putere de seducție! Dar el conta prea

mult pe farmecul lui și, dacă își trecuse examenele cu note onorabile, asta se datora în exclusivitate „șoricelului".

Și pe urmă, el era atât de atent, atât de prevenitor! Nu ca alții, cu care i se mai întâmplase să iasă în oraș. Niciodată un gest prea intim, o propoziție care s-o pună în încurcătură. Dar când o săruta, părea mai preocupat de „tehnica" folosită decât de sărutul propriu-zis. În așa fel, încât Kim avusese deseori impresia că repeta o scenă, că exersa în speranța unui rol: prințul Andrei sărutând-o pe Natașa, sau Othello pe Desdemona... O sărutase vreodată pur și simplu pe ea, Kim? În sfârșit... Ea se simțea foarte bine cu el!

În principiu, ea îi scria lunea, dar în seara aceasta se hotărî să facă o excepție de la regulă. Roger va fi nebun de bucurie când va afla că ea va sosi în California în luna septembrie! Da, trebuia să-i anunțe imediat vestea cea bună.

Capitolul 3

Instalată în partea din spate a remorcii supraîncărcate, Kim se întinse cu voluptate. Doamna Hauser dormea cu pumnii strânși, sforăind încetișor, în timp ce soțul ei, respectând cu sfințenie limitele de viteză, fixă drumul cu atenție. Pe măsură ce înaintau, peisajul devenea mai sălbatic. Kim, care nu călătorise niciodată, nu se sătura să admire frumusețea mereu nouă a lucurilor pe care le străbăteau.

Patronul ei, domnul Larrabee, fusese un pic surprins la anunțul demisiei ei, dar în cele din urmă se arătase foarte înțelegător. Kim se miră simțind o oarecare melancolie la ideea că părăsește acest loc, că lasă în urmă doi ani din existența ei, monotoni dar confortabili.

Colegele ei o invitară la o masă de adio într-unul dintre cele mai bune restaurante din oraș, unde însuși președintele băncii își găsi timp să apară vreo jumătate

de oră și să-i ofere un stilou scump, ceea ce o mișcă pe Kim până la lacrimi.

Ceea ce n-o împiedică să se simtă ușurată că îi părăsește pentru a se consacra ultimelor pregătiri în vederea căsătoriei lui Mary Kathryne. De o lună, Bert venea să cineze la ei în fiecare seară. Copiii îl adorau. Kim mai zâmbea și acum gândindu-se la ziua când îl surprinsese citindu-le o poveste lui Paul și Chrissy care, cocoțați pe genunchii lui, îl ascultau cu gura căscată.

Ceremonia căsătoriei se desfășură în cea mai strictă intimitate, doar în prezența mamei și a surorii lui Bert și, bineînțeles, a familiei Pierce în plen. Fiecare copil avea o sarcină precisă de care se achită cu cea mai mare seriozitate: Annie și Mary fuseseră alese ca domnișoare de onoare, Paul luă în grijă verighetele, iar Chrissy ducea florile. Iar Jeffie, plin de importanță, le deschidea drumul, în pas solemn și cadențat. Totul se petrecu într-un calm relativ și dacă cei mai mici cam întrecură măsura aruncând cu orezul purtător de noroc în tinerii căsătoriți, nimeni nu le făcu observație. Fuseseră atât de cuminți!

În timp ce noul cuplu își petrecea „luna“ de miere la Bar Harbor, Kim și Annie făcură curățenie generală în casă, frecând, răzuind, ceruind... Seara, făceau puțină croitorie, revizuind garderoba lui Kim pe care familia Hauser o sfătuise să ia pantaloni scurți, blugi, tricouri și câteva pulovere groase. Nu va avea deloc ocazia să poarte ceva elegant, în afara cocteilului dat în onoarea părinților lor, cam pe la mijlocul vacanței. După câteva ezitări, Kim își oferi o rochie nouă, o colecție de tricouri

viu colorate, un costum de baie și un pulovăr de cașmir.

Bert și soția lui, invitați la cină împreună cu Kim la familia Hauser, petrecură o seară excelentă și Mary Kathryne îi mărturisi verișoarei sale că, după ce făcuse cunoștință cu cei doi simpatici soți, se simțea pe deplin liniștită în privința ei.

În dimineața plecării ei, copiii îi oferiră un album – ghid al florilor sălbatice. Soții Hauser trecură s-o ia de acasă și toată familia adunată pe verandă îi făcu semne de rămas-bun, pe cât de zgomotoase pe atât de emoționante.

Când traversau un sat, domnul Hauser se opri în fața unui magazin care era totodată și oficiu poștal și service auto.

– Lacul se află doar la câțiva kilometri, șopti el pentru a nu-și trezi soția din somn. Ne aflăm la Harrow Center, localitatea cea mai apropiată de tabără. Nu e cine știe ce, dar e locul cel mai civilizat pe care vei avea ocazia să-l vezi timp de trei luni.

Plecară după câteva minute și, peste vreo trei kilometri, se angajară pe un drum forestier atât de îngust încât remorca abia trecea. Zgomotul făcut de crengile care se loveau de caroserie o trezi pe doamna Hauser, care se întinse cu un aer mulțumit.

– Aproape că am ajuns!

Pătrunseră într-o pădure atât de deasă încât lumina soarelui abia se filtra printre ramuri și ajunseră într-o poiență splendidă. Un miros plăcut de pin și rășină plutea în aer. În fața lor se întindea lacul, în care se oglindeau ultimele raze ale soarelui ce apunea. Domnul Hauser opri vehiculul în apropierea unei căsuțe de lemn.

– E splendid! exclamă Kim sărind jos din mașină.

Pavilioanele erau legate unele de altele prin niște cărări acoperite de un covor des din ace de pin. Tabăra părea că făcea parte din natură, pierdută printre copacii uriași și blocurile de granit. Kim nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos.

Descărcară remorca și cărară proviziile în bucătărie. Apoi soții Hauser o duseră să viziteze locurile și îi arătară grădina de zarzavat unde creșteau deja o mulțime de legume.

Kim își duse bagajele în căsuța ei, dar abia aruncă o privire în treacăt înăuntru; soarele urma să apună în curând și ea murea de foame. Probabil că aerul de munte își spunea cuvântul...

Bucătăria era destul de modestă. Fusese de curând zugrăvită și ferestrele ei erau împodobite cu perdelușe bleu. Doamna Hauser aprinsese deja focul în mașina de gătit cu lemne.

– Aici o să cinăm seara după ce copiii vor lua masa, îi explică ea în timp ce Kim pregătea salata. Dar o să luăm micul dejun și prânzul împreună cu ei, în sufragerie.

Cu o iuțeală și o îndemânare de necrezut, aranjase proviziile și pusese aluatul la copt. Apoi trecu în revistă ultimele detalii de pus la punct.

– Slavă Domnului că micuții nu vor sosi decât peste câteva zile! Mai trebuie să facem curățenie în toate pavilioanele, să le pregătim paturile și să verificăm să nu le lipsească nimic. Așteptăm să ni se livreze și restul proviziilor. Trebuie să verifici dacă ai tot ce îți trebuie pentru munca de birou.

– Ce organizare! Niciodată n-aș fi crezut că o tabără de vacanță necesită atâta muncă! Când trebuie să sosească prietenul vostru, doctorul?

Domnul Hauser, care tocmai intra în bucătărie, răspunse în locul soției sale:

– Barrett? Nu-l așteptăm mai devreme de câteva zile. Dar cu el, nu știi niciodată!

Destupă o sticlă de vin și umplu trei pahare.

– Iată că începe o nouă vară! Trebuie să udăm asta!

Kim, care nu bea de obicei, se alătură de bunăvoie toastului.

Se retrase imediat după cină, nerăbdătoare să-și descopere noua locuință. Pavilionul era mai mare decât părea din exterior. O verandă micuță, protejată cu o plasă contra țânțarilor, dădea spre lac. În interior, o mobilă mare, ținând loc atât de comodă cât și de bibliotecă, împărțea încăperea în două. De fiecare parte, câte un pat și o noptieră. În fund, un dulap mare conținând un teanc de lenjerie și pături; în apropierea lui se afla o sală modernă de baie, cu pereții placați cu oglinzi. Și ea care se pregătise să ducă o viață dură!

*
* *

După ce lenevi într-o baie fierbinte, se băgă în pat și adormi imediat.

A doua zi se sculă cu noaptea-n cap. Aerul dimineții era tare și rece, așa că îmbrăcă o pereche de pantaloni și un pulovăr gros. Înainte de a se duce la bucătărie ca să ia

micul dejun, făcu câțiva pași pe malul lacului și se așeză câteva clipe pe o stâncă pentru a privi un șoim care se rotea deasupra apei. Soarele o încălzea și o briză ușoară îi zburlea părul. Se ridică surâzând.

– În orice caz, e mai bine decât la bancă! oftă ea mulțumită.

Când intră în bucătărie, soții Hauser își terminau cafeaua.

– Nici nu vă închipuiți cât de fericită sunt că mă aflu aici! exclamă ea.

– Și noi! îi răspunse doamna Hauser zâmbindu-i. Parcă suntem la capătul lumii!

– O lume de frumusețe și liniște, adăugă ca un ecou soțul ei.

– Nu reușesc să înțeleg cum de am putut lucra atât de mult timp la bancă, spuse Kim turnându-și o ceașcă de cafea. Probabil că eram nebună de legat!

– Poate că o să te plictisești și aici peste câteva luni, remarcă bătrâna doamnă.

– Oh, niciodată! rosti Kim cu atâta convingere, încât cei doi izbucniră în râs.

– Să începem cu curățenia, spuse domnul Hauser. După ce îți iei micul dejun, poți să te duci să arunci o privire în biroul tău? Am impresia că utima noastră secretară a lăsat o harababură în urma ei!

– Am înțeles. Și pe urmă o să vin ca să vă dau o mână de ajutor.

Domnul Hauser nu exagerase: Kimberley simți că i se taie răsuflarea când văzu haosul care domnea în micul birou. Dar și așa, își putu da seama cât era de conforta-

bil: un mobilier funcțional și comod, dulapuri pentru dosare și o mașină de scris electrică, ultimul model. Soarele intra în voie prin geamurile imense care dădeau spre pădure și lac. Dar mai multe cutii pline cu registre se îngrămădeau pe podea, și un teanc de hârtii trona pe birou: toată corespondența din vara trecută. Descoperi și o mulțime de facturi în fundul unui sertar. Se părea că fosta secretară nu-și dăduse nici cea mai mică osteneală să claseze vreun act. Atunci Kim, luându-și inima în dinți, începu să trieze și să aranjeze grămada de hârțoage.

La ora prânzului, debarasase deja jumătate din birou și le povestea râzând celor doi simpatici bătrânei despre necazurile ei, în fața câtorva sandvișuri și a unor pahare mari cu ceai de la gheață. Soții Hauser îi spuseră că terminaseră de amenajat pavilioanele.

Fiindcă se făcuse cald, Kim se duse să se schimbe înainte de a se întoarce în biroul ei și îmbrăcă un șort și un tricou decoltat. Apoi atacă facturile, pe care începu să le claseze la iuțeală. Spre sfârșitul după-amiezii, totul părea aproape în ordine. Se aplecase spre o cutie, cu șortul mulat provocator pe fundulețul ei, când auzi o voce bărbătească venind din spatele ei:

– Știam eu că peisajul e superb pe aici, dar nu mă așteptam la o vedere atât de... panoramică!

Kim fu atât de surprinsă încât își pierdu echilibrul și ar fi aterizat în mijlocul cutiilor ei dacă n-ar fi fost reținută de o mână viguroasă. Se întoarse furioasă și întâlni doi ochi cenușii, strălucind de ironie.

– Doamne! Dar e chiar câinele plouat!

Stupefiată, Kim rămăsese cu gura căscată.

– Ei? Nu se mulțumește unui vechi prieten? E totuși a doua oară când vă sar în ajutor. Erați mai vorbăreață ultima oară când v-am întâlnit!

– Ce naiba faceți aici?

– Și eu sunt încântat să vă revăd. Nu, nu, nu-mi mulțumiți! Sunt fericit că am putut să vă fac un serviciu!

Pradă unui acces de furie care o surprinse și pe ea, Kim abia se stăpâni să nu-i spună vreo două. Când îl întâlnise prima oară, fusese frapată de fizicul lui de atlet, și nici astăzi nu se putea împiedica să-i admire umerii lați și picioarele lungi, musculoase, strânse în blugii decolorați. Gulerul cămășii albe se deschidea pe un piept acoperit de un păr creț de culoare închisă. Își plecă fără să vrea ochii.

– Sunt dezamăgit să constat că sunteți și de data asta la fel de prost crescută! rosti el cu un aer batjocoritor. Dar cu puțină răbdare, poate vom reuși să vă învățăm bunele maniere!

– Poate o să-mi dați niște lecții în acest sens?

Fiindcă el făcu un pas spre ea, Kim se dădu înapoi, uitând de cutia care se găsea exact în spatele ei și, pierzându-și încă o dată echilibrul, se agăță instinctiv de primul lucru care îi căzu sub mână: el. Iar tipul profită de ocazie ca s-o strângă în brațe. Îi simți răsuflarea caldă mângâindu-i chipul.

– Nici nu-mi doresc decât să încerc, răspunse el pe un ton calin.

Nebună de furie, Kim îl împinse cu putere și ridică mâna să-l pălmuiască.

– Doamne! Ce caracter!

– Ah, Kim! Văd că ai făcut deja cunoștință cu Barrett Anderson! exclamă domnul Hauser intrând în încăpere, urmat îndeaproape de soția sa și de o necunoscută.

Doctorul Anderson! Oh, nu!

– Da, răspunse doctorul. Această tânără persoană și cu mine ne-am mai întâlnit deja în Bradford, dar prezentările nu au fost conform uzanțelor. Dacă amintirile mele sunt exacte, mi se pare că în ziua aceea ploua cu găleata!

– Muriel Schmidt, ți-o prezint pe Kimberley Grayson. Veți locui amândouă în același pavilion. Sper că veți deveni repede prietene.

Kim încercă să-și recapete sângele rece și strânse politicos mâna tinerei femei.

– Dacă i-ai arăta lui Muriel camera? îi sugeră doamna Hauser. Probabil că dorește să se schimbe înainte de cină.

– Am crezut că n-o să mai ajungen niciodată! exclamă Muriel. Ai într-adevăr impresia că debarci pe o altă planetă!

Soții Hauser și doctorul Anderson ieșiră împreună din birou, iar Kim plecă însoțită de Muriel. Ce idee să mă îmbrac în șort! gândi ea furioasă, simțind privirile lui Barrett fixate pe picioarele ei goale.

Muriel, care avea în jur de douăzeci și cinci de ani, purta o rochie de culoare roșie, foarte decoltată, pantofi cu tocuri înalte și o brățară zornăind de mici medalioane. Ai fi crezut-o proaspăt ieșită de la coafor. Kim se întrebă prin ce minune putea bate la mașină cu unghiile alea atât de lungi și ascuțite...

– Asta e faimoasa tabără? o întrebă ea, vizibil dezamăgită, făcând un balonaș din guma pe care o mesteca. Nu există piscină?

– De ce să construiască o piscină când avem lacul ăsta splendid la doi pași? răspunse Kim surâzând.

– Vrei să zici că o să ne scăldăm în lac? Dar e probabil plin de pești și de tot felul de bâzdâgănii!

– Bineînțeles! Dar peștii sunt niște animale foarte curate fiindcă se spală tot timpul. Și lacul nu e deloc poluat. Apa care o consumăm provine direct din lac.

Muriel o privi îngrozită.

– Dar... nu e deloc civilizat!

– Oh, bineînțeles. Este o apă complet... sălbatică! răspunse cu ironie Kim.

Dar tânăra secretară nu păru să-i aprecieze deloc umorul. Sosiră în fața pavilionului și Kimberley făcu ochii mari descoperind o grămadă de bagaje pe verandă.

– Sunt ale tale?

– Da. Habar nu aveam cum se îmbracă lumea pe aici. Așa că mi-am adus toată garderoba de vară. Doamne! Dar ce puțin loc e înăuntru!

– Poți să folosești aproape toate sertarele. Și dulapul. Eu n-am adus mare lucru cu mine.

– Nu înțeleg de ce nu ne pot caza separat! Riscă să fie destul de jenant dacă una din noi primește noaptea vreun invitat, nu crezi?

– Eu nu aștept pe nimeni, replică sec Kim.

– Nici eu, dar nu se știe niciodată! Unde e televizorul?

– Nu există. Domnului Hauser nu-i place.

– Doamne, dar ce poți face în pustietatea asta? Să

cânți în jurul focului de tabără împreună cu toți puștii ăia? Simt că o să înnebunesc înainte de sfârșitul verii.

Kim nu știu ce să-i răspundă.

– În sfârșit! Măcar baia are un aspect civilizat, declară tovarășa ei de cameră după ce inspectă locurile. Dar va trebui să mă inițiez în bucuriile campingului...

Își scoase tranzistorul din valiză și, după câteva hârâituri, vilișoara fu invadată de o muzică asurzitoare.

– Nu ea o să înnebunească, bombăni Kim.

Muriel dispăru curând în baie, împreună cu tranzistorul ei cu tot. Kim își puse o pereche de pantaloni kaki și o cămașă în carouri pe care o încheie cu grijă până la gât, apoi se instală pe unul din balansoarele de pe verandă. Când se gândea câți bărbați există pe acest pământ... Și ea trebuia să dea exact peste Barrett Anderson! Oftă și privi lacul cu un aer absent. Slavă Domnului că nu trebuia să lucreze cu el. Ar fi fost culmea! Ce tip odios! Se înroși gândindu-se la ultima lor întâlnire, din biroul ei, și la felul cum o strânsese în brațe. Din fericire, el își va petrece cea mai mare parte a timpului pe insulă și nu se vor vedea decât în timpul meselor. Și șortul ăla, Doamne! Se înroși din nou aducându-și aminte cum o studia, întârziind fără jenă la pieptul ei pe jumătate gol. Verifică distrată dacă nasturele de la guler e închis, apoi, cuprinsă de un brusc acces de furie, îl deschise. Doar n-o să se lase impresionată de tipul ăsta imposibil...

Muriel, îmbrăcată într-o salopetă de saten negru, ieși din casă și se așeză pe șezlongul de lângă ea. Își aprinse o țigară, oferindu-i una și lui Kim.

– Nu, mulțumesc.

– Nu te îmbraci pentru cină?

– Dar sunt îmbrăcată!

– Simt că va trebui să mă obișnuiesc cu existența asta rustică! O adevărată junglă, aici! Dar având în vedere splendida partidă care dă târcoale prin împrejurimi, prefer să-mi pun toate șansele la bătaie!

– Doctorul Anderson nu e deci căsătorit?

Pusese întrebarea doar de formă. Fiindcă asta n-o interesa câtuși de puțin, bineînțeles.

– Cum, nu ești la curent? Dar este unul din băieții cei mai străluciți și mai solicitați din New York. Toate infirmierele din oraș și-l dispută! Și dacă te iei după zvonuri, nu e chiar inaccesibil. Ascultă-mă pe mine!

Mai limpede de atât nu se putea! Kim se simți teribil de șocată.

– Nu-mi venea să cred când agenția mi-a propus această slujbă. Eu sunt secretară medicală, după cum cred că ai înțeles. Și s-a întâmplat ca în acel moment să fiu pe liber... Dar habar nu aveam în ce mă băgam! Ascultându-l, am crezut că mergem să ne petrecem vara într-o stațiune balneară. Mi-a povestit că tabăra e superbă, doar că e puțin cam izolată. În ceea ce privește izolarea, nimic de făcut! Dar pentru rest... Pariez că nu există nici un restaurant sau bar pe o rază de mai mulți kilometri! Aș fi putut la fel de bine să mă angajez în Armata Salvării.

Strivi mucul de țigară și se ridică.

– Dar sper că Barrett nu va întârzia să se plictisească la fel de repede ca și mine și am o groază de idei despre felul în care ne-am putea petrece timpul amândoi!

– Cred că e momentul să mergem la masă, răspunse Kim îngrozită.

– Mă înțelegi, continuă Muriel luându-se după ea, îmi place la nebunie să mă distrez. Ador dansul, petrecerile. În sfârșit, genul ăsta de lucruri. Tu nu?

– Ba da, bineînțeles. Dar nu prea am ocazia să mă distrez prea des. Bradford nu este un oraș prea animat seara. Și fără îndoială că aspirațiile mele sunt mai modeste decât ale tale.

– Ce vrei, eu sunt orășeancă până în vârful unghiilor, declară veselă Muriel.

Kimberley se opri o clipă să admire splendidul apus de soare, sus pe creștetul munților. Umbrela era acum de un mov închis și zări un liliac mititel care zbura pe deasupra capetelor lor. Dar consideră că e mai înțelept să n-o anunțe pe Muriel.

– Totuși, vara, îmi petrec aproape toate weekend-urile la Long Island, cea mai șic stațiune din New York, continuă ea, părând că tăcerea o deranjează. Dar acolo nu e așa. Întotdeauna e o aglomerație nebună și îți garantez că nu te plictisești nici o clipă.

Intrară în bucătărie unde îi găsiră pe domnul și doamna Hauser cutremurându-se de râs, probabil datorită glumelor lui Barrett. Muriel se grăbi să li se alăture, ca și cum ar fi cunoscut poanta. Iar Kim se uită la el, complet năucită: purtau exact aceeași îmbrăcăminte! Pantaloni kaki și cămașă în carouri. Numai că el își suflecase mânecile și descheiase câțiva nasturi de la cămașă, ceea ce îi dădea posibilitatea să-i vadă pieptul bronzat. Se întoarse spre ea și îi surprinse privirea uluită. Kim se

înroși, dar privirea lui Barrett străluci cu maliţiozitate.

– Intraţi, domnișoarelor! Apropiaţi-vă! Veniţi să profitaţi de irezistibilul meu simţ al umorului!

Îi întinse un pahar cu vin lui Muriel și se apropie de Kim care stătea timidă în pragul ușii.

– Parcă am fi gemeni în seara asta.

– Da, ce întâmplare ciudată, nu-i așa?

– Din fericire, îi șopti el la ureche, bine că n-am aceeași toaletă ca Muriel. Cum m-ai vedea într-o salopetă de saten negru?

Înainte ca ea să fi avut timp să-i răspundă, domnul Hauser îl chemă pe Barrett pentru a se sfătui amândoi în privinţa homarilor. Kim înţelese că Barrett încerca să-i intre în graţii. Ei bine, dacă el credea că o să cedeze avansurilor lui, se înșela amarnic! Ridică bărbia cu mândrie și se apropie de Muriel, care conversa cu doamna Hauser despre restaurantele pe care le frecventau în Manhatan, subiect despre care Kim nu avea habar. Exceptând o excursie la Washington, organizată de liceu, nu-și părăsise niciodată Bradford-ul natal. Se forţă totuși să asculte cu interes, ignorându-i în mod deliberat pe cei doi bărbaţi absorbiţi de preparativele gastronomice.

În timpul cinei, aproape că nu rosti nici un cuvânt, în ciuda eforturilor depuse de Barrett pentru a o face să participe la conversaţia generală. Prieten vechi cu familia Hauser, aveau numeroase relaţii comune. Iar Muriel, care lucra de mult timp în mediile medicale, era familiarizată cu majoritatea numelor pronunţate. Deci Kim se simţea extrem de străină în micul lor grup.

– Ce liniștită ești în seara asta! remarcă domnul Hauser întinzându-i o ceașcă de cafea.

– Oh, sunt doar puțin obosită, asta-i tot.

– Parcă ai spus că tu și Barrett vă cunoașteți dinainte?

Tânăra simți că obrajii îi iau foc.

– Ne-am întâlnit la biblioteca municipală din Bradford! spuse Barrett. Kim venise să aducă înapoi cărțile împrumutate. Iar eu mă oprisem să ajut o șoferiță aflată la ananghie.

Ea îi aruncă o privire furioasă, dar Barrett continuă ca și cum nimic nu se întâmplase:

– Dar trebuie să vă spun că în acea după-amiază am avut ocazia să descopăr un aspect al personalității ei care m-a pus pe gânduri. Sper că vom avea ocazia să facem mai bine cunoștință acum, în tabără.

Kim îi aruncă o privire ucigașă, în timp ce soții Hauser îl aprobau cu căldură.

În acea seară, după ce suportă răbdătoare flecăreala lui Muriel și urletele tranzistorului ei, rămase mult timp lungită în întuneric, neputând să-și găsească somnul. Abia după ce-și imagină în cele mai mici detalii viitoarea ei întâlnire cu Roger, reuși în sfârșit să adoarmă.

Capitolul 4

Zilele următoare se scurseră fără să știe prea bine cum. Cele cinci stagiare sosiră a doua zi de dimineață, apoi veni și rândul copiilor. Tabăra se animă încetul cu încetul și pădurea începu să răsune de strigăte și râsete voioase.

În ziua care urmă memorabilei cine cu homari, cei doi Hauser, Muriel și Kim se duseră să viziteze locuința doctorului Anderson. Muriel, la început reticentă la perspectiva de a face zilnic acest traseu cu barca, își regăsi tot entuziasmul când înțelese că Barrett personal va veni s-o ia dimineața și s-o aducă seara în tabără, după ce-și termina lucrul.

Casa se ridica pe un promontoriu aflat la estul insulei. Geamurile mari, orientate spre est și nord, ofereau o vedere splendidă asupra lanțului de munți, iar peretele vestic, la picioarele căruia se găsea un ponton din cedru,

dădea direct spre lac. Încăperea principală servea drept bucătărie, salon și birou totodată. Tonurile calde ale lemnului natur, îmbinate cu tonurile de bej și maro ale covoarelor și tapițeriei dădeau acestui interior confortabil și primitor o notă de intimitate. Kim se simți aproape geloasă pe Muriel. Iar aceasta părea incapabilă să găsească un adjectiv pe măsura entuziasmului ei.

– Oh! E... Pur și simplu... E casa cea mai... îngăima ea.

La un moment dat, Kimberley rămase singură cu ea în bucătărie.

– Îmi închipui că-ți va veni destul de greu să lucrezi într-un asemenea cadru! spuse ea cu inocență.

– Da... dar și lui...

Surprinsă, Kim observă că Muriel nu-l pierdea din ochi pe doctorul Anderson și părea fascinată de picioarele lui lungi și pieptul musculos. Tânăra aruncă pe furiș o privire spre bustul opulent al secretarei, pus în valoare de un decolteu amenințător, și se întrebă dacă lui Barrett îi vor rămâne câteva clipe libere în vara asta, pe care să și le dedice cărții. Nu se putu împiedica să-și plece ochii spre sânii ei mici și șoldurile înguste, regretând încă o dată că nu are câteva kilograme în plus.

În acea după-amiază termină să claseze dosarele și făcu inventarul ustensilelor de birou. Apoi, după ce își termină treaba, îi scrise lui Roger. Primise câteva rânduri de la el înainte de căsătoria lui Mary Kathryne și i se păruse destul de deprimat. Îi scria că viața de la Hollywood i se pare superficială și că închiriase un Porsche, indispensabil standardului de viață pe care tre-

buia să-l afișeze, după părerea impresarului său... Și îi dorea să petreacă o vacanță minunată.

Imediat ce sosiră copiii, Kim se trezi dintr-o dată mai ocupată, fiind în sarcina ei să studieze instrucțiunile părinților și să noteze diferite aspecte mai speciale din comportamentul copiilor. Unii micuți trebuiau să respecte un anumit regim, alții se temeau de întuneric, unii sufereau de alergie. Avu astfel ocazia să-i cunoască mai îndeaproape, în special pe micuțul Josef, care se agăța cu disperare de tatăl lui, plângând în hohote. Plecarea părinților dădu loc la câteva drame, fiindcă puțini erau copii care acceptau cu seninătate această nouă despărțire de părinții lor „hoinari".

O dată liniștea restabilită, viața taberei intră încetul cu încetul în normal. Stagiarii își petreceau timpul cu copiii, iar Kim beneficia de mai multă libertate, mai ales după-amiezile. Făcea lungi plimbări prin pădure și, înarmată cu ghidul ei de botanică, făcu progrese rapide. Niciodată nu mai dispuse astfel de timpul ei. La început, prudentă, se mulțumi să urmeze cărările bătute, apoi, puțin câte puțin, căpătând siguranță, pleca la întâmplare. Într-o zi, urmând un torent care șerpuia printre coline, descoperi o cascadă, apoi un lac mic înconjurat de stânci, care deveni unul dintre refugiile ei favorite. Venea adesea aici cu câte un sandviș și o carte și căpătă atâta îndrăzneală încât într-o zi se scăldă în pielea goală. Dar strigătul unei veverițe o sperie atât de tare încât nu mai repetă experiența.

În schimb Muriel nu șoma nici o secundă. În tăcerea serii, atunci când copiii făceau baie, se auzea câteodată,

adus de vânt, zgomotul mașinii de scris de pe insulă. Sigur n-ar fi bătut în acest ritm dacă doctorul Anderson și-ar fi pierdut timpul încercând s-o seducă! Totuși, în fiecare seară, Kim suporta povestirea detailată a asalturilor lui Barrett, pe care Muriel le respingea cu pudoare.

Kimberley nu mai știa ce să creadă. Când îi vedea împreună în timpul meselor, Barrett se purta cu secretara lui cât se poate de indiferent. Se arăta politicos și atâta tot. De altfel, te puteai aștepta la orice din partea unui asemenea tip! Iar Muriel nu urmărea decât să ajungă în patul lui.

Într-o dimineață, Kim îl găsi pe Josef ascuns în biroul ei, în timp ce ceilalți copii se jucau pe marginea lacului. Se aruncă plângând în brațele ei, agățându-se de ea cu o asemenea disperare încât simți că inima i se topește de duioșie. Se uită prin dosarul lui și află că îi era frică de apă. Obținu fără nici o problemă aprobarea de a-l ține lângă ea din când în când și copilul se obișnui să-și petreacă diminețile în biroul ei, desenând. Simțindu-se din ce în ce mai atașat de ea, pretinse în curând să fie așezat lângă ea în timpul meselor. Kim își împodobise pereții biroului cu desenele lui. Măcar era și ea utilă cuiva aici!

Într-o bună zi, în cursul cinei, Muriel o întrebă pe neașteptate:

– Unde a dispărut amorezul tău, Kim?

Aceasta nu înțelese imediat la cine făcea ea aluzie.

– Oh, vorbești despre Josef? E cu ceilalți copii.

– Poate nu ești la curent, adăugă Muriel întorcându-se

spre Barrett, dar micuța noastră Kim are un admirator înfocat! Niciodată n-am mai întâlnit o dragoste atât de devotată!

„Micuța Kim“ simți ochii cenușii oprindu-se asupra ei. Exasperată de tonul vag condescendent al secretarei, trebui să se mulțumească să răspundă calm:

– Nu vă bateți joc de Josef! Nu are decât unsprezece ani și se simte teribil de singur aici. Are nevoie de multă afecțiune!

– Oh! Am spus asta ca să mai râdem și noi puțin! N-o pune la inimă!

– Micuțul Josef Belos a îndrăgit-o, îi explică doamna Hauser. Își petrece toate diminețile în biroul ei, în loc să se scalde împreună cu ceilalți copii.

– Da, Josef nu reușește să se adapteze, adăugă soțul ei. Dar se va întâmpla și asta cu timpul, sunt sigur. Imediat ce se va face puțin mai cald, va fi atât de dornic să se scalde încât va trece peste frica lui și se va hotărî.

După cină, Kim se duse să facă un tur pe marginea lacului și se urcă pe stânca ei preferată de pe marginea apei. Nu se simțea în stare s-o suporte pe Muriel în seara asta. Începea s-o calce pe nervi. Mai ales în timpul meselor, când amândouă se găseau în prezența lui Barrett. Devenea atunci de o veselie zgomotoasă și vulgară. Kim era cufundată în gândurile ei, când un zgomot de pași o făcu să ridice capul.

– Kimberley, voiam să-ți vorbesc despre Josef, spuse Barrett cu un aer grav așezându-se lângă ea. Am vorbit deja cu Wilfred și Sybil. Să știi că nu-i faci deloc un serviciu puștiului.

– Nu-ți face probleme, îi răspunse ea cu răceală. Muriel a exagerat.

– Ascultă-mă, Kim. N-aș vrea să te rănesc, dar te asigur că îi faci rău. Vrei să-și petreacă întreaga vacanță fugind de greutăți?

– N-am nici un chef să discut asta cu tine! exclamă ea ridicându-se, simțind că i s-a urcat sângele la cap.

– Așază-te! îi spuse el tăios.

Impresionată, Kim se execută imediat.

– Dacă tatăl lui Josef și-a trimis fiul aici, a făcut-o ca să-l învețe să fie independent. La el acasă este răsfățat, cocoloșit ca un prinț. Orice îl sperie, îl face să intre în panică. Are nevoie să fie tratat la fel ca și ceilalți copii. Când va vedea că băieții îl acceptă, se va integra grupului și-și va uita teama. Te asigur, Kim. E pentru binele lui!

– Josef se simte singur, are nevoie de tandrețe! N-o să-l trimit la plimbare doar ca să-ți fac ție plăcere!

– De ce iei remarca mea drept o observație personală? Dacă te-ai gândi mai bine, ai vedea că am dreptate.

– Dar n-am luat-o drept un atac personal!

– Ba da. Și într-o clipă o să izbucnești în lacrimi, ca și Josef, pentru că nu ți se face pe plac.

Înainte ca ea să fi avut timp să riposteze, el reluă cu o voce mai blândă.

– Hai, nu te ambala! Spuneam asta doar ca să te tachinez.

Kim se ridică din nou. Barrett făcu același lucru și îi bară calea.

– Lasă-mă să trec!

– Liniștește-te, micuța mea, spuse el luând-o de

umeri. Îmi pare rău că te-am supărat. Aș fi vrut atât de mult ca noi doi să fim prieteni.

– Adevărat? Deci nu mă înșelam în privința ta! Ești insuportabil! Și dacă aș fi știut că vei bântui pe aici, n-aș fi acceptat niciodată această slujbă!

Barrett își lăsă brațele în jos și rosti cu răceală:

– Nu știam că mă detești. Doar ne cunoaștem destul de puțin.

– Slavă Domnului!

Ea îl împinse cu brutalitate și o luă la fugă, încetinind doar când fu sigură că el n-o urmărește. Se trânti pe jos, gâfâind, și își ascunse fața în mâini. Îl ura! Doamne, cât îl ura! Niciodată de acum înainte nu-i va mai adresa cuvântul, decât dacă va fi obligată. De altfel, mai bine era să se întoarcă la Bradford. Da. Imediat. N-avea decât să rămână aici cu scumpa lui Muriel! Și când se gândea că el îndrăznise să-i critice comportarea! Doar doamna Hauser va ști s-o consoleze!

Și dintr-o dată izbucni în lacrimi. Nu, nimeni nu trebuia să afle ce i se întâmplase, ar fi fost prea umilitor pentru ea. Casanova ăsta de duzină n-o să reușească să-i dea ei planurile peste cap!

Când ajunse în sfârșit la cabana lor, Muriel era deja băgată în pat și frunzărea o revistă, ascultând cum urlă tranzistorul.

– Îți dai seama? Nu e încă ora zece și m-am culcat deja! Nu mi s-a mai întâmplat asta de când eram copil.

Kim nu-i răspunse și se duse să facă un duș. Când reveni, Muriel își continuă ideea:

– Când mă gândesc că n-am mai scos nasul în lume

din blesteamata asta de tabără de trei săptămâni! Nu suport tăcerea. Ascultă și tu. Nici un singur zgomot! Dacă o să continuu să duc viața asta de călugăriță o să înnebunesc de-a binelea!

– Ai putea să iei mașina sâmbătă și să pleci la plimbare.

– Dar unde naiba? Ar trebui să conduc ore întregi ca să ajung undeva în deșertul ăsta!

Kim se întoarse în baie ca să se spele pe dinți. Muriel se luă după ea, rămânând în ușă.

– Vorbesc serios, Kim. Înnebunesc aici.

– Îmi pare rău pentru tine.

– Nu cred că o să mai pot suporta mult timp.

– I-ai vorbit despre asta doctorului Anderson?

– Lui?! În afară de afurisita aia de carte, nimic nu-l interesează!

Kim primi mărturisirea ei cu un șoc, întrebându-se imediat ce se va întâmpla dacă Muriel își făcea bagajele. Fără secretară, Barrett nu mai putea să lucreze. Va fi obligat să plece și el!

– Dacă nu-ți place aici... spuse ea, urcându-se în pat.

– O să dea din colț în colț dacă plec! Dar o să-i servească drept lecție pentru viitor!

– Ar trebui să te mai gândești. Noaptea e un sfetnic bun. Poate o să vezi altfel lucrurile mâine dimineață.

– O să vorbesc cu Barrett despre asta, spuse Muriel stingând lumina. Poate că își va schimba atitudinea când va înțelege că riscă să-l las baltă!

Kim adormi, visând o vară fără Muriel și fără Barrett.

A doua zi, înainte de cină, tânărul bărbat intră în bucătărie spunându-le:

– Muriel sosește și ea imediat, s-a dus să se schimbe. Cred că are să vă dea o veste.

Luă loc lângă Kim și adăugă:

– Te-ai scăldat împreună cu Josef azi-dimineață? V-am văzut.

Kim se înroși puțin.

– M-am gândit că o să-i fie mai puțin frică de apă dacă e cu mine. Cred că s-a distrat bine.

Simțindu-i privirea fixată asupra ei, își plecă ochii. Barrett îi înțelese încurcătura și schimbă subiectul. Muriel își făcu apariția câteva minute mai târziu, părând foarte preocupată. Fu miraculos de tăcut în timpul mesei, ceea ce nu-i stătea deloc în obicei...

După ce terminară de mâncat, își drese vocea și spuse calm:

– Îmi pare rău, dar o să vă părăsesc. Știu că vă pun într-o situație delicată, dar în nici un caz nu mai suport viața de aici.

Soții Hauser primiră această veste cu consternare și încercară prin toate mjloacele s-o facă să se răzgândească, dar în zadar. Acceptă totuși să rămână până la sfârșitul săptămânii și promise că-i va ajuta să-i găsească o înlocuitoare.

– Bine, acum vă doresc la toți, noapte bună! șopti ea sculându-se de pe scaun.

Imediat ce părăsi bucătăria, cei doi Hauser se întoarseră uimiți spre Barrett.

– Ce s-a întâmplat?

– Cred că detestă acest loc.

– Dar de ce?

– Se învârtește aici ca un leu în cușcă! declară el, întinzându-și picioarele lungi cu un aer detașat. Dar dacă vă temeți cumva că i-am făcut avansuri, liniștiți-vă! Dacă așa stăteau lucrurile, nu și-ar fi întrerupt în nici un caz ședereа!

Prietenii lui, care îl cunoșteau pe Barrett din copilărie, deslușiră ironia din remarca lui, dar Kim fu îngrozită de îngâmfarea lui.

– Și ce-o să ne facem? continuă domnul Hauser. O să pierzi o mulțime de timp, dacă trebuie să aștepți ca ea să-ți găsească o altă secretară.

– Oh, dar lucrurile nu stau chiar atât de rău! Muriel este o dactilografă bună, dar nu e de neînlocuit.

– Dar voiai să-ți termini cartea înainte să pleci în Europa.

– Hai să fim un pic practici, interveni doamna Hauser. Important este să-ți termini cartea. Sunt sigură că mă voi putea ocupa singură de secretariatul taberei.

Kim o privi năucită.

– Bineînțeles! exclamă bătrânul. Kim va putea foarte bine să ia locul lui Muriel!

– Dar nu cunosc nici un cuvânt de specialitate! protestă îngrozită Kim.

Aruncă o privire în direcția lui Barrett, care părea că se distrează copios.

– Oh! Dar nu e chiar atât de greu! Sunt sigură că te vei descurca perfect.

– Dar Muriel pretindea că e complicat...

– Dacă ai încerca...

Cei doi Hauser o priveau cu un aer rugător... Nu avea de ales.

– Bine, ne-am înțeles! Batem palma! Dar vă cer puțină indulgență, dacă fac prea multe greșeli!

– O să te descurci de minune! o asigură Barrett. De altfel o să stau lângă tine ca să te supraveghez.

– Așa e, bombăni ea.

Kim preciză însă că prefera să ia barca dimineața și seara ca să se ducă și să se întoarcă de pe insulă. Îi plăcea foarte mult să vâslească și i-ar prinde chiar bine puțină mișcare... Și pe urmă, asta ar reduce și timpul pe care era obligată să-l petreacă împreună cu el!

Muriel nu păru deloc surprinsă de acest aranjament.

– Nu-ți prea place Barrett, nu-i așa?

– Cum să pot aprecia un tip atât de plin de sine ca el?

– În orice caz, tu îl placi... și încă mult.

– Mă faci să râd. Nu e interesat decât de propria lui persoană.

– Ascultă-mă, Kim, am destulă experiență ca să pot ghici când un bărbat se îndrăgostește de o fată! Mai ales dacă fata aceea nu sunt eu!

– Chiar dacă ai dreptate, nimic nu dovedește că eu l-aș interesa! E ridicol!

Se părea că nimic nu se petrecea în vara asta așa cum fusese prevăzut. În sfârșit! Ce bine că Muriel acceptase să rămână câteva zile. Profită de asta ca să continue lecțiile de înot cu Josef, care devenea din zi în zi mai sigur pe el. Apoi Muriel plecă.

Și într-o bună dimineață, cu moartea în suflet, Kim se îmbarcă în direcția insulei. Luna se mai zărea palidă la linia orizontului și câțiva șoimi planau grațioși pe un cer fără nori. Din timp în timp, pești argintii săreau din apă.

Kim ridică vâslele și se lăsă o clipă purtată de curent, ascultând nenumăratele zgomote ale naturii. Soarele începea să încălzească din ce în ce mai tare, și știa prea bine că peste câteva ore va regreta că nu și-a pus un șort.

Amară barca la ponton și se îndreptă spre casă, unde îl găsi pe Barrett în bucătărie, bându-și cafeaua. Se întoarse spre ușă când o auzi intrând. Kim simți un șoc: era ciufulit, ca și cum abia se dăduse jos din pat, fiind îmbrăcat doar cu un halat scurt. Pieptul și picioarele bronzate erau acoperite de un păr de culoare închisă și Kim se gândi imediat că el sigur nu purta nimic pe dedesubt. Bineînțeles că se simți șocată de această lipsă de tact, dar nu putea ignora tulburarea pe care o trezea în ea trupul acesta superb de bărbat. Simți că i se usucă gura și nu mai știu încotro să se uite... Timp de o clipă, și-l imagină gol, ca pe un atlet antic. Pentru prima oară în viața ei, un bărbat o tulbura până în adâncul ființei ei și violența propriilor reacții o paraliza.

– Intră, intră! Încântat să te văd aici! Vrei o ceașcă de cafea? Așază-te.

Ea se execută, alegând din instinct un scaun cât mai îndepărtat de el.

– Laptele și zahărul se află în fața ta. Sunt cam în întârziere în dimineața asta. Ți-ai luat micul dejun? E frumos afară, nu-i așa?

– Da...

– Nu-mi zice că faci parte dintre acei oameni care se scoală cu fundul în sus...

Ea se grăbi să bea o înghițitură de cafea pentru a-și ascunde încurcătura.

– Oh, nu!

– Perfect! Încă o dată, ți-ai luat micul dejun?

– Da! Doctore Anderson, nu mă aflu aici pentru a mânca ci pentru a lucra. Aș face poate mai bine să mă apuc imediat de treabă, în timp ce te îmbraci...

Își începuse micul discurs cu o voce fermă, dar după câteva minute își plecă ochii, neputând să-i mai susțină privirea.

– Te rog, fără atâta ceremonie între noi! Spune-mi Barrett. Dar ai dreptate, hai să ne apucăm de lucru!

Se ridică. Tânăra femeie, care privea cu încăpățânare în fundul cești, tresări când halatul ateriză pe un scaunul de lângă ea și nu putu rezista dorinței de a-și ridica ochii; Barrett purta un costum de baie încă umed și o privea cu un aer șiret.

– Nimic nu e mai bun decât un scăldat înainte de micul dejun!

Kim se înroși până la rădăcina părului. Barrett ieși râzând în timp ce ea își ascundea chipul în mâini. Iată de ce era el atât de ciufulit! Dacă ar fi ghicit că avea pe el costumul de baie, n-ar mai fi făcut mutra asta de idioată...

Dimineața trecu cu iuțeala fulgerului. Textul era mai puțin tehnic decât se temuse ea și mult mai interesant. Barrett, instalat la biroul lui, făcea adnotări pe manuscris, în timp ce Kim, așezată la o măsuță, bătea ceea ce-i spunea el. După câteva ore, Barrett se sculă declarând că moare de foame.

– Pregătesc eu prânzul astăzi. Dar ar fi mai bine să facem prin rotație. Ce părere ai?

– De acord. Atunci mă ocup eu mâine. Vrei să te ajut?

– Nu. Mai degrabă du-te să faci un tur. Ar trebui să-ți aduci un costum de baie pe care să-l lași aici. E foarte plăcut să faci o baie înainte de prânz. Dar azi, dacă ai chef să te scalzi așa cum te-a făcut mama natură, îți promit că n-o să arunc nici o privire necuviincioasă...

– Oh! Ești imposibil! exclamă ea ieșind grăbită.

– Un sfert de oră, nu mai mult! Și nu te duce în partea cealaltă a insulei!

Ea fugi spre ponton. De fiecare dată când începea să se simtă mai destinsă, el găsea un mijloc să strice totul cu glumele lui idioate!

Când se întoarse, găsi masa pusă. Barrett pregătise o salată imensă însoțită de mai multe sorturi de brânzeturi. Pentru el își turnă vin iar ei îi servi un suc de fructe. Kim fu gata să protesteze și păstră o tăcere vexată dar plină de demnitate. Probabil că el își băgase în cap că ea e prea tânără ca să aibă dreptul la băuturi alcoolice!

În seara asta, singură în barcă, trebui să recunoască faptul că nu era chiar așa de neplăcut să lucreze cu Barrett. Apoi se încruntă, gândindu-se la ce ar fi putut pregăti mâine pentru masa de prânz.

Capitolul 5

După două săptămâni, Kimberley se mai mira încă de ușurința cu care se adaptase la noua ei viață. Zilele se desfășurau conform aceluiași ritual: după ce își lua micul dejun cu familia Hauser și copiii, traversa lacul, bea o ceașcă de cafea cu Barrett, apoi se punea pe treabă.

Luaseră obiceiul să se scalde înainte de masa de prânz. Prima oară îl urmase fără prea mare entuziasm, puțin jenată la ideea că va apărea în costum de baie în fața lui. Se purta foarte frumos cu ea, dar avea un fel de a o studia din cap până-n picioare care-i făcea neplăcuta impresie că este goală, chiar dacă era complet îmbrăcată. Și își pleca ochii ca o fetiță timidă, imediat ce se apropia de ea.

Dar lăsând asta la o parte, îi făcea plăcere să pregătească masa de prânz și culegea în fiecare dimineață un buchet de flori sălbatice pentru a împodobi masa la bucătărie.

În cele din urmă, faptul de a colabora la lucrarea lui Barrett, departe de a-i strica sejurul, îl făcea mai interesant, mai plăcut. O tachina fără încetare, dar ea se învățase să rămână impasibilă. Într-o zi, necăjit că n-a reușit s-o scoată din fire, îi reproșă lipsa ei de umor.

– Ba da, cred că am simțul umorului! Dar m-am săturat ca al tău să se exercite numai pe socoteala mea.

– Dar asta îți face bine. În viață nu trebuie să iei lucrurile prea în serios.

– Cu tine nu există nici un pericol în sensul ăsta!

Deși acum se simțea mult mai destinsă în prezența lui, continua s-o tulbure, s-o obsedeze, mai ales după ce își luase obiceiul de a lucra stând la picioarele ei, cu notițele întinse pe covor.

– N-ar fi mai comod să stai la birou? remarcase ea prima oară.

– Deloc! Și pe urmă, prefer vederea pe care o am de aici.

Fusese gata să riposteze că de fapt ea îi masca priveliștea, dar își mușcă limba exact la timp și își plecă ochii, cu obrajii în flăcări. De atunci, îi surprindea adesea privirea fixată asupra ei și de fiecare dată nu găsea nimic de spus...

– Ar trebui să-ți reiei cursurile de dactilografie, drăguța mea, îi spuse el într-o zi când o văzu că se oprește de câteva ori ca să-și corecteze greșelile.

– Tu mă faci să fiu nervoasă!

– Eu? Ia te uită! Îmi pare rău că produc un asemenea efect asupra nervilor tăi. Poate că vrei să părăsesc încăperea? Aș putea să-ți dau și un tranchilizant ușor, dacă vrei...

Kim, care își regreta deja ieșirea, încercă să schimbe subiectul.

– Mi-e cam foame. Nu crezi că ar fi timpul să începi să pregătești prânzul?

El se ridică, întinzându-se leneș.

– Dacă ai face o baie în lac înainte de masă? Te-ar mai calma puțin.

Kim se strâmbă și, ignorându-i zâmbetul malițios, trecu în altă cameră să se schimbe.

Câteva clipe mai târziu, se bălăcea ca un copil când el își făcu apariția pe plajă agitând două obiecte.

– Vino să vezi! Am o surpriză pentru tine!

– Saltele pneumatice! exclamă ea încântată. Ce idee bună!

Le umflară râzând copilărește și fugiră până la primele valuri.

Kim se lungi pe salteaua ei, savurând din plin plăcerea de a pluti și a se bronza. După un timp, aruncă o privire spre Barrett și își dădu seama că acesta adormise. Sări în apă fără să facă nici un zgomot, înotă spre el și trase dopul saltelei. Apoi, așezată pe plajă, îl privi cum se scufundă încetul cu încetul, râzând pe înfundate. I-o făcuse! El se trezi în clipa când începuse să înghită apă și Kim izbucni într-un râs nebun văzându-i aerul năucit. Când el înțelesese ce i se întâmplase, râse din toată inima și înotă spre mal.

– Mi-am zis că va fi excelent pentru nervii tăi, Barrett! exclamă ea încântată.

El se apropia încet, cu pași de indian. În fața sclipirii neliniștitoare a ochilor lui, Kim se ridică și, scoțând un strigăt, o luă la goană. El se lansă în urmărirea ei și Kim se îndreptă spre pădure, sărind peste stânci, râzând tot timpul, ceea ce o făcu să-și piardă răsuflarea. El câștiga

teren și aproape că o prinsese când ea se împiedică de o rădăcină și căzu în nas.

– Kim! Te-ai lovit? o întrebă el îngrijorat.

Tânăra închise ochii, cu răsuflarea tăiată, incapabilă să mai facă vreo mișcare. Barrett îngenunche lângă ea și o luă în brațe, asigurându-se cu o mână de profesionist că nu avea nimic rupt. Deși puțin năucită de căzătură, pe Kim o trecu un fior la atingerea degetelor lui calde pe pielea ei goală.

– N-ai nimic, draga mea. Ești puțin șocată, asta-i tot. Liniștește-te...

O sărută pe păr și o strânse la piept. Răsuflarea lui Kimberley deveni din ce în ce mai regulată. Ridică puțin capul pentru a întâlni privirea ochilor cenușii care o fixau cu insistență, și crezu pentru o clipă că o s-o sărute. Își lăsă puțin capul pe spate în așteptarea sărutului, dar el nu făcu nici un gest. Atunci, frustrată, umilită, îl împinse cu brutalitate. El se clătină și o antrenă în căderea lui, în așa fel încât Kim căzu peste el.

– Lasă-mă! exclamă Kim zbătându-se.

El își schimbă imediat poziția și se lungi alături de ea, ținând-o strâns de încheieturi. Îi simțea răsuflarea caldă drept în față.

– Avem două învățăminte de tras din acest incident, domnișoară, spuse el liniștit, în timp ce ea se zbătea ca o muscă prinsă în plasă. Primul, să ne uităm întotdeauna pe unde călcăm, fiindcă altfel riscăm să ne facem mult rău.

Se opri. Simțindu-se la capătul puterilor, Kim încetă să se lupte cu el.

– Iar în privința celui de al doilea, ești destul de mare pentru a trage singură concluziile!

Îi dădu brusc drumul și se ridică, în timp ce ea mai rămase o clipă nemișcată, ca să-și vină în fire. Apoi Barrett îi întinse mâna.

– Ai amândoi genunchii zdreliți! Vino să-ți pansez julituriile.

Tulburată, Kim îl urmă șchiopătând, fără să scoată nici un cuvânt. La ce naiba făcuse aluzie? se gândi câteva clipe, apoi renunță să înțeleagă. Dar de ce n-o sărutase? Oh, bineînțeles că nu regreta asta, dar... Se gândi la Penelopa care-l așteptase, plină de speranțe, timp de zece ani pe Ulise. Penelopa nu-și dorise niciodată să fie sărutată de un alt bărbat, era sigură de asta... Ceea ce n-o împiedica să se întrebe în continuare de ce Barrett n-o atinsese...

– Hai, vino! spuse el intrând în baie.

– De ce?

– Fiindcă trebuie să-ți curăț rănile, și pansamentele se găsesc tot aici. Gata cu discuțiile!

– Pot foarte bine să fac asta și singură!

El o luă de braț și o trase până în baie, unde o făcu să se așeze.

– Fii drăguță, Kim! De mult timp n-am mai îngrijit pe nimeni și îmi place la nebunie să fac pansamente! Ești sigură că nu vrei să-ți cos rana? Mânuiesc foarte bine acul, să știi!

Ea zâmbi și atmosfera se mai destinse puțin.

– Ce voiai să-mi faci când m-ai prins din urmă?

Își regretă imediat întrebarea. Barrett ridică din sprâncene și o privi cu un aer caraghios.

– Ezitam între mai multe variante... Tu ce crezi?

– Cred că e timpul să mâncăm! răspunse ea, eschivându-se de la un răspuns direct.

El terminase de curățat plaga, dar mâna îi întârzia pe coapsa ei goală. Reluă cu o voce necăjită:

– Chiar nu vrei să afli ce-aș fi făcut?

– Deloc! răspunse ea evitându-i cu prudență privirea.

Luară o masă ușoară și, înainte de a reîncepe lucrul, Barrett îi spuse cu un aer grav:

– Apropo, Kim, e un lucru pe care vreau să ți-l precizez: nu te duce niciodată singură în nordul insulei. Eu un teren mlăștinos și nimic interesant de văzut. De acord?

Ea dădu din cap și zâmbi cu ipocrizie, fiindcă de mult timp își băgase în cap să viziteze nordul insulei, imediat ce va avea ocazia. Era sigură că va găsi acolo plante noi pentru ierbarul ei și acestea creșteau probabil în neștire într-o zonă mlăștinoasă. Iar Barret nu va afla niciodată nimic.

În zilele următoare continuară să se scalde împreună înainte de masă, dar Barrett încetă s-o tachineze, ceea ce o făcu să se simtă dezamăgită. În schimb, părea s-o ia mai în serios ca înainte, dându-și chiar osteneala să-i explice unele aspecte ale cercetărilor sale. Kimberley, căreia munca ei i se părea pe zi ce trece mai pasionantă, nu ezita să-i pună întrebări, să facă unele remarci critice. Pe scurt, totul era bine...

Într-o seară, domnul Hauser, care-l însoțise pe Barrett până la ponton, îl întrebă cum se descurca Kimberley.

– A făcut multe progrese, este foarte inteligentă și, dacă ar avea mai multă încredere în ea, ar putea deveni cineva. Păcat că nu și-a terminat studiile!

– Cred că a avut probleme familiale, biata copilă! Știi că e orfană de la vârsta de zece ani?

– Nu, nu știam. Dar tânără și frumoasă cum e, sunt sigur că se va descurca!

– Mă simt într-un fel răspunzător pentru ea, adăugă bătrânul lui prieten după o clipă de tăcere.

Barrett se opri și îl privi drept în ochi.

– Kim e destul de mare ca să știe ce face, Willy. Dar nu-ți face probleme. Te asigur că mă comport ca un gentleman față de ea!

Apoi, adăugă cu un surâs plin de amărăciune:

– Oricum nu mă place prea mult!

Între timp, soția lui profita de absența celor doi bărbați ca să-i pună câteva întrebări protejatei lor.

– Kim, totul e în regulă în privința lui Barrett?

Tânăra, care cunoștea afecțiunea pe care familia Hauser i-o purta lui Barrett, îi răspunse cu prudență:

– Ah, da! Totul e în regulă. Cartea lui e remarcabilă și învăț enorm în preajma lui. Își adoră meseria, nu-i așa?

– Da. Suntem foarte mândri de el și îl iubim ca pe un fiu. Dar suntem conștienți și de faptul că ți-am forțat puțin mâna după plecarea lui Muriel, și sper că nu ești nemulțumită de faptul că ești nevoită să lucrezi cu el.

– Oh, nu! Și îmi place drumul pe care-l fac în fiecare dimineață cu barca. Lacul e atât de frumos!

Dar doamna Hauser nu se lăsa ușor păcălită și voia să fie împăcată. Așa că se hotărî să spună lucrurilor pe nume:

– Kim, Willy și cu mine suntem puțin îngrijorați că te-am obligat să-ți petreci zilele singură cu un bărbat pe care abia îl cunoști. Noi știm că Barrett e un bărbat amabil, dar am fi dezolați dacă ai avea cea mai mică problemă cu el...

Kim, înțelegând pe dată ce o neliniștea, izbucni în râs.

– Vă e teamă că o să mă îndrăgostesc de el? Dar eu sunt deja logodită. Și Barrett Anderson nu mă interesează câtuși de puțin.

Și atunci îi vorbi despre Roger și despre intenția ei de a-l urma în California în cel mai scurt timp posibil.

– Înțeleg. Și primești în mod regulat vești de la el? se interesă doamna Hauser care știa prea bine că tânăra nu primise nici un telefon și că singura ilustrată care sosise pentru ea de la începutul vacanței fusese de la Annie.

Kim îngăimă ceva despre faptul că era leneș la scris.

– Și de cât timp nu v-ați mai văzut?

Kim îi explică în două cuvinte situația.

– Sunteți oficial logodiți?

Kimberley se înroși și clătină din cap.

– Știu că poate vi se pare ciudat, dar din afară sunt câteodată dificil de înțeles relațiile care unesc două ființe, adăugă ea, nesimțindu-se deloc în largul ei.

– Da, ai dreptate.

În ziua următoare, lui Barrett păru să-i vină destul de greu să se concentreze asupra muncii sale, în timp ce Kim se simțea mult mai destinsă după conversația cu doamna Hauser. Era evident că oamenii nu vor înțelege niciodată relația ei cu Roger! Așa că ar face mai bine să tacă în privința acestui subiect. Termină de bătut pagina și se întoarse spre Barrett, așteptând continuarea.

– Kim, nu reușesc să-mi adun ideile în dimineața asta. Dacă te-ai duce să faci un tur? Simt nevoia să rămân puțin singur. Poate că asta mă va ajuta să mă concentrez. O să te strig pentru masa de prânz. De acord?

La început puțin nedumerită, Kim își reaminti brusc de intenția ei de a explora zona mlăștinoasă și aruncă o

privire spre ceas: dispunea de cel puțin o oră. Luându-și geanta în care pusese ghidul și ochelarii de soare, dispăru fără să mai facă vreun comentariu.

Cărarea care ducea spre nordul insulei dispărea aproape printre ierburile înalte și Kim avansa cu greutate, înțepându-se în mărăcinii care creșteau din toate părțile. Roiuri de țânțari se învârteau în jurul ei, fără să-i dea pace vreo clipă. Tresări în fața unui păianjen uriaș care-i căzuse pe mână și își scutură brațul cu scârbă. Căldura devenea din ce în ce mai apăsătoare, mai umedă și Kim avea din ce în ce mai mult impresia că se afundă într-o junglă ostilă. Se gândi o clipă să se întoarcă, dar era prea încăpățânată din fire ca să renunțe cu atâta ușurință.

Solul era spongios acum, iar insectele se înmulțiseră îngrijorător. Plantele în schimb erau superbe! Kim decise că, imediat ce Roger va câștiga destui bani, se va înscrie la cursurile facultății de botanică. Nu vedea prea bine la ce-i va folosi asta, dar era probabil pasionant!

Mâlul i se lipea de tălpi și fu cât pe-aci să-și piardă de câteva ori sandalele. Se părea că Barrett nu se înșelase: această parte a insulei nu semăna deloc cu raiul pe pământ! Dar el nu era în stare să înțeleagă curiozitatea științifică ce o anima. Își imagină că redactează o carte despre descoperirile ei în domeniul botanicii, lucrare care va revoluționa lumea științei. Cine va fi cel mai uimit în acest caz? Barrett! Dar, cum ea era fată bună, îl va lăsa să-i bată la mașină manuscrisul...

Ajunse într-un luminiș în care zări o puzderie de floricele de un verde-deschis. Se repezi cu intenția de a le examina mai de aproape și se scufundă brusc cu

piciorul drept până la genunchi, ceea ce o făcu să-și piardă echilibrul. Încercă cu disperare să se redreseze, dar piciorul stâng se afundă la rândul lui în nămolul negru și urât mirositor. Cu cât se zbătea mai mult, cu atât mai mult se înnămolea.

Kim auzise deja vorbindu-se despre nisipurile mișcătoare și știa că trebuie mai ales să nu intre în panică. Încercă să se prindă de un arbust, dar mișcarea ei bruscă o făcu să se scufunde și mai adânc. Nămolul îi ajungea acum până la coaste. Pentru prima oară îi trecu prin minte că probabil va muri. Se vedea deja înghițită lent, sufocată de mâlul în putrefacție. Își imagină că îi pătrunde în gură, în nări, înăbușind-o încetul cu încetul... Se zbătu cu energia disperatului, apoi se opri, împietrită de groază.

La mai puțin de doi metri de ea, la suprafața mlaștinii, se ondula cel mai mare șarpe pe care-l văzuse vreodată. Probabil că era de mult acolo, dar, confundându-se cu lichidul vâscos, ea nu-l remarcase. Măsura mai mult de un metru lungime și părea la fel de gros ca brațul ei. O fixa cu ochii lui ca de gheață.

Kim scoase un urlet de groază.

Cuprinsă de panică, începu să se zbată cu disperare. Dar fiecare mișcare o făcea și mai mult prizoniera mlaștinii, iar șarpele o fixa, la fel de nemișcat și de răbdător. Fu gata să cadă pradă unei crize de nervi, când auzi vocea lui Barrett.

– Barrett! Sunt aici! Vino repede!

Imediat ce el își făcu apariția, ea îi arătă reptila cu o mână tremurătoare și izbucni în hohote de plâns.

– Calm, scumpa mea! Sunt aici! Totul va fi bine!

El înaintă încet, pipăind cu prudență terenul înainte de a pune piciorul. Kim se știa salvată, dar nu se putea împiedica să plângă.

– Ai un adevărat talent să intri în situații imposibile!

Se apropie din lateral și se prinse de o creangă cu mâna dreaptă. Apoi, după ce se asigură că e solidă, îi întinse cealaltă mână.

– Nu te mai teme de șarpe. N-o să-ți facă nici un rău. E pe cale să-și digere liniștit micul dejun.

Kim îi întinse mâna și se simți ridicată cu putere. Fu mai dificil decât se așteptaseră amândoi. Kim avu impresia că se întinde ca un arc gata să plesnească și observă mușchii lui Barrett încordându-se din cauza efortului, fruntea acoperindu-i-se de sudoare, venele de la tâmple umflându-se ca niște corzi.

Mlaștina își lăsă în sfârșit prada să-i scape, cu o plescăitură îngrozitoare, atât de brusc încât Barrett se răsturnă pe spate și Kim se prăbuși la picioarele lui, murdară de noroi și scuturată de un plâns convulsiv. Se târî până la el și i se agăță cu disperare de gât, bâlbâindu-i ceva despre spaima și recunoștința ei. El o strânse cu putere în brațe și îi șopti cuvinte liniștitoare, în timp ce-i mângâia părul.

– Hai, vino, scumpa mea! spuse el ridicându-se.

Dar ea continua să tremure și el trebui să o poarte în brațe până la plajă. O dată așezată pe nisip, Kim simți că se destinde și se calmă încetul cu încetul. Dar nu se putea ține încă pe picioare.

– Oh, Barrett! Am crezut că o să mor!

– Nu riscai mare lucru. Nu era chiar așa de adâncă, răspunse el luând-o iar în brațe.

Ea se lăsă în voia lui fără să protesteze și Barrett își ascunse fața în părul ei.

– Ești într-un hal!

– Nici tu nu arăți mai bine! îi șopti ea încercând să surâdă.

El o strânse la piept aproape cu sălbăticie și rămaseră astfel câteva clipe, fără să spună nimic. Kim nu mai plângea, dar se simțea atât de bine în brațele lui încât nu avea curajul să schițeze nici cel mai mic gest.

– Dar la urma urmei, ce căutai acolo?

Se îndepărtă ușor de ea și o privi drept în ochi.

– Ți-am pus o întrebare! reluă el cu o voce dură.

– Eu... eu căutam flori sălbatice.

– Și eu ce-ți spusesem? Zi!

– Îmi pare rău, Barrett. Dar nu credeam că e atât de periculos. Nu mi-ai vorbit despre nisipurile mișcătoare...

– Nu sunt nisipuri mișcătoare, este nămol pur și simplu. Și ți-am recomandat să nu te duci acolo!

– N-ai dreptul să-mi *recomanzi!* În fond nu mai sunt copil!

El îi dădu brusc drumul.

– Ar trebui să știi că nu vorbesc niciodată aiurea. Te-am sfătuit să nu te aventurezi acolo, fiindcă aveam niște motive serioase! De ce nu mi-ai spus, ca să te însoțesc?

– Erai prea ocupat.

– Ai avut noroc să scapi cu bine! Ai fi putut muri înecată. Mi-ai tras o spaimă!

Kim simți că i s-a pus un nod în gât și nu putu scoate nici un cuvânt.

– Bine. Având în vedere că nu țin să-mi văd casa transformată într-o mlaștină, o să-ți scoți hainele și o să le speli în lac.

Kim îl privi năucită.

– Și ai putea spăla și asta, dacă tot te apuci! adăugă el scoțându-și cămașa. O să caut ceva să pui pe tine, după...

Se îndepărtă fără să mai arunce nici o privire înapoi.

Kimberley ezită o clipă. Ar fi putut lua barca și să vâslească până în tabără, dar ar fi urmărit-o în mod sigur cu barca lui cu motor. Și cum era să-și facă apariția în tabără într-un asemenea hal? Nu avea de ales. Oftă și se dezbrăcă. Apoi se băgă în lac și se frecă energic. Barrett reveni după câteva clipe și puse pe mal costumul ei de baie și o cămașă veche bărbătească.

După zece minute Kim întinse hainele la soare pe ponton și se apucă să înfulece un sandviș. Mai oscila încă între recunoștință și ciudă: o salvare, bineînțeles, dar ce bruftuluială îi trăsese! Spre sfârșitul zilei, sfârși prin a admite că, între a muri înecați în mâl și a suporta tirania unui bărbat arogant, prefera cea de-a doua variantă.

În acea zi, lucrară pe rupte. Și când se întoarse în tabără, Kim își simțea inima nespus de ușoară...

Capitolul 6

Lui Kim abia îi venea să creadă că trăia aici de mai mult de o lună. Weekendul în care trebuia să aibă loc vizita părinților se apropie și copiii, ajutați de supraveghetoarele lor, puneau la punct ultimele detalii ale serbării, în timp ce doamna Hauser pregătea camerele pentru oaspeți. Părinții care nu puteau dormi în tabără își vor petrece aici doar ziua de sâmbătă, putând să ia parte astfel la serata dansantă organizată în cinstea lor, după culcarea copiilor.

Nu se mai vorbea decât despre recepție. Doar Barrett părea neinteresat, pretinzând că totul era inutil.

– O bătaie de cap în plus pentru toată lumea și rău pentru copii. Imediat ce o să-și revadă părinții, vor fi nerăbdători să se întoarcă acasă și, pe urmă, va fi necesară o săptămână întreagă ca să-i potoliți!

– S-ar putea să ai dreptate, spuse domnul Hauser, dar părinții sunt atât de fericiți! Trei luni fără îngerașii lor e cam mult, să știi!

– Și în fond, de pe urma lor trăim și trebuie să ținem seama de dorințele lor. Ne putem ocupa și de ei un week-end pe an!

– Iar eu sunt încântată să am ocazia să mă gătesc puțin! adăugă doamna Hauser făcându-i complice cu ochiul lui Kim.

– După părerea mea, răspunse aceasta, dacă Barrett se împotrivește atât, e doar fiindcă va fi obligat să se pună la costum și cravată!

– În sfârșit! Oricum e prea târziu să contramandăm totul acum. Și de altfel, toată lumea s-a coalizat împotriva mea. Dacă aveți nevoie de ajutor... bodogăni Barrett.

– Nu, nici chiar așa, băiete! Tot ceea ce îți cerem e să fii sâmbătă aici ca să distrezi doamnele. De rest ne ocupăm noi.

În acea seară, după cină, Kim o rugă pe doamna Hauser să-i mai dea noutăți despre Josef.

– Nu l-am mai văzut de când lucrez pe insulă. E bine? A învățat să înoate?

– Nu ți-am spus nimic ca să nu-ți faci griji, dar în primele zile a părut foarte nefericit. A fost o adevărată dramă pentru el. Era prea atașat de tine și îi venea greu să se adapteze. Dar acum pare încântat. Slavă Domnului, fiindcă vacanța începuse destul de prost pentru el!

– Iar eu n-am făcut decât să îngreunez lucrurile, nu-i așa?

– Oh, tu credeai că faci bine, Kim. Niciodată nu știi cum să te porți în asemenea cazuri.

– Barrett îmi spusese totuși că nu-i făceam un serviciu ocupându-mă de el, reluă liniștită Kim.

– Barrett este un bun psiholog, chiar dacă uneori dă

impresia că face pe deșteptul. Am avut ocazia să constat adesea că dă niște sfaturi excelente.

– În privința copiilor?

– Nu, în toate domeniile. Când își dă osteneala să intervină, poți fi sigur că a făcut-o după o matură chibzuință. De fiecare dată când n-am ținut cont de părerea lui, am regretat.

Amintindu-și de escapada ei prin mlaștină, tânăra nu se putu împiedica să se înroșească.

– I-ai vorbit lui Barrett despre logodnicul tău? o întrebă pe neașteptate doamna Hauser.

– Nu, îi răspunse ea surprinsă.

– Ar trebui. Poate asta te-ar ajuta să profiți de sfaturile unui bărbat cu experiență.

– Dar n-am nevoie de sfaturile nimănui! protestă Kim ridicându-se.

– N-aș vrea să par indiscretă, micuța mea, dar trebuie să recunoști faptul că relațiile tale cu Roger sunt puțin cam ciudate!

– Poate că sunt cam neobișnuite, dar Barrett este ultima persoană căreia i-aș cere părerea.

– De ce?

– E atât... atât de sigur pe el! N-ar înțelege și m-ar lua peste picior. Și n-am nici un chef să-mi etalez problemele sentimentale în fața lui... În sfârșit, problemele... e doar un fel de a spune. N-am nici o problemă. Bineînțeles, Roger nu e o ființă prea expansivă, dar eu... continuă ea poticnindu-se din ce în ce mai mult, el... mă respectă!

– Să știi, spuse doamna Hauser cu un aer gânditor, că la vârsta ta aveam o mulțime de pretendenți, și toți bine

crescuți. Foarte bine chiar! Dar visam să întâlnesc un pirat, o ființă romantică, cu idei mai trăsnite. Tinerele nu apreciază în general prea mult... respectul!

Urmă o lungă tăcere.

– Te înțelegi bine cu Barrett?

– Întrețineam niște relații profesionale corespunzătoare...

– Dar nu-l placi prea mult.

– Nu mi-au plăcut niciodată oamenii prea plini de ei. Oh! Știu că e un medic excelent, dar n-am un motiv anume să-l plac. Dar nici nu-l detest. Mi-e indiferent, asta-i tot! Pentru mine nu reprezintă decât un instrument de lucru, la fel ca și mașina de scris. Nimic mai mult.

Jubila, încântată de găselnița ei... instrument de lucru! Splendid!

În zilele următoare, își reaminti adesea discuția purtată cu doamna Hauser. Pentru prima dată se gândea de ce Roger n-o făcuse niciodată să vibreze, să i se înfierbânte trupul și de ce ea nu-și pusese niciodată întrebări în această privință. Poate era ea o ființă anormal de rece? Dacă alte femei visau să fie răpite de prinți sau pirați, ei nici nu-i trecuse prin minte așa ceva! Încerca să și-l închipuie pe frumosul Roger sărind în șa și ducând-o în galop spre cortul lui. Dar ideea o făcu să izbucnească în râs.

În ajunul sosirii invitaților, Kim se culcă foarte devreme. Din pură curiozitate, încercă să-și imagineze că face dragoste cu Roger. El se întinde lângă ea șoptindu-i cuvinte pasionate iar ea se trage puțin pentru a-i face și lui loc în pat. Apoi închide ochii, în timp ce el o sărută pe buze. Apoi... Apoi? Da, sărutările erau plăcute, dar lucrurile nu se opreau aici. Cu imaginația blocată, trebui

să recunoască: nu reușea să-și închipuie trupurile lor înlănțuite, fiindcă Roger nu mersese niciodată atât de departe. Dar trebuia să reușească! Bine. Să reluăm lucrurile de unde rămăseseră: sărutările devin mai insistente, mai pătimașe. El își strecoară încet o mână de-a lungul spatelui ei, o strânge la piept, îi mângâie sfârcurile sânilor... Își auzi inima bătând cu putere. El continuă s-o acopere cu sărutări și ea se surprinse gemând de plăcere și trecând la rândul ei la acțiune. El își lipise buzele de sânul ei, ea își strecoară degetele în părul lui negru și se arcuiește fremătând de dorință. Atunci el îi ridică plin de îndemânare cămașa de noapte. Ea își lipește fața de pieptul acoperit cu un păr de culoare închisă, în timp ce el îi mângâie neobosit trupul gol. Simți valuri arzătoare de plăcere străbătând-o din cap până-n picioare... Scumpul meu...

Ei, o clipă! Kim sări și aprinse veioza. Cui se adresau fanteziile ei? Roger avea părul blond ca spicul de grâu și nu avea nici un fir de păr pe piept! Barrett! Monstrul ăsta de Barrett se strecurase cu viclenie în visul ei! Sări șocată din pat și fugi să se privească în oglindă: gâfâia ușor, cu obrajii în flăcări.

În seara aceea lui Kim îi veni foarte greu să-și găsească somnul.

*
* *

Invitații sosiră a doua zi, conform programului. Îl întâlni pe Stefan Belos, tatăl lui Josef, care fusese plasat la masă lângă ea, un bărbat tânăr și extrem de seducător.

Steve, așa îi ceru el să-i spună, obținuse custodia fiului său după divorț. Meseria lui îl obliga să călătorească foarte mult și Josef își petrecea cea mai mare parte a timpului cu bunica și mătușa lui, care-l răsfățau din cale-afară.

După-amiază, fiindcă doamna Hauser nu mai avea nevoie de ea, Kim nu mai găsi nici o scuză ca să evite să se ducă pe insulă. Era ridicol, dar începuse să-i poarte pică lui Barrett. Prezența lui păruse atât de reală în visul ei, încât ea ar fi putut jura că o sedusese în noaptea trecută. Fu nesuferită tot timpul, abia catadicsind să-i adreseze cuvântul. În cele din urmă, Barrett se sătură și o întrebă:

– Ce ai, Kim?

– Nimic.

– Hai, hai. Ce s-a întâmplat?

– Nimic.

– Nu mai bate la mașină, ce naiba! N-am făcut nimic bun astăzi. Trebuie să refacem totul.

Ea se grăbi să-i dea ascultare și începu să-și aranjeze biroul.

– Nu ți-am spus să pleci!

– Ce mai vrei? îl întrebă ea exasperată.

– Vreau să-mi spui ce te supără.

– Nimic! Sau mai degrabă tu! Lasă-mă în pace!

– Am făcut ceva care te-a supărat?

– Nu, nu e vorba de așa ceva.

– Dar ce altceva? Ai primit niște vești proaste?

– Nu.

– N-ai primit vești deloc?

– Totul e în regulă! Sunt prost dispusă, asta-i tot!

– Inutil să precizezi, se vede de la o poștă! Dar vreau să știu de ce.

– Ce te interesează pe tine?

El izbucni în râs.

– Adevărat! Ce mă interesează pe mine că faci o mutră de înmormântare și că mă trimiți la plimbare de câte ori am nesansa de a-ți adresa cuvântul? Dar ai dreptate! De ce mi-ar păsa? Poți să te duci naibii, cu caracterul tău afurisit cu tot!

Kim nu așteptă să i se spună de două ori și plecă trântind ușa în urma ei.

Afară, Josef și tatăl lui, așezați pe ponton, o primiră cu asemenea demonstrații de bucurie încât își uită imediat proasta dispoziție. Steve avea părul blond, ochii de un albastru transparent și un farmec rafinat care i-l reamintea puțin pe Roger. Ce contrast cu masculul de Barrett!

Află cu surprindere că frecventase pe vremuri aceeași universitate cu Barrett, pe care-l salută cu o evidentă plăcere.

A doua zi copiii organizară concursuri și jocuri pe echipe. Kim tocmai bea o cană cu ceai de la gheață când Steve se apropie de ea.

– Kim, nu vrei să ne plimbăm amândoi? Josef doarme.

Tânăra acceptă cu plăcere și intrară în pădure. Tatăl băiatului era o companie plăcută, un povestitor înnăscut care-i descrise călătoriile lui și îi vorbi despre orașul natal din Europa Centrală. Apoi Kimberley îl duse să vadă cascada *ei* și lacul *ei* și se așezară o clipă pe o stâncă pentru a se odihni.

– Asta îmi amintește de verile copilăriei mele... Ți s-a întâmplat să te scalzi goală când erai mică?

– Nu. Dar am făcut-o aici, acum câteva săptămâni. Doar o veveriță mi-a întrerupt zbenguielile și de atunci n-am îndrăznit s-o mai fac.

– Și dacă ne-am scălda acum, împreună?

Ea îl privi cu un aer surprins.

– Nimeni n-ar afla nimic. Hai, vino! continuă el aruncându-și pantofii din picioare.

– Nu, Steve!

Niciodată nu se aflase goală în fața unui bărbat și nu avea deloc intenția să înceapă cu el.

– Hai! O să ne distrăm așa de bine! Nu-mi zice că ești timidă!

– Nu, bineînțeles. Dar nu mă tentează. Zău!

El mai făcu câteva încercări s-o convingă, dar sfârși prin a renunța în fața nervozității ei crescânde. Nu voia să strice plimbarea.

– Bun. Dar ne putem bălăci nițel, nu-i așa?

Se așezară pe malul acoperit cu mușchi, cu picioarele goale în apă. După câteva clipe, Kim se întoarse spre el.

– Ador peisajul ăsta. Totul este atât de pur...

– Ca și tine! spuse el surâzând.

Steve izbucni în râs, apoi reluă cu seriozitate.

– În orice caz, ești pur și simplu adorabilă!

O sărută ușor pe tâmplă.

– Privește! exclamă ea, ușurată că găsește un subiect de conversație. Parcă ar fi niște insecte uriașe!

– Păsările m-au făcut întotdeauna să mă gândesc la niște dinozauri zburători! răspunse el cu cea mai mare seriozitate.

Se lansară într-o interminabilă discuție umoristică despre teoria evoluției și se întoarseră în campus pufnind în râs ca niște școlari chiulangii.

Barrett, care-i văzu ieșind din pădure, constată cu o oarecare satisfacție că Steve cam făcuse burtă de la ultima lor întâlnire și se întrebă ce-o fi găsit Kim la el.

Ajungând la pavilionul ei, Kim descoperi un plic mare venit tocmai din California. Un cadou de la Roger... Era atât de surescitată încât nici nu mai avu răbdarea să-și caute foarfeca. Plicul conținea mai multe fotografii reprezentându-l pe superbul Roger în cele mai diverse ipostaze. Dar nici un cuvânt scris de mâna lui. Pe spatele fiecărei fotografii, aceeași frază banală: „Cu cele mai bune urări. Roger".

Un scris necunoscut. O secretară, fără îndoială! În sfârșit, pe una din ele găsi un rând scris de Roger:

„Dragă Kim, îți trimit ultimele mele fotografii. Sper că petreci o vară frumoasă. Te sărut. Roger."

Decepția fu atât de dureroasă, încât închise ochii și fu gata să rupă în mii de bucățele fotografiile. Apoi se convinse singură că era drăguț din partea lui că i le trimisese; asta dovedea că se gândea la ea. După ce puse una din ele într-o ramă care trona pe noptiera ei, le aranjă pe celelalte la loc în plic și se duse s-o ajute pe doamna Hauser la pregătirea cinei.

Spre ora șapte totul era gata, bufetul instalat afară plin de bunătăți și răcoritoare. Domnul Hauser se ocupa de grătar. Aveau chiar și pește, proaspăt pescuit. Unele mămici aduseseră prăjituri și existau fructe pe toate gusturile.

Lui Kim i-ar fi plăcut să mai lenevească în baie, dar se auzeau deja glasurile invitaților care se strânseseră în jurul grătarului. Își uscă repede părul, dându-se cu puțin parfum după urechi. Rochia din bumbac alb era mulată pe corp și avea un decolteu adânc, care-i dezgolea spatele

și umerii, scoțându-i în evidență bronzul. Cureaua lată îi sublinia talia fină. Dar regreta deja că alesese o rochie cu un decolteu atât de îndrăzneț, gândindu-se la privirile pe care i le va arunca Barrett...

Își puse un lanț de aur la gât și, eveniment excepțional, se fardă puțin: o umbră pe pleoape, puțin roșu în obraji și pe buze. După o ultimă privire în oglindă, se alătură celorlalți.

Domnul și doamna Hauser o primiră cu exclamații de admirație și o prezentară imediat ultimilor invitați sosiți. Înainte chiar să înțeleagă ce i se întâmplase, se trezi cu un pahar de gin în mână, flecărind veselă cu părinții. Barrett își făcu intrarea câteva minute mai târziu, îmbrăcat într-un costum subțire bej. Kim trebui să recunoască faptul că avea ceva fascinant în el: un trup de zeu grec, o grație naturală care-i însoțea fiecare mișcare, un chip cu trăsături rasate. În sfârșit, dacă-ți plăcea acest gen de bărbat! își spuse ea. Dar se părea că era singura care se îndoia de asta, judecând după femeile frumoase care-l înconjuraseră deja.

Steve apăru câteva minute mai târziu, îmbrăcat într-un costum albastru care-i aduse fără voie în minte lui Kim imaginea unui vânzător de înghețată. Ce tâmpenie! Poate că Steve nu se îmbrăca cu atâta gust ca Barrett, dar era în mod sigur mult mai bine crescut! Îi zâmbi de departe, dar nu încercă să se apropie de ea, ceea ce o făcu pe Kim să se simtă puțin decepționată. În timp ce vorbea cu niște părinți, auzi râsul lui Barrett, ca răspuns la gluma unei fermecătoare blonde agățate de brațul lui. Kim mai acceptă un pahar de gin.

Când începu masa, era prea surescitată ca să mai poată

înghiți ceva, dar era într-o stare euforică și se simțea nespus de ușoară. Chiar prezența lui Barrett care, după părerea ei, se făcea de râs sorbind-o din ochi pe blonda aceea oribilă, nu-i putea strica buna dispoziție. Toată lumea părea că se distrează de minune. Luna se ridicase deja deasupra lacului. Cineva adusese un casetofon și începu dansul.

Kim făcu câțiva pași în compania lui Steve și mai acceptă un cocteil. Dar, după câteva înghițituri, simți brusc că începe să i se învârtă capul. Cavalerul ei îi găsi un scaun și fugi în galop să-i aducă un pahar de apă. Imediat ce se îndepărtă, Barrett apăru ca prin farmec și îngenunche lângă scaunul ei.

– N-ar trebui să mai bei. Nu ești obișnuită cu alcoolul.

– Ai terminat să-mi spui ce am și ce n-am voie să fac? Să știi că nu ești pe insula ta! Mai bine du-te și ocupă-te de blonda ta!

Apoi Kim izbucni în râs și, cuprinsă de un brusc elan de tandrețe, i se aruncă de gât.

– E o seară nemaipomenită!

– Ai face mai bine să te duci la culcare! îi răspunse el amuzat, ajutând-o să se ridice.

– Oh, nu! Nu încă! îl imploră ea.

Îl zări atunci pe Steve care sosea cu paharul de apă, și adăugă:

– Mă simt deja mai bine! Și de altfel, Steve o să aibă grijă de mine!

Acesta se apropie și-i înconjură umerii cu brațul.

– Nu-ți face griji, Barrett! O să fiu un adevărat tată pentru ea!

Barrett se îndepărtă oarecum indispus și Kimberley bău o înghițitură de apă.

– Ai nevoie de puțin aer proaspăt! decise Steve. Hai să facem un tur pe malul lacului.

Kim se îndoia că aerul de acolo e mai bun, dar nu făcu nici o obiecție. Se clătina puțin și acceptă cu recunoștință brațul care i se oferea. Răsuflarea lui Steve mirosea a alcool și ea pufni în râs văzându-i mersul, deloc mai sigur ca al ei...

Se plimbară un timp apoi se așezară pe o bancă de la marginea lacului. Steve o ținea tot de gât, dar ea se simți brusc dezgustată de atingerea mâinii lui pe pielea ei goală. Vru să se degajeze.

– Kim, ești adorabilă...

O luă de talie și o trase cu brutalitate spre el, căutându-i cu lăcomie buzele. Kim îl împinse și își întoarse fața, dar el deveni mai insistent, acoperindu-i gâtul și pieptul cu sărutări pătimașe. Era mult mai puternic decât i se păruse ei.

– Steve, oprește-te! Lasă-mă! protestă ea zbătându-se.

Probabil că se îndepărtaseră mult de tabără... Dacă striga, nimeni n-o va auzi. El continua s-o pipăie, încercând cu disperare s-o sărute pe gură, strivind-o cu toată greutatea corpului său de spătarul băncii.

– Adorabilă... Atât de adorabilă... gâfâia el.

Își lipi gura de decolteul lui Kim și își strecură o mână pe sub rochia ei. Ea îl prinse de păr și-i trase capul spre spate, dar degetele lui continuau să urce pe coapsa ei. Kim se simți cuprinsă de panică.

– Sper că nu vă deranjez!

Vocea lui Barrett, apărut de nu se știe unde, o făcu să tresară. Se zbătu, se ridică și fugi spre el, în timp ce Steve se scula clătinându-se.

– Bun, eu... cred că o să plec, mormăi el, vizibil încurcat.

Se îndepărtă cam pe două cărări și Kim îl urmări din priviri, cu inima strânsă, plină de milă.

– Slavă Domnului! spuse ea cu o voce tremurătoare. N-aș fi vrut să se iște vreun scandal.

– Totul e în regulă? o întrebă Barrett privind-o cu îngrijorare.

Kim dădu din cap.

– Te însoțesc până la pavilionul tău. Sau vrei să te întorci la dans?

– Cred că m-am distrat destul în seara asta! spuse ea cu un zâmbet vinovat. Ești sigur că Steve va găsi singur drumul?

– Da! Dar se va simți puțin jenat mâine dimineață. Să nu-i porți pică. Bărbații se comportă adesea ca niște imbecili când beau prea mult.

– Cred că și femeile...

Merseră câteva clipe în tăcere.

– Oricum, bine că a plecat!

– Adevărat?

Barret se întrebă de ce se simțea brusc atât de ușurat.

– Să știi, mi-ar fi plăcut să ți-o spun mai devreme, dar... n-am avut ocazia. Arăți superb astă-seară.

Complimentul lui îi făcu atâta plăcere încât simți că o trece un fior. Ajunseră în fața cabanei și Kimberley își ridică privirea spre el. Barrett păru să ezite o clipă, apoi se aplecă și o sărută ușor pe buze. Fu scânteia care declanșă incendiul ce mocnea între ei de săptămâni întregi: ea își încolăci brațele în jurul gâtului lui Barrett și el o strânse cu patimă, căutându-i cu lăcomie gura. Kim avu impresia că trupul ei era una cu cel al tânărului

bărbat. Își coborî mâna de-a lungul spatelui ei și Kim gemu de voluptate. Era atât de puternic, atât de pătimaș! Ardoarea dorinței lui îi tăia răsuflarea. Apoi se îndreptă ușor de ea și o privi o clipă tăcut, uluit parcă. Inimile lor băteau la unison. O strânse din nou în brațe și ea își sprijini capul pe pieptul lui, respirând mirosul trupului bărbătesc. După un moment, el se degajă cu blândețe și, cuprinzându-i mâna într-a lui, îi sărută vârfurile degetelor.

– Noapte bună, dragostea mea.

Și dispăru. Kim rămase câteva clipe nemișcată în noapte, uluită. Nu reușea încă să creadă că el o lăsase așa, dispărând în întuneric. Buzele ei umflate o convinseră că nu fusese un vis. Buzele ei care păstrau încă gustul lui Barrett....

Apoi intră în casă și se aruncă pe pat.

Fotografia lui Roger, plasată pe noptieră, părea să-i adreseze reproșuri mute. Cuprinsă de un brusc acces de mânie, Kim o aruncă pe jos. Sticla care proteja fotografia se sparse în zeci de bucăți și zgomotul cristalin în tăcerea nopții rupse brusc farmecul care o mai stăpânea încă după ce o sărutase Barrett. Cu obrajii șiroind de lacrimi, se dezbrăcă, stinse lumina și se băgă în pat.

Dar de ce plângea oare?

Capitolul 7

Kim se trezi cu o durere îngrozitoare de cap. Se târî până în baie și înghiți două tablete de aspirină; pleoapele îi erau roșii și umflate și gura cleioasă. O fi fost din cauza alcoolului sau din cauza avansurilor lui Steve și Barrett? Ce întrebare idioată. Dacă s-ar fi abținut de la excesul de alcool, n-ar mai arăta în halul ăsta!

Dacă ar fi putut măcar să se bage sub pătură și să doarmă, așteptând ca problemele ei să se rezolve de la sine! Simpla idee că va trebui să dea ochii cu familia Hauser o copleșea; iar faptul că se va afla față în față cu Steve, făcea să i se întoarcă stomacul pe dos. Și Barrett, oh, Doamne! Se simțea bolnavă doar gândindu-se la asta! Se făcuse de râs în fața tuturor părinților! În orice caz, era prima și ultima dată când mai băuse atâta alcool!

Își mai reveni puțin după un duș bun. Părea abătută ca să se mai gândească la ținuta ei, îmbrăcă o cămașă și o

pereche de blugi vechi. Apoi, nemaiputând amâna întâlnirea fatidică, se alătură celorlalți.

– Ia te uită! A sosit micuța noastră Cenușăreasă! exclamă voioasă doamna Hauser când Kim își făcu apariția în bucătărie, unde se găseau deja mai mulți părinți, printre care și Steve.

Kim le adresă un zâmbet vag, își turnă puțină cafea și se trânti pe un scaun. Steve o salută cu un aer jenat și începu să privească insistent în fundul ceștii. Doamna Hauser făcuse clătite dar nimeni nu se atinse de ele, iar Kim constată cu o oarecare ușurare că toată lumea prefera cafeaua neagră. Se pare că nu fusese singura care abuzase de cocteiluri! Apoi părinții se ridicară de la masă, doritori să profite de compania copiilor lor până în ultimul moment. Kim începu să strângă vasele murdare, dar nu-i plăcu deloc când observă că Steva face în așa fel încât să rămână singur cu ea. Își pregăti o explicație.

– Voiam să-ți cer scuze pentru cele întâmplate aseară.

– Nu e nevoie.

– Ba da. Am băut prea mult și mi-am pierdut capul...

– N-are nici o importanță, răspunse ea din ce în ce mai jenată.

– Ba da, pentru mine are. Îmi placi foarte mult, Kim. Speram ca noi doi să devenim prieteni.

– Dar suntem prieteni.

– Vreau să zic... mai mult decât prieteni. Mi-ar plăcea să te revăd. Josef te adoră și știu că și lui i-ar face plăcere să ne mai întâlnim.

– Îți mulțumesc, Steve, dar e imposibil.

– De ce? Există un altul?

Nu avu curajul să-i spună că nu avea nici un chef să-l mai vadă, așa că dădu din cap.

– Ar fi trebuit să-mi închipui. Nu e de mirare că Barrett a intervenit atât de prompt.

Kim nu pricepu imediat. În acea clipă Josef intră în fugă, îl luă de mână pe tatăl lui și înainte ca ea să fi reușit să scoată vreun cuvânt, dispărură amândoi.

Cerul era acoperit cu nori, așa că își petrecu timpul plictisindu-se în biroul ei, din care nu îndrăzni să iasă de teamă să n-o apuce ploaia.

Barret nu-și făcu apariția decât spre prânz, exact la timp ca să-și poată lua rămas-bun de la părinții copiilor. Kim simți că se înroșește de rușine, văzându-l. Apoi, toți patru, îi însoțiră până la mașini.

– Sunt întotdeauna încântată de vizita lor, declară doamna Hauser, dar ce ușurată mă simt văzându-i că pleacă!

Și cei doi soți se întoarseră braț la braț, iar Kimberley îi urma în compania lui Barrett. Merseră un timp fără să scoată nici un cuvânt.

– Îmi pare rău pentru aseară, articulă ea cu greutate în cele din urmă.

El ridică din sprâncene.

– Mai degrabă eu ar trebui să spun asta, nu-i așa?

– Vreau să zic... Băusem prea mult și nu mai știam ce fac.

El se opri și o privi drept în ochi.

– Micuța mea, ești cumva pe punctul să te scuzi că ai abuzat de mine? M-aș simți mult mai flatat dacă m-ai lăsa să cred că eu sunt cel care am profitat de situație! Dar la

drept vorbind, credeam că te prefaci că ai uitat totul!

– Dar eu... nu vorbeam despre asta! exclamă ea roșie ca para focului. Făceam aluzie la Steve.

– Oh! răspunse el, vizibil descumpănit. Încă o lovitură adusă orgoliului meu masculin! Îl uitasem complet pe acel simpatic domn Belos!

Continuară să meargă în tăcere. Cum să-i explice faptul că îmbrățișarea lui o tulburase atât de mult încât abia îndrăznea să se mai gândească la asta și că, dacă-l menționase pe Steve, o făcuse doar ca să evite acest subiect arzător. Iar Barrett nu-i putea mărturisi că sărutul lor alungase din mintea lui toate celelalte incidente ale serii.

Atmosfera se destinse puțin când ploaia, care-i amenința de la începutul dimineții, începu să cadă cu picături mari. Barrett declară că își va petrece restul zilei singur pe insula lui.

– Dacă plouă și diseară, o să cinez la mine, îi spuse el doamnei Hauser. Kim, te aștept mâine dimineață ca de obicei, dacă n-o să plouă cu găleata. Dacă va fi furtună, nu ieși din casă.

Kim își petrecu restul după-amiezii în camera ei, citind un roman polițist, moțăind sau ascultând ploaia care răpăia pe acoperiș. Strânse bucățile de sticlă și puse la loc fotografia lui Roger în ramă, dar evită s-o privească. În cele din urmă, se hotărî să-i scrie. Amorul ei propriu nu-i permitea să-i pretindă un răspuns, dar îi descrise dezămgirea și singurătatea ei atât de mișcător, încât el nu putea face altfel decât să-i scrie... măcar câteva rânduri. Nu mai făcuse asta de atâta timp! Cum să

interpreteze tăcerea lui? Dar de data asta îi va răspunde! În mod sigur! Roger nu era nici un seducător de duzină, nici un laș. Dacă dorea să rupă relația cu ea, putea să i-o spună cinstit. Sau cel puțin așa spera ea. Poate că era bolnav? Sau nu îndrăznea să-i mărturisească eșecul lui? Poate că tot ce prinsese, fuseseră în fond niște roluri de mâna a doua?

Ieși pe verandă, se instală pe un balansoar și privi peisajul înecat într-o ceață deasă. Poate ar fi trebuit să-i vorbească lui Roger despre Barrett? Și dacă da, ce să-i zică? „Doctorul pentru care lucrez este un tip odios, înfumurat și insuportabil, dar sărutările lui mă fac să-mi pierd capul...“ Sau: „Doctorul Anderson este un bărbat înalt, brunet, extrem de seducător, întotdeauna prezent când am nevoie de el.“ Sau: „Barrett Anderson este un tip îngrozitor, dar familia Hauser îl adoră ca pe un zeu.“ Râzând ca o școlăriță, Kim continuă să treacă în revistă diversele variante: „Săptămâna trecută, frumosul doctor m-a scos dintr-o mlaștină, salvându-mi viața, și cred că m-am îndrăgostit nebunește de el“.

Nu, era imposibil să-i scrie așa ceva! De fapt, dacă-l provoca astfel pe Roger, ar fi făcut-o cu unicul scop de a-l face gelos. Dar la ce bun să facă așa ceva? Cu orice risc, ea nu mai putea suporta ambiguitatea asta. Situația trebuia să se lămurească, indiferent de consecințe!

Se așeză la birou ei și începu să scrie:

„Dragă Roger,

Au trecut luni și luni de când nu mi-ai mai scris o adevărată scrisoare. Ce se întâmplă? Sunt mirată de

tăcerea ta, sau mai bine zis necăjită. A rămas așa cum ne-am înțeles, să vin la tine în luna septembrie? N-aș vrea să-ți forțez mâna, dar *am nevoie* să știu asta. Faptul că trăiesc în incertitudine e mai rău decât orice.

Îți mulțumesc pentru fotografii, sunt foarte reușite.

Tabăra este superbă, copiii adorabili, iar familia Hauser întrece orice așteptări. Doctorul Anderson este un om deosebit, pasionat de munca lui, și învăț în fiecare zi câte ceva, colaborând la cartea lui.

Te sărută.

A ta Kim."

Reciti scrisoarea și se hotărî s-o trimită fără să schimbe nimic. Poate că ar fi trebuit să adauge că-l iubește și că se gândește fără încetare la el? Dar el își închipuia probabil asta. Acum mingea era în terenul lui! Ea nu mai putea face nimic în plus.

Cina fu plictisitoare. Doamna Hauser le mărturisi că își petrecuse după-amiaza dormind, dar asta n-o împiedică să caște de-și rupea fălcile.

– E cam lipsit de animație când Barrett nu e de față! remarcă ea la un moment dat.

– Da, e adevărat! recunoscu Kim.

– Probabil că el se plictisește și mai mult decât noi, singur-singurel pe insula lui pustie! interveni domnul Hauser. Ce-ar fi să jucăm un Scrabble?

A doua zi de dimineață, Kim, echipată cu impermeabilul ei kaki, traversă lacul sub o ploaie îngrozitoare. Când ajunse la Barrett, avu plăcuta surpriză de a vedea un foc bun arzând vesel în șemineu.

– M-am gândit că e mai plăcut așa! Dacă se face prea cald, putem deschide ferestrele.

– Ador focul de lemne! Miroase atât de frumos. Să știi că mi-ai lipsit aseară, adăugă ea cu timiditate.

– Puțină liniște nu vă putea face decât bine după un asemenea weekend... agitat. Și trebuie să-ți mărturisesc că m-am simțit foarte bine singur.

Kim se simți șocată. S-ar fi zis că Barrett încerca să restabilească distanțele între ei.

– Ne aflăm acum la jumătatea cărții și, dacă tragem tare, am putea s-o terminăm într-o săptămână sau două și să profităm de restul vacanței ca să ne odihnim.

– Atunci să nu mai pierdem timpul! răspunse ea, punând o foaie de hârtie în mașină.

Nu schimbară nici un cuvânt în acea dimineață. Barrett făcu un ghiveci de legume pentru masa de prânz și mâncă distrat, absorbit de o carte, în timp ce Kim frunzărea un ziar ca să-și găsească o preocupare. Nu-i spusese nimeni că nu era politicos să citești la masă? Chiar dacă fusese orfană, ea era mai bine crescută decât el.

Barrett citea pentru a zecea oară aceeași frază, fără să priceapă un singur cuvânt. Din timp în timp o privea pe furiș pe Kim și simțea că inima i se topește de duioșie. Murea de dorința de a o săruta, dar își dădea seama că ar fi o greșeală să o bruscheze. Mai avea la dispoziție câteva săptămâni ca s-o îmblânzească... Senzația trupului ei lipit de al lui îi era atât de reală în memorie, încât trebui să facă un efort ca s-o alunge.

Fu una din cele mai proaste zile pe care le petrecuse

Kim de la începutul șederii ei în tabără. Când plecă, singură în barca ei, era gata să plângă...

În acea seară, domnul Hauser îi remarcă aerul obosit.

– Probabil din cauza timpului! interveni soția lui. Totul e lugubru când plouă așa!

– Azi nu ne-am scăldat în lac, răspunse Kim. Și ziua mi s-a părut atât de lungă... atât de lungă...

*
* *

– Dacă mâine nu mai plouă atât de tare, declară Barrett, am putea face un tur cu barca să dăm la pește. Ai mai fost vreodată la pescuit, Kim?

– Nu, niciodată.

– Ca s-o facem cum scrie la carte, trebuie să ne sculăm cu noptea-n cap. Așa că mâine vino mai devreme și, cu puțin noroc, vom avea pește prăjit la masa de prânz.

În noaptea aceea, Kim dormi foarte prost și se trezi de mai multe ori, atât de mult se temea că o să întârzie. Un soare palid răsărea când ea își punea în mare grabă o pereche de pantaloni kaki, o cămașă groasă și o canadiană veche. Apoi ieși în tăcerea zorilor. Dimineața era cufundată într-o ceață cenușie... Timpul potrivit pentru a-l zări pe monstrul de la Lach Harrow, dacă el exista!

Barrett o primi pe ponton în momentul în care acosta, și ea îl ajută să care cele necesare. Nu-și credea ochilor: chiar cu impermeabilul vechi și pălăria turtită, el își păstra eleganța și virilitatea tulburătoare! Acceptă

plină de recunoștință o ceașcă de cafea fierbinte, mișcată de faptul că el își amintise că o prefera cu puțin zahăr și mult lapte. El începu să vâslească spre centrul lacului și ea se instală cât mai confortabil posibil în barcă.

Barrett îi dădu o undiță, pregătită cu tot ce trebuia, și se așezară cot la cot în tăcere. Kim simți că trage ușor și ridică undița dar momeala dispăruse. El îi puse alta și-i șopti că, la cea mai mică alertă, trebuia să tragă brusc pentru a fi sigură că l-a prins.

El fu primul care prinse un pește mic.

– Săracul! șopti Kim.

– Nu simt nimic, nu-ți face griji pentru ei!

– De unde știi?

– Peștii au un sistem nervos rudimentar.

– Ești sigur de asta?

– Sunt destul de în măsură s-o știu... doar sunt medic.

– Dar, după câte știu eu, nu îngrijești și pești!

– N-o să te mai gândești la asta, când o să-i vezi la prânz, bine prăjiți, în farfuria ta!

Kim simți din nou că i se mișcă undița, dar nu se putu împiedica să nu-i fie milă de bietele creaturi. Așa că făcu în așa fel ca să-i lase să mănânce liniștiți momeala, sperând că Barrett nu-și va da seama de asta.

Când barca fu amarată la ponton, Barrett rămase la bord ca să aranjeze sculele de pescuit, în timp ce Kim se duse să pregătească micul dejun. Stătea îngenuncheată în fața cuptorului când el își făcu apariția în bucătărie. Puse peștii pe masă și se așeză pe vine alături de ea. Coapsele lor se atingeau.

Kim îi simți răsuflarea pe gât.

– O mână de ajutor, domnișoară? întrebă el ridicându-i cu delicatețe părul, înainte de a o săruta ușor după ureche.

Un fior plăcut o străbătu din cap până-n picioare.

– Dar nu cred că ai nevoie de sfaturi ca să aprinzi focul! adăugă el continuând s-o sărute, acum pe gât.

Îi înconjurase talia cu brațul și își strecură o mână sub cămașa ei. O trase spre el și-i mângâie urechea cu vârful limbii. Kim se lăsă în voia lui, scoțând un suspin de plăcere. Poziția lor, deși incomodă, era totuși teribil de excitantă. Barrett trezea în trupul ei un foc devorator, împotriva căruia îi era imposibil să lupte. Mâna lui îi mângâie sânii prin sutienul subțire din dantelă, încet, dând dovadă de experiență în domeniu. Kim, înfierbântată, tremurând, nu mai avea decât o singură dorință: să i se dăruiască, să i se ofere, să aparțină trup și suflet acestui bărbat atât de puternic, atât de pasionat. El era ca o stâncă și o va proteja de toate furtunile, va fi pământul solid pe care va pune fără grijă pasul, focul care o va consuma până la sfârșitul zilelor ei...

– Oh, da... îi șopti ea.

Se întoarse pentru a-l săruta, dar mișcarea ei îl făcu să-și piardă echilibrul. Barrett se prăbuși pe spate, antrenând-o în căderea lui. Dar într-o clipă o acoperi cu trupul lui și Kim întâlni privirea ochilor cenușii care străluceau ca stelele. Sunt pierdută! gândi ea, având plăcuta impresie că găsise în sfârșit ceea ce căutase dintotdeauna. Îi ridică puțin capul pentru a-și oferi buzele și limba ei o întâlni pe a lui. Timpul se oprise în loc. Era atât de tulburată încât îi venea greu să și respire.

– Barrett! Gazul!

Încercă disperată să se smulgă din îmbrățișarea lui. Un miros puternic de gaz să răspândise în bucătărie.

– Barrett!

El sări în sus și se repezi spre cuptor. Apoi deschise larg ferestrele.

Kim, puțin ametită, rămăsese așezată pe podea. El o luă în brațe și, aruncând-o apoi pe umăr ca pe un sac, fără să acorde nici o atenție protestelor ei, o duse până la ponton și-i dădu drumul într-o barcă. Din nefericire, aceasta era aproape plină cu apă din cauza ploilor din ultimele zile.

– Oh, o să mă înec!

– N-avea nici o girjă! Bine că mai suntem în viață!

O luă de umeri și o privi din cap până-n picioare.

– Iar ai înfățișarea ta bine cunoscută de câine plouat. O să scoți toate astea imediat de pe tine și o să faci un duș fierbinte ca să te încălzești. Dar cum ești prea slăbită ca să faci toate astea singură, o să-ți dau o mână de ajutor, adăugă el înveselit.

Kim era gata să protesteze, când îl zări pe domnul Hauser venind cu pași mari spre ei, având întipărit pe chip un aer îngrijorat.

– Barrett! Slavă Domnului că te-am găsit! exclamă el, fără să parcă câtuși de puțin mirat că îi găsește pe amândoi stând în ploaie. Micuța Vicky a căzut din pom și cred că și-a rupt brațul.

Barrett oftă. Se duse să-și caute trusa, apoi se informă despre accident.

– Dar ce naiba căuta în pom pe un asemenea timp? mormăi el.

Kim nu se putu împiedice să pufnească în râs. Probabil că Vicky nu avea nimic grav, dar Barrett părea furios de întrerupere... Se uită înciudat la ea, dar până la urmă îi zâmbi.

– Ai face mai bine să frigi peștele! O să-i facem onorurile când mă întorc. Să nu cumva să aprinzi focul înainte ca bucătăria să fie perfect aerisită!

Ajuns în prag, se întoarse spre ea.

– Va trebui să faci singură duș! Dar ai grijă data viitoare! Nu renunț atât de ușor.

Ea îl urmări din priviri, apoi se întoarse în bucătărie. O să-și usuce hainele ude leoarcă la foc, imediat ce va fi destul de aerisit ca să-l aprindă. Intră în camera lui Barrett și se dezbrăcă. Se afla pentru prima dată în această încăpere și avea excitanta impresie că intrase în camera lui Barbă-Albastră... Un pat mare așezat exact în fața șemineului. Ferestrele dădeau spre pădure.

După ce făcu un duș fierbinte, îmbrăcă un halat plușat aparținând lui Barrett, apoi făcu focul în șemineul din salon și își atârnă aici hainele la uscat. Ezită o clipă înainte de a-și întinde bikini-ul și sutienul. Oh! Dar oricum le va face să dispară înainte de întoarcerea lui Barrett.

Își înăbuși un căscat. Se sculase cu noaptea-n cap și dimineața fusese destul de agitată. Se întoarse în cameră și se privi în oglindă. Cum de se putuse lăsa astfel îmbrățișată și sărutată? Și culmea, de bunăvoie! Ce fel de femeie era? Lacrimi de ciudă îi apărură în ochi. Da, da, îi plăcuse! Plăcerea, fiorii, valurile de senzualitate... Mai simțea încă atingerea buzelor lui... Își ascunse fața în

perna lui Barrett. Ce plăcut trebuia să fie să adormi lângă el, în apropierea unui foc mare, să te trezești ca să admiri răsăritul soarelui. Se întrebă dacă invitase vreo femeie pe insula lui.

Ceva mai târziu, fu smulsă din somn de un amestec de mirosuri apetisante: cafea, pâine prăjită, pește fript. Se întinse și deschise ochii. Barrett o privea din prag.

– Ai dormit bine?

O studia fără pic de jenă, parcă înfometat și Kim, cu obrajii în flăcări, își trase halatul peste pieptul dezgolit. Fu gata să izbucnească în lacrimi. Adormise în patul lui și culmea, aproape goală!

Tânărul bărbat izbucni în râs văzând-o atât de încurcată.

– Nu-ți face probleme, draga mea! Doar sunt medic. Sunt obișnuit să văd femei goale, știi asta.

– Dar nu în patul tău.

Își mușcă imediat limba.

– De unde știi? spuse el râzând. Hainele tale sunt pe scaun și micul dejun este pregătit. Grăbește-te să te îmbraci, fiindcă mor de foame!

Kim se grăbi să-i dea ascultare, puțin jenată, văzând cu câtă grijă îi împăturise el lenjeria. Apoi luă hotărârea fermă de a nu se mai juca cu focul. Nu, niciodată, dar absolut niciodată nu se va mai lăsa sărutată de acest bărbat.

Totuși, când se ridicară de la masă, era furioasă pe Barrett fiindcă nu încercase s-o facă.

Capitolul 8

După câteva zile, puțin după cină, Barret și domnul Hauser savurau o cafea, discutând despre epidemia de gripă care se abătuse asupra taberei. Cinci copii căzuseră la pat și o mulțime dintre ei se plângeau de dureri de gât. Toți așteptau cu nerăbdare sfârșitul acestui timp ploios care dura deja de mai mult de o săptămână.

– Cel mai rău, spunea Barrett, e că nu există nici un remediu împotriva gripei. Singurele lucruri valabile sunt aspirinele și răbdarea.

– Sunt sigur că toată lumea se va vindeca într-o clipă, când se va face frumos afară, îi răspunse domnul Hauser.

– E foarte bine să fii optimist, Wilfred, dar dacă potopul continuă până la sfârșitul vacanței?

– Poate am face bine să construim o arcă, nu? Și să adunăm animalele, perechi-perechi. Eu aș lua-o pe Sybil. Dar tu? Ai pe cineva în vedere?

Barrett, care privea distrat pe fereastră, o zări pe Kim care se apropia, sărind cu îndemânare peste băltoace.

– Da, am o vagă idee, răspunse el cu un aer absent.

Bătrânul lui prieten se întoarse intrigat, dar Kim tocmai intra în bucătărie.

– Vă deranjez? îi întrebă ea rămânând în prag. Aveam chef să beau o ciocolată caldă.

– Vorbeam despre ploaie și timp frumos, îi răspunse zâmbind domnul Hauser. Un subiect nu prea original de conversație.

Tânăra puse un ibric cu lapte la încălzit.

– Nu se mai vorbește despre altceva de la acel faimos weekend.

– Ce noroc că n-a plouat în timpul petrecerii!

– Ploaia, mereu ploaia! Nici nu mai pot suporta acest cuvânt! Dacă am vorbi despre altceva?

– O să-ți dea laptele în foc, remarcă Barrett.

Kim se repezi spre mașina de gătit și stinse gazul. Tot amestecând ciocolata, strănută de mai multe ori.

– Sper că n-am luat și eu gripă! Noapte bună, domnilor! adăugă ea ieșind, cu termosul sub braț.

Barrett se ridică și se sprijini de fereastră, urmărind din ochi silueta zveltă care dispărea în noapte.

– Barrett! Te-am întrebat dacă mai vrei cafea!

– Daaa? Nu, mulțumesc.

– Dar ce naiba ai? îl întrebă domnul Hauser privindu-l plin de curiozitate. Erai așa de bine dispus înainte de sosirea ei, și acum parcă ai căzut din lună!

Barrett se întoarse spre el.

– Da, Wilfred, ai ghicit! Dar să nu-i sufli vreun cuvânt lui Sybil!

– Ai cuvântul meu! Dar spune-mi, de fapt ce-am ghicit?

Barrett nu-i răspunse. Se îndreptă spre masă și dădu la o parte tacâmurile cu un aer distrat.

– Barrett! Te-ai îndrăgostit de Kim?

– Mi-e teamă că da.

– Deci asta era!

– Nu i-am spus încă nimic, mi se pare cam devreme. Cred că nici eu nu-i sunt indiferent, dar bănuiesc că nu e conștientă de asta.

– Dar... Sybil mi-a spus că e logodită!

Lui Barrett îi scăpă din mână zaharnița, care se făcu praf.

– Logodită? Cu cine?

– Cu o dragoste din copilărie care locuiește acum în California. Relația lor este destul de ciudată. Nu s-au văzut de mai mulți ani...

Barrett, cu fața în semiîntuneric, aduna cioburile de pe podea.

– În acest caz, probabil că nu e ceva foarte serios, spuse el ușurat. Dar asta explică multe lucruri. Dacă s-a logodit de foarte tânără și băiatul a plecat imediat în California, nu e de mirare că are uneori o comportare atât de naivă! De altfel, în ochii mei această inocență face parte din farmecul ei.

– Atenție, Barrett! N-aș vrea să vă văd suferind nici pe unul, nici pe celălalt.

– Dar nimeni nu va suferi! Presimt doar că vom avea de trecut prin câteva momente dificile înainte de a ne căsători. Ce părere ai, Wilfred?

– Sunt sigur că Sybil va fi la fel de încântată ca și mine, cel puțin după ce veți rezolva toate problemele.

– Oh, dar nu-i chiar atât de complicat. Kim e mai puternică decât pare. Este o fată deșteaptă, dar încăpățânată ca un catâr. Și în plus, este curajoasă și foarte cinstită. Niște calități remarcabile! N-o să mai întâlnesc niciodată o asemenea perlă. Și n-am intenția s-o scap!

– Să sperăm că totul se va petrece după cum dorești. În orice caz, este exact genul de femeie care-ți trebuie. Să bem pentru viitorul vostru, adăugă el scoțând o sticlă de coniac.

În acest timp, Kim se băgase în pat și își bea ciocolata fierbinte, gândindu-se la o mulțime de lucruri. Roger nu-i răspunsese la ultima ei scrisoare și peste patru săptămâni ea va părăsi tabăra. Dacă nu se duce în California, ce se va întâmpla cu ea? Familia Hauser îi va propune să lucreze în școala lor? Se gândi la Barrett și oftă. El oricum pleca la Edinburgh... Ce plăcut trebuia să fie să trăiești în străinătate!

Apoi își scoase extrasele de cont trimise de la bancă și făcu socoteala modestelor ei economii. Dacă nu pleca la Los Angeles, nu mai era obligată să economisească. Și-ar putea oferi o excursie, de exemplu. Poate în Scoția? Își închipuia deja că se întâlnește întâmplător cu Barrett pe o stradă din Edinburgh: „Ia te uită! Ce coincidență!“ El o s-o invite să bea ceva într-o încântătoare ceainărie și își vor reaminti împreună cum petrecuseră vara. Seara vor merge la teatru. El va trece s-o ia de la hotel, îmbrăcat în frac, poate chiar cu o mantie neagră, căptușită cu mătase roșie. Și va rămâne cu gura căscată văzând-o cum coboară majestuos scara mare, arătând splendid în rochia ei albă de mătase... Toate capetele se întorceau ca s-o privească:

„Cine este acestă fermecătoare creatură?“ Apoi, după spectacol, vor face un tur cu caleașca în jurul zidurilor castelului regal. În răcoarea nopții, el își va scoate mantia ca să-i acopere umerii goi și, nebun de dorință, o s-o sărute cu pasiune, jurându-i dragoste veșnică. Apoi o va implora să se mărite cu el. „N-am înțeles până astăzi cât de mult te iubesc, îi șoptea el. Dar acum îmi dau seama că nu pot să trăiesc fără tine. Ești atât de frumoasă, scumpa mea! Spune-mi că vei fi a mea!“

În acel moment existau două variante: ori făcea din el cel mai fericit bărbat de pe pământ, ori îl respingea cu răceală. „Nu, Barrett! Te-am iubit pe vremuri, e adevărat! Dar cruzimea de care ai dat dovadă față de mine a distrus stima pe care ți-o purtam. Nu, e imposibil!“

El cobora din caleașcă luându-și rămas-bun pentru totdeauna de la ea, pașii lui răsunând îndelung în tăcerea nopții.

Dar în acel moment, mai apăru o variantă. Putea să se răzgândească chiar atunci. Apoi se întorceau împreună la hotel și comandau șampanie. El îngenunchea la picioarele ei și-i punea în deget un diamant enorm. „Ochii tăi, iubita mea, eclipsează strălucirea celor mai frumoase bijuterii...“ îi șoptea el strângând-o în brațe. Apoi se retrăgea cu discreție, implorând-o să fixeze cât mai repede data căsătoriei.

Kim oftă și stinse lumina; dacă nu pleca în California, își va cumpăra o mașină nouă și își va relua slujba de la bancă...

În acea noapte se visă fugind pe străzile din Bradford, urmărită de un lucru monstruos. Picioarele ei erau ca de plub. Abia și le putea ridica. Deodată îl zări pe Roger

într-una din case, stând cu spatele la fereastră. Îl strigă, dar el nu păru s-o audă. Ea se repezi spre casa respectivă, în timp ce „lucrul monstruos“ se apropia, se apropia... În cele din urmă reuşea să spargă o fereastră şi Roger se întorcea spre ea. Dar nu mai avea faţă. Kim scoase un urlet.

Se trezi a doua zi, clipind din ochi din cauza luminii orbitoare. Îi trebuiră câteva minute înainte să înţeleagă că soarele strălucea pe cer pentru prima oară de atâtea săptămâni. Ploaia se oprise în sfârşit!

Îndreptându-se spre debarcader, salută în trecere colonia de broaşte ţestoase care se urcaseră pe stânca lor preferată pentru a se încălzi. Toată lumea părea că se trezise la viaţă, aerul era pur şi luminos. Familia Hauser şi copiii erau extrem de bine dispuşi. Iar Kim, debordând de optimism, era convinsă în sinea ei că va primi în curând un răspuns de la Roger. Şi chiar dacă nu va primi, mare scofală! Viaţa era atât de frumoasă!

Barrett apăru în întâmpinarea ei pe cărare. Tocmai ieşise din lac şi picăturile de apă se rostogoleau pe trupul lui. Fără să spună nimic, o luă de talie şi începu s-o învârtească.

– Astăzi lucrul este interzis! Vom sărbători reîntoarcerea soarelui!

– Dă-mi drumul! exclamă ea râzând.

Nu mai vedea decât chipul lui, în spatele căruia se învârteau ameţitor pete maro şi verzi. În cele din urmă el o puse pe iarbă şi Kim se agăţă de el, ameţită, sprijinindu-şi faţa de pieptul lui umed.

– Oh! Mi se învârteşte capul!

– Haide, vino! Plecăm în expediţie.

– Unde?

Îi înlănțui talia cu brațul și o duse spre casa lui, ca și cum ar fi fost lucrul cel mai natural din lume.

– O să vizităm castorii!

– Ești nebun!

Kim se opri și își cufundă privirea într-a lui. Apoi, fără a-și da seama măcar de gestul ei, începu să-i mângâie spatele gol, mirându-se de finețea pielii lui bronzate. Știa că n-ar fi trebuit să-l mângâie, dar în loc să se îndepărteze, îl luă de gât și, ridicându-se în vârful picioarelor, își lipi obrazul de al lui. El o strânse cu putere în brațe și buzele lor se uniră într-un lung sărut. Focul care mocnea în ea o făcu să tremure de dorință, de dragoste, dar și de teamă... Barrett îi descheiase nasturii de la cămașă și atingerea degetelor lui o făcu să-și piardă brusc capul. Lăsă să-i scape un geamăt de plăcere. Barrett se îndepărtă puțin de ea, privind-o cu un aer ciudat, înstrăinat parcă. Derutată, Kim se grăbi să-l sărute pe frunte, ca pentru a-i alunga gândurile negre. Simți că îl trece un fior.

– Barrett... Barrett?

Îi acoperi obrajii cu sărutări, dar el rămânea ca o stană de piatră. Ea aștepta pierdută, ca abandonată. El își ascunse fața în părul ei.

După câteva clipe, Barrett își ridică însă capul și, în fața dezamăgirii care se citea pe chipul ei, îi adresă un surâs plin de duioșie. Izbucniră amândoi în râs.

Ajunseră acasă alergând ca niște copii, mână în mână. Barrett se duse să se schimbe, în timp ce Kim pregătea sandvișurile. Ce zi splendidă! Apoi se gândi la Roger și bucuria îi pieri. Oh, dar la urma urmei nu făcea nimic rău! Îl iubea pe Roger iar sărutările lui Barrett nu schimbau cu

nimic lucrurile. În fond, nu era decât o aventură de vacanță. În câteva săptămâni ea se va afla în California iar el în Scoția și totul va fi dat uitării. Iar lui Roger nu-i va ajunge niciodată nimic la urechi.

Puse câteva fructe într-un coș și tocmai ezita între suc de fructe și ceai de la gheață când Barrett intră în bucătărie.

– Nu te ocupa de băuturi, am tot ce ne trebuie! spuse el arătându-i o cutie pusă la gheață. O să fac puțină cafea.

Kim coborî spre mal, în timp ce el umplea termosul cu cafea.

– Încotro mergem? îl întrebă ea, când Barrett o ajunse din urmă. Luăm barca cu motor?

– Nu. O să mergem cu barca până la un golfuleț aflat la vestul lacului și de acolo ne vom continua drumul pe jos. Cu puțin noroc, vom vedea poate castorii. Pe urmă, dacă nu ești prea obosită, am putea să ne cățărăm sus pe colină de unde avem o perspectivă splendidă.

– Da, da!

– Să-ți iei costumul de baie. O să se facă în curând foarte cald.

– Dar unde o să mă schimb?

– Kim! rosti el râzând. Ce crezi că o să-ți fac? Îți jur, adăugă el punându-și mâna pe inimă, că o să-ți respect pudoarea feciorelnică și o să mă întorc cu spatele când te schimbi!

Kim rezistă tentației de a-i da brânci în apă și fugi să-și ia costumul de baie.

*

* *

Traversară lacul și pătrunseră într-un golf, o adevărată bijuterie a naturii. Tânărul se aplecă pentru a-i culege o floare de nufăr.

– Nu! strigă Kim. Florile roșii sunt foarte rare!

Se grăbi să adauge, puțin jenată de reacția ei neașteptată:

– Și de altfel, sunt mai puțin parfumate decât celelalte.

– Nu știam că sunt atât de prețioase!

– Oh, dar nu sunt pe cale de dispariție, numai că sunt foarte puține pe acest lac!

Și-i ținu o adevărată prelegere de botanică aplicată, dându-i amănunte despre diferitele specii de flori care creșteau în zonă. Barrett o luă peste picior pentru erudiția ei neașteptată, dar Kim își dădu seama că reușise să-l impresioneze puțin.

Își continuară drumul în tăcere. Brațul de apă devenea din ce în ce mai îngust. Nici un zgomot, în afara clipocitului regulat al vâslelor, bâzâitul insectelor și, din vreme în vreme, strigătul vreunei păsări. Frunzișul arborilor, încă umed de la ploaie, scânteia sub razele soarelui de dimineață.

Kimberley se simțea în perfectă armonie cu tovarășul ei de drum. Ca și cum împărtășeau un secret care-i lega unul de celălalt.

Vâsliră pe rând și Barrett nu se putu împiedica să-i admire îndemânarea de a conduce mica lor ambarcațiune.

Când brațul de apă dispăru în ierburile înalte, lăsară barca și își continuară drumul pe jos. Nu le trebui mult timp să descopere barajul din crengi ridicat de castori. Dar nici un animal!

– Unde sunt stăpânii locului?

Barrett îi indică o grămăjoară de ierburi. Pândiră în tăcere vreo jumătate de oră, apoi se întoarseră bombănind la barcă.

– Cu atât mai rău pentru ei! spuse Kim. Eu mor de foame!

– Cunosc un loc splendid pentru picnic.

Urcară din nou în barcă și acostară ceva mai încolo. După ce urcară o pantă destul de abruptă, ajunseră într-o poieniță care oferea o panoramă de vis. Se distingea chiar acoperișul casei lui Barrett, pe una din insulele care punctau suprafața lacului.

– Merita osteneala, nu-i așa?

Întinseră o pătură pe jos și Kim despachetă merindele. Barrett scoase triumfător o sticlă de șampanie și două cupe. Kim, care murea de sete, i-o smulse imediat din mână pe a ei.

– Nu prea merge cu sandvișurile cu ton, dar e delicioasă.

Mâncară în tăcere, pătrunși de splendoarea peisajului. Kim mai bău un pahar de șampanie, apoi Barrett strânse resturile ospățului și împrăștie firimiturile pentru păsări. Kim se lungi pe pătură și închise ochii.

Ce ciudată era viața! În ajun, într-un fel de delir al imaginației, își închipuise că-și sărbătoreau logodna în fața unei sticle de șampanie. Și uite că astăzi beau șampanie în tête-à-tête! Bizar... Deschise ochii și observă că el o studia.

– Credeam că ai adormit. Aveai surâsul Giocondei.

– Ascultă foșnetul frunzișului și ierburilor în bătaia vântului. E minunat, nu ți se pare?

– Cum poate un zgomot să fie minunat?

– Îngrozitor! Nu ai un suflet de poet!

– De unde știi?

– În orice caz, e un zgomot delicios, nu?

– Delicios?! Totul este delicios! Și șampania este delicioasă!

Kim râse și protestă când îl văzu umplând din nou paharele.

– Barrett! O să mă îmbăt!

– Ce importanță are? Poți să tragi și un pui de somn, dacă vrei. Trebuie să terminăm sticla, se trezește șampania!

Se întinse lângă ea.

– Ai niște proiecte de viitor, Kim?

Ea se ridică într-un cot și bău o înghițitură de șampanie. Soarele dispăruse în spatele unui nor.

– Ezit încă. M-am gândit și aseară la asta.

– Și?

– Poate o să mă duc să mă instalez în California. Dacă nu, o să-mi caut o altă slujbă la Bradford. Dar am chef să călătoresc puțin, înainte să mă decid.

– De ce tocmai în California?

Kim scoase un oftat din adâncul pieptului. Nu-i plăcea să vorbească despre Roger.

– Am un prieten acolo.

– Ai intenția să locuiești împreună cu el?

– Poate. Nu știu.

– Wilfred mi-a spus că sunteți logodiți. E adevărat?

– Nu avea dreptul! exclamă ea culcându-se pe burtă. Nu-l privește!

– E adevărat?

– Ce te interesează pe tine?

– E adevărat sau nu?

Nu știa de ce, dar simți că ochii i se umplu de lacrimi.

– Da, oarecum, răspunse ea după câteva clipe de ezitare.

Barrett izbucni în râs și Kim, puțin derutată, îi aruncă o privire vexată.

– Nu văd ce ți se pare atât de caraghios!

– Vorbești despre logodna voastră ca și cum ar fi vorba despre o catastrofă! Ce are sau ce s-a întâmplat cu logodnicul tău?

– Absolut nimic! E un băiat nemaipomenit, tandru, atent și delicat. Opusul tău în toate! Oh, dar tu nu poți în nici un caz înțelege așa ceva!

– Pune-mă totuși la încercare!

– Ce vrei să spui?

– E adevărat, nu prea înțeleg. Așa că explică-mi! Vorbește-mi puțin despre acest Făt-Frumos. Are un nume?

– Oh, Barrett! De ce strici o zi atât de frumoasă? N-am nici un chef să vorbesc despre Roger.

– Bine, să nu mai vorbim despre el! spuse el oftând. Dar mi se întâmplă prima oară să întâlnesc o fată căreia să nu-i placă să-l pomenească pe alesul inimii ei la fiecare două vorbe. De obicei, e invers. Să știi că ești cam ciudată!

Kim, care stătea tot culcată pe burtă, părea să urmărească din priviri o furnică ocupată să care o firimitură de pâine. Dar îi aruncă pe furiș o privire lui Barrett. Stând jos, cu brațele în jurul genunchilor, el privea lacul cu un aer întunecat. De ce părea brusc atât de furios? Se ridică și se duse să se așeze lângă el.

– Și tu, Barrett? Știu că pleci în Scoția peste câteva săptămâni. Ești bucuros?

El zâmbi și-i cuprinse umerii cu brațul.

– Sunt încântat! Edinburgh este un oraș splendid. Ți-ar plăcea acolo, sunt sigur de asta!

Îi descrise strada principală, grădina zoologică, castelul, universitatea, și Kim, încântată, îi sorbea cuvintele de pe buze închipuindu-și cum vizitează orașul împreună cu el.

– Bun, ar cam fi timpul să ne întoarcem. Am chef să fac o baie. O să mai zăbovim undeva pe drum.

Puțin mai târziu se opriră pe o mică plajă cu nisipul extrem de fin.

– Mă duc să mă schimb! spuse ea. Nu uita: mi-ai promis că n-o să te uiți!

– N-am decât un singur cuvânt.

Kim se dezbrăcă rapid, puțin tulburată că se afla goală, la numai câțiva pași de el, apoi își puse costumul.

– Bineînțeles, continuă Barrett, că n-am promis niciodată că n-o să privesc imaginea reflectată în apă!

Spre necazul ei, tânăra își dădu seama că o putuse vedea în apă, ca într-o oglindă, din cap până-n picioare! Înainte să fi avut timp să-i tragă o palmă, el o luase în brațe și o acoperea de sărutări spre a se face iertat pentru această glumă proastă. O asigură că abia aruncase o privire și că nici nu-și mai amintea nimic! Izbucniră amândoi în râs.

Kim plonjă în apa rece. La urma urmei el era medic și știa cum arată o femeie goală! Și ce importanță avea că o văzuse oglindindu-se în apa lacului?

După vreo douăzeci de minute, se întoarse la mal. Kim

alerga pe nisipul țărmului, când simți brusc o durere vie la picior și scoase un strigăt ascuțit.

– Cred că am călcat pe ceva.

El o luă în brațe și o duse pe plajă. Apoi îi examină piciorul și o rugă să se întindă pe pătură.

– Culcă-te, fiindcă vreau să mă uit mai de aproape. Cred că ai călcat pe o bucată ascuțită de lemn.

El își lipi buzele de rană și începu să sugă.

– Ce faci?!

– Sst...

Kim închise ochii și se abandonă valului de zenzații voluptuoase care o cuprinseră. Inima ei bătea nebunește și o căldură plăcută o moleși. Barrett îi lingea degetele de la picioare cu vârful limbii și ea își înfipse unghiile în pătură scoțând un suspin de mulțumire. Fără a înceta să-i acopere picioarele de sărutări, începu să-i mângâie pulpele. Vru să protesteze, dar el îi făcu semn să tacă. Îi simțea pieptul lipit de pulpele ei goale, îi auzea respirația gâfâitoare. Degetele lui urcară pe nesimțite de-a lungul coapselor, ceea ce făcu s-o treacă fiori din cap până-n tălpi. Îi mângâia îndelung brațele, umerii, întârziind pe sâni. Kim scoase un geamăt de plăcere. Atunci Barrett se întinse lângă ea și, luând-o în brațe, îi acoperi obrajii, bărbia și gâtul cu o ploaie de sărutări. Când își lipi buzele fierbinți de gâtul ei, Kim își ascunse fața în părul lui umed. Gurile lor se găsiră în fine și, împinși de dorință, se rostogoliră pe nisip, strâns înlănțuiți. Îi mângâie sânii rotunzi și tari cu o mână expertă, apoi îi îndepărtă încetișor costumul de baie. Văzându-și sânii goi, Kim își veni brusc în fire.

– Barrett! Oprește-te! Nu! E imposibil!

Complet absorbit de deliciile pe care i le oferea trupul ei tânăr și frumos, Barrett n-o auzi.

– Barrett! Te rog!

El încetă brusc s-o mângâie și rămase nemișcat, cu răsuflarea tăiată, cu capul sprijinit de pieptul ei gol.

– Îmi pare rău, Barrett...

– Taci!

Se așeză, încordându-și spatele, lăsând-o singură și nespus de nefericită. Apoi se sculă brusc, fugi spre lac și își băgă în primul rând capul în el. Ea îl urmări din ochi, simțindu-și inima înghețată, tot jucându-se mașinal cu un pumn de nisip. Barrett înota cu frenezie, ca și cum voia să-și epuizeze prea-plinul de energie, apoi reveni lângă ea și se trânti pe pătură.

– Bine că n-ai făcut o hemoragie! Ai fi fost moartă la ora asta!

– N-ai fi plecat așa, dacă ar fi fost atât de grav...

– Nu, fără îndoială. Bun. Ne-am distrat bine astăzi, nu-i așa? adăugă el ridicându-se. Vacanța s-a terminat! De mâine ne punem pe treabă! Și tragem linie pentru ce s-a întâmplat astăzi!

Ea își lăsă capul în jos, cu un aer nenorocit.

Capitolul 9

Lunga perioadă de ploaie fu urmată de o săptămână de căldură toridă. Degeaba deschiseseră Kim și Barrett toate ușile și ferestrele de perete, în casă era atât de sufocant încât își petreceau cea mai mare parte a timpului scăldându-se în lac.

Kim nu mai știa ce să creadă despre atitudinea lui Barrett. De la plimbarea lor cu barca, acesta părea s-o privească doar cu o indiferență amestecată cu condescendență. Nu putea să-i reproșeze nimic, comportarea lui era perfectă. Și totuși o trata cu o familiaritate puțin enervantă. S-ar fi zis că vedea acum în ea una din acele colege bune, cu care flirtase puțin pe vremuri. Kim încerca să evite orice contact fizic cu el, dar având în vedere intimitatea lor impusă, asta reprezenta un adevărat tur de forță. De fiecare dată când el o atingea cu brațul, Kim nu-și putea stăpâni un fior, și inima îi bătea mai puternic de câte ori se apropia de ea. Dar el, în schimb, părea perfect destins,

ceea ce o exaspera la culme pe Kim. De ce o tulbura atât de mult? Dacă ar fi primit măcar vești de la nesimțitul ăla de Roger! Asta i-ar da poate putere să-l țină la distanță pe Barrett.

Căldura devenea din zi în zi mai insuportabilă. Chiar și insectele căzuseră într-un fel de letargie. Într-o dimineață, Kim se trezi cu o neplăcută senzație de apăsare. Umiditatea atmosferică crescuse.

Când intră în bucătărie, Barrett era acolo, îmbrăcat doar în pantaloni. Se așeză la masă, privind distrată acest spate musculos devenit atât de familiar.

– Ce pregătești?

– Cafea cu gheață. Vrei?

Îi întinse un pahar aburit și n-o părăsi din ochi în timp ce ea bău câteva înghițituri.

– Plutește furtuna în aer! O simt.

– Poate o să se mai răcorească puțin atmosfera! oftă ea.

În timp ce lucra, tânăra surprinse de mai multe ori privirea lui Barrett fixată asupra ei. Spre sfârșitul după-amiezii, nori întunecoși se îngrămădiseră spre vest. În depărtare se auzeau tunete și fulgerele brăzdau cerul întunecat. Apoi vântul se porni brusc.

– Asta e! Uite! Vino! spuse el luând-o de braț.

Stând în picioare în prag, priviră primele semne ale furtunii. Barrett stătea în spatele ei, înconjurându-i umerii cu brațul și sprijinindu-și bărbia de creștetul ei. Putea oare să-i audă bătăile precipitate ale inimii? Se auzi un tunet mai în apropiere și Kim tresări. El își coborî brațele, atingându-i în trecere sânii și îi cuprinse șoldurile.

– Doar nu ți-e frică de furtună? îi șopti el la ureche, lipindu-se de ea.

Kimberley simți valul de dorință, familiar de acum,

cuprinzând-o și aprinzându-i sângele în vene, și se abandonă acestei îmbrățișări. El o mângâia acum foarte încet, de la umeri până la pântecele plat. Știa să-i trezească simțurile într-un mod uimitor. Furtuna își dublă violența. Când o luă în brațe și o duse pe divanul din salon, Kim nici nu încercă măcar să-i reziste. Se întinse lângă ea, fără a înceta s-o sărute. Buzele lui calde se plimbau pe gât, pe obraji, pe piept... Kim scoase un geamăt de plăcere. Apoi el îi descheie cămașa tot șoptindu-i cuvinte de dragoste și își trecu limba peste sfârcul întărit al unui sân.

În fața capului brunet lipit de pieptul ei, Kim fu cuprinsă de un brusc elan de tandrețe pasionată. Ploaia răpăia în ferestre și încăperea, cufundată în semiîntuneric, se lumina câteodată datorită vreunui fulger albăstrui, urmat imediat de dezlănțuirea unui tunet. Kim își ascunse fața la pieptul lui, în timp ce el își strecura mâna sub șoldurile ei. Simți că îi scoate șortul și înțelese că de acum nimic nu-l va mai putea opri. De altfel, nici nu dorea asta. Din contră. Se lipi și mai strâns de el, nerăbdătoare de a i se oferi. Da, îl dorea pe acest bărbat cu toată ființa ei. Doar el putea să stingă focul care o consuma. Și inima i se umflă de bucurie și de nerăbdare la gândul plăcerii pe care o vor împărtăși împreună în curând.

Brusc, ușa se dădu de perete cu zgomot și o violentă rafală de vânt pătrunse în încăpere, răspândind pe jos hârtiile și răsturnând vasele cu flori. Barrett își înăbuși o înjurătură și se ridică s-o închidă.

Kim se ridică și ochii îi căzură pe trupul ei aproape gol. Slavă Domnului că nu reușise să-i scoată și minusculul bikini din dantelă! Începu să se îmbrace cu febrilitate și când Barrett vru s-o ia din nou în brațe, îl respinse.

– Lasă-mă! urlă ea, bolnavă de umilință.

– Nici gând! îi răspunse el, așezând-o cu forța pe genunchii lui.

Kim se zbătu cu energia pe care i-o dădea disperarea, dar el o ținea cu putere.

– Ești furioasă fiindcă am fost întrerupți, scumpa mea, dar putem foarte bine să reluăm lucrurile de unde le lăsasem.

Ea se eliberă cu brutalitate din brațele lui și, cu un gest necontrolat, îl pălmui cu putere. Amândoi rămaseră nemișcați timp de mai multe clipe, prea uluiți ca să mai reacționeze în vreun fel. Apoi, ca într-un coșmar, Kim văzu obrazul lui Barrett, până atunci livid, zebrându-se încet cu roșu. Ochii tânărului bărbat aveau o privire de gheață. La fel de dură ca granitul. Când se ridică să fugă terminând să-și aranjeze în grabă îmbrăcămintea, el nu făcu nici un gest s-o rețină.

– Chiar crezi că era necesar?

În mod vizibil, făcea un imens efort să-și păstreze sângele rece.

– Ți-am pus o întrebare, Kim! Chiar crezi că era necesar să mă pălmuiești?

– Da! îl sfidă ea ridicându-și bărbia. Nu-ți permit să mă tratezi astfel!

– Ah, da?! Și cum ai vrea să te tratez?

– Cum îți permiți astfel de lucruri, reluă ea încercând să nu se lase intimidată, știi prea bine că nu sunt o fată... din alea!

– Adevărat? Și totuși mi se părea că asta voiai!

– Eu sunt logodită! De ce nu mă lași în pace?

– Pentru că nu vrei să fii lăsată în pace, iată de ce!

– Nu-i adevărat!

– Chiar mă iei drept un imbecil? Privește adevărul în față!

– Adevărul? Care adevăr? Despre ce vorbești?

– Vorbesc despre dragoste, Kim. Un sentiment despre care se pare că nu știi mare lucru!

– Cum îndrăznești? Nu te iubesc, dar orgoliul tău masculin refuză să admită asta!

– Poate o să-mi zici acum că ești îndrăgostită de băiatul ăla pe care nu l-ai văzut de ani de zile?

– Exact! Și la urma urmei, asta nu te privește!

– Ba da, uite că mă privește! N-o să stau cu brațele încrucișate, privind cum îți strici viața din cauza prostiei și a încăpățânării!

– Cum îndrăznești să-mi vorbești astfel?

– Cam ciudată logodnă, nu? Nu faci aluzie la ea decât când îți convine. Crezi că îndepărtatul tău iubit se mai gândește la tine?

– E treaba noastră, a mea și a lui Roger! Și asta nu e o scuză ca să încerci să mă seduci!

– Nu încerc deloc să te seduc, Kim. Vreau să fac dragoste cu tine. E o mare diferență. Și dacă fantomaticul tău logodnic ar fi altceva decât produsul imaginației tale, de mult timp ai fi înțeles asta!

– Produsul imaginației mele? E la fel de real ca și tine! strigă ea și lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji.

– La fel de real ca asta? o întrebă el înainte să-i strivească buzele cu un sărut brutal.

Sărutarea lui, la început lipsită de milă, se făcu încetul cu încetul mai tandră și Kim simți în curând că se topește

în brațele lui. Se abandonă total acestei îmbrățișări și răspunse mângâierilor lui.

– Kim, îi șopti el, ești îndrăgostită de mine, recunoaște! Roger aparține de acum trecutului, iar tu te agăți de amintirile copilăriei tale. Te-a sărutat vreodată așa? Ești a mea, îmi aparții, că vrei sau nu. Suntem făcuți unul pentru celălalt. Te iubesc, Kim. Am nevoie de tine. Nu-mi refuza dragostea. Mă iubești... spune-mi că mă iubești!

Kim îl strângea cu disperare în brațe, fără să-și dea seama de hohotele de plâns care o zguduiau. Auzind aceste cuvinte, fu cuprinsă de o asemenea bucurie încât, timp de o clipă, fu gata să-i cedeze, să-i mărturisească pasiunea ei.

– Nu! spuse ea, smulgându-se din îmbrățișarea lui.

Ieși din casă și o luă la fugă, orbește, prin ploaia torențială. Barrett, care rămăsese o clipă țintuit locului, se repezi în urmărirea ei.

Kim alerga înainte ca o somnambulă. Nu auzea tunetele, nu simțea ploaia care-i uda veșmintele. Da, voia să facă dragoste cu Barrett! Și din cauza asta era furioasă pe ea, pe el, pe Roger! De ce tolomacul ăla de Roger nu era niciodată lângă ea, atunci când avea nevoie de el? De ce un alt bărbat îi dezvăluia fericirea și misterele dragostei? Și de ce acel bărbat era Barrett, pe care-l dorea nebunește acum?

Timp de atâția ani tânjise după Roger, ca o doamnă care își așteaptă cavalerul să revină din cruciade. Dar niciodată, niciodată nu se simțise atât de tulburată, nu avusese senzația acestui gol îngrozitor, această impresie că îi lipsește ceva esențial. Un lucru îi devenise limpede: se simțea împlinită numai în prezența lui Barrett. Dar cum să iasă din această încurcătură?

Dacă ar fi fost măcar amanta lui Roger! Dacă ar fi cunoscut în brațele lui febra și delirul pe care le simțea în brațele lui Barrett! N-ar fi avut nici o putere asupra ei. Da, asta era: o tulbura atât de mult, fiindcă era lipsită de experiență!

Încetase să mai fugă și înainta încet, pierdută în gândurile ei.

Apoi își dădu seama brusc că mergea pe ponton. Ploaia continua să cadă în rafale și un vânt puternic agita apele lacului. Nu se mai vedea nici la un metru distanță. Imposibil să se mai întoarcă acum cu barca în tabără.

Oh, niciodată n-ar fi trebuit să accepte această muncă. Ar fi trebuit să fugă imediat ce îl recunoscuse pe Barrett!

Tresări violent. El se afla în spatele ei, având un aer întunecat și amenințător.

– Unde vrei să te duci?

Înainte ca ea să fi avut timp să-i răspundă, o luă de mână și o trase în direcția casei. Barrett mergea atât de repede încât trebui să fugă ca să poată ține pasul cu el.

– Barrett! Oprește-te! Mă doare!

Dar el nu dădu nici o atenție protestelor ei. Kim alunecă pe cărarea plină de noroi și căzu în genunchi, dar el se mulțumi s-o ridice fără să scoată nici un cuvânt și începu din nou s-o tragă după el. Kim mai căzu o dată. La fel, fără să zică nimic, el o luă în brațe și o aruncă pe umărul lui ca pe un sac. Abia atunci înțelese Kim că era inutil să lupte. Și de altfel murea de frică.

Deschise ușa cu o lovitură furioasă de picior, traversă întreaga casă, intră în camera lui și o aruncă pe pat fără menajamente. Kim își înăbuși un strigăt de spaimă.

Timp de o clipă, se priviră în tăcere.

– Scoate-ți hainele!

– Cee?!

– Ai auzit bine!

El intră în baie și reapăru cu un halat pe care îl aruncă pe pat.

– Fă ce ți-am spus!

Apoi el îi întoarse spatele, își scoase cămașa și pantalonii și începu să-și descheie cureaua. Kim înșfăcă halatul și fugi în camera de oaspeți. Ajunsă acolo, trânti ușa și se sprijini de ea, cu inima bătându-i nebunește. Ce să facă? Nu exista nici o cheie sau zăvor. Să plece? Dar cum să părăsească acum casa, în timpul unei asemenea furtuni... Trase cu urechea și, auzind pasul lui Barrett, fugi să se refugieze în celălalt capăt al camerei. El intră fără să bată. Și nu avea cămașa pe el.

– Kim, o să te îmbolnăvești grav dacă nu-ți scoți odată hainele astea ude! îi spuse el pe un ton glacial. Dacă nu te dezbraci imediat, atunci am s-o fac eu!

Apoi îi întoarse spatele și-i spuse în timp ce ieșea:

– Pe urmă vino în salon. Dar te previn că n-am nici un chef să-ți suport capriciile în seara asta!

Kim oftă, își scoase șortul și cămașa și făcu un duș fierbinte. Imediat se simți cu mult mai bine.

Îl găsi întins pe divan, citind o revistă. Se așeză fără să-i spună nimic. Ochii i se umplură de lacrimi, pe care încerca în van să și le ascundă.

În cele din urmă, el puse deoparte revista.

– Ești ceva mai prezentabilă așa!

– Mă simt mai bine, e adevărat!

– Păcat că te-ai hotărât să devii rezonabilă. Mi-ar fi făcut plăcere să te dezbrac eu. În sfârșit! Rămâne pe altă dată.

Își înăbuși un căscat și Kim își mușcă buzele ca să nu riposteze. Dar nu avea nici un rost să se lase antrenată într-o nouă dispută.

Căzuse noaptea și casa părea înconjurată de tenebre, complet izolată de lume, pe această insulă. Nici un zgomot, în afară de cel al ploii care răpăia în ferestre și pe acoperiș.

Dacă nu s-ar fi certat atât de prostește! Ce plăcută ar fi fost seara! Ea și el, singuri... Oh, Barrett! El rămase în continuare întins pe divan, privind pe fereastră cu un aer absent. Îi era necaz pe el dar, în același timp, se simțea teribil de nenorocită văzându-l atât de distant, de detașat, de parcă ea nici n-ar fi fost de față. Hai, Kim, fii cinstită, își spuse ea. Ai partea ta de vină în toată chestia asta. Ca să te certi, trebuie să fie măcar doi, nu-i așa? Și dacă i-ar cere iertare?

Își imagină că se ridica și se apropia de el cu lacrimi în ochi. Chipul întunecat al lui Barrett se lumina din nou, o luă în brațe, o înăbușea cu sărutările lui, o implora să-i ierte cuvintele rele. Și o săruta, o săruta mereu... Ea se lăsă puțin rugată, reticentă la început dar apoi mărinimoasă.

Kim surâse imaginându-și încăperea lor: se vedea așezată pe genunchii lui, cuibărindu-i-se la piept. Sărutările lui se făceau din ce în ce mai îndrăznețe, halatul ei se desfăcea și el își lipea buzele de sânii ei goi. Mâinile lui urcau nerăbdătoare de-a lungul coapselor...

Clipi din ochi și scuturâ din cap, mirată de cursul pe care-l luaseră gândurile ei. Ce naiba avea în cap?

În sfârșit! Poate chiar trebuia să-și ceară scuze? Nu mai suporta indiferența și tăcerea lui. Oh! Dacă ar fi putut da timpul înapoi! Ar fi acceptat chiar să se lase îmbrățișată. Da, i-ar acorda chiar câteva sărutări nevinovate, dacă asta îi făcea atâta plăcere...

Tocmai se ridica să-și ceară scuze, când vocea lui batjocoritoare răsună brusc în tăcere.

– Te-ai calmat? Putem să cinăm acum?

Să-i ceară iertare tipului ăsta nesuferit? Niciodată.

– Nu mi-e foame.

– Faci mutre? Perfect. Poți să rămâi aici și să stai îmbufnată cât poftești. Eu o să-mi ofer o gustărică!

– Sper să-ți rămână în gât!

Își regretă imediat vorbele, dar era prea exasperată pentru a le retrage. El se întoarse spre ea, livid de furie.

– Ești o...

Se întrerupse, făcând un vizibil efort de a se stăpâni, și reluă pe un ton neutru:

– N-am nici o intenție să-ți fac această plăcere!

De data asta, Kim își dădu seama că mersese prea departe.

– Îmi... îmi pare rău că am zis asta! declară ea încet.

– Oh! Dar ești invitata mea, poți spune tot ce dorești!

Apoi se îndreptă spre bucătărie și deschise frigiderul. Ea îl urmă.

– Îți cer iertare, Barrett. Nu voiam să spun asta. În sfârșit, ba da, dar eram furioasă. Barrett, n-am putea să...

– Ce? Ce mai vrei? Crezi că o să-ți sar de gât și totul va fi ca înainte?

Stupefiată, Kim avu sentimentul că el îi citea gândurile.

– Ei bine, nu-i nevoie să-ți mai răcești gura! Am terminat cu tine! Ter-mi-nat! M-am săturat până peste cap să am de-a face cu o fată atât de toantă și egoistă!

– N-ai dreptul să-mi vorbești așa!

El trânti ușa frigiderului și-i răspunse cu un aer sarcastic:

– Foarte adevărat! N-am nici un drept asupra ta. Ești

logodită, doar îmi amintești asta de o sută de ori pe zi! Ei bine, du-te să-l regăsești pe Romeo acela de duzină pe care nu l-ai văzut de doi ani. Chiar nu-ți dai seama de absurditatea atitudinii tale?

– Nu înțeleg... șopti ea.

– Mă întreb cum de o fată atât de inteligentă ca tine se poate purta atât de aiurit!

– Aiurită? Eu?

– Da! Felul tău de a reacționa e stupid! Idiot! Ridicol! Trezește-te, ce naiba! Ești pe cale de a trece pe lângă fericire, o fericire care se găsește la îndemâna ta! Încetează de a mai trăi într-o lume populată cu zâne și prinți, într-o lume de operetă! Aici nu ești la Hollywood!

O luă de umeri și o scuturâ cu putere.

– Aș vrea să-ți pot băga mințile în cap! Dar nu pot lua hotărâri în locul tău. E problema ta. M-am înșelat în privința ta, adăugă el recăpătându-și calmul. Nu mai putem lucra împreună. O să-mi termin singur cartea. Nu văd de ce am continua să ne călcăm reciproc pe nervi.

– Vrei să zici că... nu mai vrei să vin aici?

– Exact!

Își puse o farfurie pe masă și începu să mănânce liniștit.

– Las în seama ta să explici situația familiei Hauser.

Ea îl privi o clipă fără să spună nimic, apoi îl anunță:

– Eu mă duc să mă culc. Noapte bună.

Îi întoarse spatele, abia abținându-se să nu izbucnească în plâns.

Capitolul 10

Kim căzu imediat într-un somn greu dar se trezi brusc după câteva ore, pe la miezul nopții.

Barrett nu mai voia s-o vadă! Prefera să-și termine singur cartea decât să-i suporte prezența. Cum putea ea să mai locuiască în tabără și să-l întâlnească în fiecare zi, știind că o urăște? Înțelegea abia acum că-l iubește din tot sufletul, și gândul ăsta o umplea de rușine și de disperare. Sigur, logodna ei cu Roger nu era oficială, dar vorbiseră atât de des despre căsătorie încât considerase întotdeauna că o lega de el un angajament. Revedea încă ziua când sosise la școală nefericită, după moartea tatălui ei. Roger se simțise mișcat de nenorocirea ei și o luase imediat sub aripa lui ocrotitoare. Adorația fetiței față de el fusese instantanee, iar recunoștința nemărginită. Indiferent ce s-ar întâmpla, Kim nu va putea uita cum se purtase Roger cu ea în acea perioadă deosebit de grea a vieții ei.

De ce „indiferent ce s-ar întâmpla?“ Nu se va întâmpla

nimic. O să se ducă în California. Și după ce se vor reîntâlni, totul va fi simplu. Dacă nu se vor putea căsători repede, își va căuta acolo o slujbă. Dar în mod sigur că se vor căsători imediat. După acești doi ani de despărțire, sentimentele ei pentru Roger erau neschimbate. Da, neschimbate.

Dar o voce vicleană, venită parcă din fundul sufletului ei, îi șoptea că nimic nu mai era la fel. Și probabil că și sentimentele lui Roger se schimbaseră. Nu probabil, ci sigur. Și vocea îi mai șoptea, insidioasă, că Barrett avea probabil dreptate când susținea că se agață de visurile ei de adolescentă.

Nu, Barrett se înșela! Dacă avea dreptate, însemna că toată viața ei, în cursul ultimilor doi ani, se întemeiase pe o eroare? Imposibil. De altfel, el n-o iubea, o respingea. O făcuse să înțeleagă clar acest lucru.

Ploaia se oprise în sfârșit. Kim se sprijini de pernă. Ora două noaptea. Va aștepta până la trei și apoi va pleca. O să iasă în vârful picioarelor ca să evite o înfruntare cu Barrett. Nu că i-ar fi fost frică de el. Ci pur și simplu, fiindcă o altă ceartă ar fi sleit-o de puteri.

Dar în acest caz, reluă iritată vocea, de ce să nu aștepte dimineața și să-l roage pe domnul Hauser s-o conducă până la stația autobuzului? Dacă pleca imediat, ar fi trebuit să traverseze pădurea. Și cu bagajele...

Ei bine! Se va lipsi de bagaje pentru moment! Le va cere mai târziu să i le expedieze. Dacă ar mai aștepta, ar însemna să se expună întrebărilor, rugăminților simpaticilor bătrânei, și ea nu avea nici un chef să le vorbească despre motivele plecării sale. Lucrul cel mai urgent era să-l întâlnească pe Roger. Așa că va pleca chiar în noaptea asta!

Așteaptă să răsară soarele, luptându-se cu somnul și gândindu-se la vara minunată pe care o petrecuse aici. Cele mai plăcute amintiri erau legate de Barrett. Și cele mai rele tot de el. Categoric, acest bărbat ocupa prea mult loc în viața ei!

În zori, sări din pat și se îmbrăcă tremurând în veșmintele ei încă ude. Apoi ieși tiptil din cameră.

O dată ajunsă în pavilionul ei, făcu un duș fierbinte ca să se încălzească și își puse haine uscate. Băgă într-o geantă de voiaj câteva obiecte de primă necesitate și se așeză ca să scrie o scrisoare de explicații familiei Hauser.

Începu prin a le cere iertare că pleacă pe neașteptate, fără a-i preveni, apoi le mulțumi pentru felul cum o primiseră, pentru bunătatea lor. În cele din urmă, după ce reflectă îndelung, adăugă:

„Nu vă pot explica motivele plecării mele precipitate, dar o să primiți în curând vești de la mine. Sper că n-o să vă supărați prea rău pe mine. Kim".

Trebuia să lase un bilet și pentru Barrett? I s-ar rupe inima să plece fără să-și ia rămas-bun de la el, dar ce să-i scrie?

Lasă să sufere și el puțin... Își puse scrisoarea la un loc vizibil și ieși. După vreo sută de metri, se întoarse în fugă, deschise plicul și adăugă un post scriptum: „Spuneți-i lui Barrett că îmi pare extrem de rău".

Peste o oră, un fermier cumsecade o luă în mașina lui pe tânăra care făcea autostopul și când Barrett descoperi că a fugit, ea se afla deja în autobuzul spre Bradford.

Mary Kathryne tocmai făcea o prăjitură, când își zări verișoara traversând peluza. Înțelese imediat că ceva nu e în regulă și fugi neliniștită în întâmpinarea ei.

– Kim! Dar ce...

Tânăra i se aruncă în brațe, abia rezistând dorinței de a izbucni în lacrimi. Apoi se așezară amândouă în bucătărie.

– Ce s-a întâmplat? Ce cauți aici?

Trebuia să-și aleagă cuvintele cu mare grijă. Totul era încă atât de confuz în mintea ei...

– Nu puteam să fac altfel, scumpa mea. Trebuie să-l văd pe Roger cât mai repede posibil.

– Oh...

Tânăra femeie se ridică să pună apă la fiert.

– Pariez că n-ai mâncat nimic în dimineața asta! Odihnește-te puțin în timp ce pregătesc o omletă. Și pe urmă, o să stăm liniștite la taifas.

După ce se sătură, Kim, așezată în fața unei cești cu ceai, privea viitorul cu totul alți ochi. Din fericire, putea să conteze pe verișoara ei, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

– Bun, acum explică-mi totul în amănunte. Roger ți-a cerut să te întorci?

– Nu, nu chiar. Dar trebuie să-l văd urgent. Simt nevoia să-i vorbesc.

– Dar de ce atâta grabă? Nu puteai aștepta până în septembrie?

– Ba da. Dar m-am speriat. Și fiindcă tot am venit până aici, o să merg până la capăt.

– Dar n-am înțeles, de ce ai inrat în panică?

– Fiindcă a trecut prea mult timp de când nu am vești de la el. Trebuie neapărat să fiu sigură de el. Să știu dacă mă mai iubește. Să știu dacă eu îl mai iubesc încă.

– Este prima oară când te aud spunând că ceva s-ar fi putut schimba între voi. S-ar zice că te-ai mai maturizat în

vara asta! Spune-mi, asta nu are nici o legătură cu teribilul doctor despre care mi-ai tot povestit în scrisorile tale?

Kim oftă. Se simțea atât de singură. I-ar fi plăcut atât de mult să fie lângă Barrett în acest moment! Probabil că acum ar fi terminat de mâncat... Dar el nu-i va ierta niciodată această fugă lașă și rușinoasă!

Mary Kathryne o luă de mână.

– Nu fi necăjită, scumpa mea. Totul se va rezolva, o să vezi. Sun acum la o agenție de voiaj și o să iei avionul spre California chiar mâine dimineață. Trebuie să te lămurești cât mai repede posibil.

*
* *

Imediat ce descoperi plecarea lui Kim, Barrett sări în barca lui cu motor. Soții Hauser îl văzură cu uimire cum aleargă spre vila lui Kim. După câteva clipe, dădea buzna în bucătărie cu o hârtie în mână.

– Ce se întâmplă? întrebă domnul Hauser. Ea unde este?

Barrett nu-i răspunse, se trânti pe un scaun și își turnă o ceașcă de cafea. Avea trăsăturile crispate și se străduia să-și regăsească sângele rece.

– Cred că este în drum spre Bradford. Și cred că știu și de ce. Uite, v-a lăsat o scrisoare.

Cei doi Hauser citiră mesajul ei cu un aer uluit.

– Dar... nu pricep nimic! rosti doamna Hauser îngrijorată.

– Kim mă iubește. A înțeles asta pe neașteptate în noaptea trecută și a fugit. Pariez că vrea să-și ia zborul spre logodnicul ei imaginar.

Barrett încerca să vorbească pe un ton detașat, dar se vedea că e torturat de îndoieli și durere.

– Dar ce s-a petrecut noaptea trecută?

– Oh! Din păcate, nu ceea ce vă închipuiți. Ne-am certat. Nu voiam ca ea să se întoarcă în tabără cu barca în timpul furtunii și ea era speriată de moarte că va trebui să-și petreacă noaptea singură cu mine... În sfârșit! Îți amintești, Wilfred, că am prevăzut faptul că vom trece prin niște momente dificile înainte de a ne căsători!

– Barrett, interveni doamna Hauser, ești sigur de sentimentele tale? Ești sigur că și ea te iubește? Este atât de tânără!

– Ai dreptate. Este naivă, dar e puternică, atât fizic cât și moral. N-ar renunța pentru nimic în lume la principiile ei. Poți să-ți dai seama că a avut o viață grea, dar și-a păstrat totuși inocența! Este unul din motivele pentru care sunt nebunește îndrăgostit de ea.

Reluă după câteva clipe:

– Recunosc că, dacă a procedat așa, e în mare parte și din vina mea. M-a scos din sărite ieri și m-am purtat urât. Dar nu sunt obișnuit să fiu trimis la plimbare!

– Și ce-o să faci?

– O să-i las câteva zile de gândire, mai întâi. Pe urmă, o să mă duc la Bradford. Dacă nu e acolo, plec în California. O s-o găsesc ca să mă conving că știe într-adevăr ce face.

– Dar... Dacă se hotărăște să se mărite cu băiatul acela?

– M-ar mira! Și el are un cuvânt de spus în problema asta și pariez că are alte planuri de viitor, din care Kim nu

mai face parte... Dacă mă înșel, ei bine... ei bine, o să supraviețuiesc! Dar sunt sigur că nu-l iubește. Absolut sigur.

Regăsindu-și subit întreaga siguranță, adăugă:

– Bun, acum am de lucru. Și nu vă faceți probleme, totul se va aranja!

– Nu știu cu cine o fi semănând faimosul Roger, spuse doamna Hauser după plecarea lui Barrett, dar sunt sigură de un lucru, că nu-i ajunge nici până la gleznă lui Barrett.

– Da. Și m-ar mira ca ea să nu-și fi dat seama de asta. O fi ea tânără și lipsită de experiență, dar nu e tâmpită!

– Ar fi nebună să lase să-i scape un asemenea bărbat!

– Dar n-o s-o lase el să-i scape. Știe ce vrea, nu-ți face griji!

*

* *

Kim își petrecu după-amiaza hoinărind prin magazine. După multe ezitări, se hotărî pentru o rochie de vară, dintr-un material de culoarea piersicii. Mai întârzie o clipă în fața unei vitrine cu pulovere din mohair și fuste groase. Dacă lucrurile s-ar fi desfășurat altfel, în acest moment și-ar fi ales garderoba pentru Scoția. Dar așa, mâine pe vremea asta va fi în California. Nu se simți în largul ei la acest gând. În loc să privească reîntâlnirea cu Roger ca o fericire, se simțea ca o condamnată mergând spre locul execuției.

Copiii o primiră sărind în sus de bucurie și putu constata cu plăcere că Bert și Mary Kathryne păreau foarte fericiți împreună. În acea seară, urcă imediat în camera ei după cină. Își pregătea valiza, când cineva bătu la ușă.

– Cum se face că te-ai întors atât de repede? o întrebă Annie cu ochii strălucind de curiozitate.

– Ți-am mai zis: plec imediat la Los Angeles.

– Dar de ce? Ce s-a întâmplat? Nu sunt o fetiță mică, poți să-mi spui totul, Kim!

– Știu asta! răspunse Kim zâmbind. Ești cea mai bună prietenă a mea. Dar nu-i nimic de povestit.

– Ai fugit?

– Nu, nici gând. În sfârșit, puțin. Dar nu-i pomeni despre asta mamei tale. M-am certat cu doctorul Anderson și mi-a fost imposibil să mai rămân acolo. Și de altfel, e timpul să am o explicație cu Roger.

– Dar de ce v-ați certat?

– Din cauza lui Roger. I-am spus lui Barrett să nu se mai amestece în treburile mele. Și lucrurile au mers din ce în ce mai prost. Așa că am plecat în timpul nopții.

– Trebuie să fi fost altceva... insistă adolescenta.

– E o versiune prescurtată, dar ți-am povestit esențialul.

– De ce-l interesa pe el dacă tu îl iubești pe Roger?

– Nu mai pune întrebări idioate!

– Nu, dar e adevărat! Nu era treaba lui! Dacă nu cumva e îndrăgostit de tine. Oh, Kimmy! Asta e, nu-i așa? De aceea ai plecat. E îndrăgostit de tine și tu ai fugit ca să scapi de el.

Își privi verișoara cu ochii strălucind de surescitare.

– Nu! De unde oi fi scoțând asemenea idei?

– Oh! Doar nu m-am născut ieri! spuse fata cu un aer ofensat. Atunci, e adevărat? Asta e? E nebun după tine?

– Habar n-am. Cred că mai degrabă se plictisea... Dar toate astea nu au nici o importanță, fiindcă eu îl am pe

Roger. Și n-o să-l mai revăd niciodată pe Barrett Anderson...

– Și dacă îți dai seama că nu-l mai iubești pe Roger?

– Nu fi caraghioasă!

– Poate, dar există și această posibilitate. Atunci?

– Ei bine, eu... eu nu știu. Cred că mă întorc aici.

– Și de ce nu te-ai mărita, în cazul ăsta, cu frumosul doctor?

– Nu-i chiar atât de simplu! Dacă lucrurile nu merg între mine și Roger, nici nu-mi trece prin minte să mă duc să plâng pe umărul lui Barrett. Ar fi la fel de umilitor și pentru mine și pentru el. Și de altfel, n-o să mă ierte niciodată că am fugit. Dacă o să-mi dau seama că a avut dreptate, aș muri de rușine să mai dau ochii cu el. Cum îți închipui scenariul: mă întorc în tabără săptămâna viitoare și îi spun: „În cele din urmă mi-am dat seama că logodnicul meu nu mă mai interesează! Așa că m-am hotărât să-ți acord mâna mea.“ Punct? Mi-ar râde în nas și ar avea dreptate.

– Îl iubești?

– Bineînțeles că nu. Sunt chiar momente când îl detest. Gata, Annie, sunt obosită și mâine trebuie să mă scol cu noaptea-n cap. Mai vorbim când mă întorc. Cel puțin, atunci situația va fi clară.

– O să te întorci? Ești sigură?

– I-am promis mamei tale că o să mă sfătuiesc cu ea înainte să iau o hotărâre definitivă. Hai, noapte bună, scumpa mea!

În ciuda oboselii, lui Kimberley îi veni destul de greu să adoarmă în acea seară, profund tulburată de întrebările nevinovate ale lui Annie. Călătoria ei în California era o fugă? Se ducea acolo să-l regăsească pe Roger, sau ca să

scape de Barrett? Presimțea că nimic nu va mai fi ca altădată între ea și logodnicul ei. Iar pe bărbatul pe care-l iubea... pe el îl pierduse pentru totdeauna. Niciodată nu-i va mai auzi glumele, nu-i va mai simți buzele dulci, nu-i va mai vedea ochii cenușii, plini de ironie... La gândul ăsta, simți că i se strânge inima și se forță să privească spre viitor. Să-și imagineze surpriza lui Roger. Era prima oară când lua avionul, când va vedea Pacificul... În cele din urmă, căzu într-un somn agitat.

*
* *

Făcu interminabila călătorie de la Bradford la Los Angeles ca în transă. O mașină închiriată o aștepta la aeroport și nu-i fu deloc greu să găsească hotelul. Se cufundă imediat în studierea planului orașului. Roger locuia pe magnifica plajă din Malibu, pe malul Pacificului. După ce studie cu grijă itinerariul, se decise să se ducă a doua zi de dimineață, la prima oră.

Capitolul 11

Kim se sculă cu noaptea-n cap, parcă mai obosită decât se culcase seara. Hotelul ei fiind situat în apropierea aeroportului, zgomotul avioanelor o deranjase toată noaptea. Cumpără *Los Angeles Times* pentru a-l frunzări în timpul micului dejun, dar o dată instalată la masă, pe terasa sufrageriei, fu nevoită să renunțe: cotidianele californiene erau la fel de groase ca o carte de telefon! Și nici nu se simțea în largul ei printre toți acești californieni atât de eleganți, de bronzați și de siguri pe ei. Fu nespus de ușurată când ajunse înapoi în camera ei.

După ce se îmbrăcă cu o deosebită grijă, se fardă puțin. Rochia pe care și-o oferise la Bradford, atât de sofisticată acolo, i se părea aici prea clasică. Ar fi trebuit să aleagă un model mai sexy... De exemplu o rochie strâmtă din mătase neagră cu paiete. Și pantofii cu tocuri foarte înalte. Imaginându-și cum ar arăta așa, o pufni râsul.

Emoționată la culme se urcă în mașină și se îndreptă spre Malibu. Peisajul era superb și cerul de un albastru strălucitor. După câțiva kilometri părăsi autostrada și se angajă pe o șosea cu două benzi care mergea paralel cu un canion superb. Când zări în sfârșit oceanul scânteind la orizont, se gândi la Barrett. Ce bine ar fi fost să se afle alături de ea în acea clipă! Era atât de nervoasă încât simțea că îi tremură picioarele pe pedale. Ar fi trebuit să-l prevină pe Roger de sosirea ei. Dacă nu era acolo? Sau era prea ocupat cu filmările? Încetini și începu să privească numerele caselor, până ajunse la cea pe care o căuta. Opri mașina în fața unei vile imense și luxoase, ascunsă printre niște sicomori gigantici, care dădea direct spre plajă. Se auzea murmurul valurilor și zgomotul mingilor de tenis lovite de rachete. Mai multe mașini sport erau parcate pe plajă.

Kimberley își închipuise întotdeauna că logodnicul ei trăiește într-un apartament modest, sau într-o căsuță pe care o împărțea cu niște artiști fără nici o lețcaie, la fel ca și el. Nu se aștepta să descopere o reședință luxoasă.

Rămase mult timp în mașină, privind vila. În cele din urmă, cam după vreo jumătate de oră, își luă inima-n dinți și se îndreptă spre ușa de la intrare. Apăsă cu timiditate pe sonerie. Când auzi un zgomot de pași, fu gata s-o ia la goană. Ușa se deschise și ea rămase cu gura căscată în fața unei splendide creaturi blonde, îmbrăcată într-un hălățel străveziu, pe care se părea că abia și-l pusese în mare grabă. Părul ei, ridicat neglijent într-un coc, cădea în bucle în jurul chipului bronzat. O privi pe intrusă cu o totală indiferență, așteptând o explicație. Kim se simți

dintr-o dată în pielea unei puștoaice de doisprezece ani, venită să vândă bilete de loterie pe la casele oamenilor. Cu obrajii în flăcări, îngăimă cu greutate:

– Îmi pare rău... Eu... probabil că m-am înșelat. Voiam... Roger Petrie locuiește aici?

Chipul tinerei femei păru să se întunece pentru o clipă.

– Da, e aici. Dacă vreți să intrați...

Kim se strecură prin ușa întredeschisă.

– Așteptați aici, mă duc să-l chem.

Și, părăsind-o pe Kim într-un hol imens ale cărui geamuri dădeau spre ocean, se îndepărtă strigând cu o voce melodioasă:

– Scumpule! E o fată care vrea să te vadă!

Kim se repezi spre ușă, hotărâtă să plece fără a mai afla și restul, dar nu reuși s-o deschidă. Apoi înțelese că învârtea clanța invers.

– Kim!

Se întoarse încet și întâlni frumoșii ochi albaștri ai iubitului ei... Hmmm... ai lui Roger. Lumea întreagă dispăru; nu mai vedea decât silueta lui înaltă, îmbrăcată într-un halat albastru. Uitase cât e de frumos. Părul blond îi înconjura chipul bronzat de soare.

– Eram pe plajă... spuse el privind-o stupefiat. Și Virginia mi-a spus că... Dar ce cauți aici?

– Tu... pari în plină formă, Roger.

– Mulțumesc. Sunt atât de surprins... nici nu știu ce să zic!

Traversă încăperea și o sărută pe obraz.

– Stai jos, să bem ceva. Vrei un pahar cu ceai de la gheață? Când ai sosit? Unde locuiești?

Kim, țeapănă ca un robot, îl urmă pe terasă și se trânti pe un fotoliu de pai.

– Ce surpriză! Poate că e ocazia să luăm ceva mai tare decât un ceai, ce părere ai?

O matroană între două vârste, îmbrăcată într-o uniformă roz, își făcu apariția ca prin minune.

– Maria, *por favor*, două *Bloody Mary* pentru *senorita* și mine. *Gracias!* Învăț spaniola, adăugă el întorcându-se spre Kim. Nici nu-ți dai seama ce folositoare e aici!

Se instală cu mișcări studiate într-un fotoliu aflat în apropierea ei.

– Ei, cum mai merg lucrurile la Bradford?

– Ar fi trebuit să-ți telefonez înainte să vin!

– Nu mai spune prostii! Îmi pare bine că te văd aici! De ce ai venit?

Kim nu reușea deloc să-și vină în fire. Soarele ăsta strălucitor, căldura, vila de vis... Se simțea proiectată cu brutalitate într-un alt univers. Roger nu mai avea nimic comun cu amabilul provincial din adolescența ei.

– Trebuia să te văd. Să-ți vorbesc.

– Vrei să zici că ai traversat toată America doar pentru a-mi vorbi? Chiar că sunt flatat!

Camerista puse o tavă pe masă.

– Sunt încântat să te văd. Te-ai schimbat, să știi... În bine. În foarte bine... adăugă el servind-o.

O examina cu un ochi critic, fără ostilitate, dar nici cu vreun interes deosebit. Kim bău câteva înghițituri din cocteilul condimentat și se forță să surâdă.

– Nu-mi vine să cred! îngăimă ea. A trecut atâta timp!

– Așa e, timpul trece! Uite-o și pe Virginia. Scumpo, îți prezint o prietenă din copilărie. S-a născut în același oraș cu mine, îți dai seama! Kim Grayson, Virginia...

Cele două femei se salutară cu răceală.

– Roger, nu uita că trebuie să mă conduci la clubul de gimnastică. Pentru diseară am invitat câțiva prieteni să bem ceva. Colega ta poate veni și ea, dacă vrea...

– Vă mulțumesc, răspunse Kim cu un zâmbet forțat, dar am alt program.

În fața suspinului de ușurare scos de Roger, se simți teribil de nenorocită. Virginia se lungi pe un șezlong, într-o poziție extrem de fotogenică.

– Și ce părere ți-ai făcut despre Los Angeles, Kim?

– Nu știu. N-am văzut mare lucru până acum. Mi se pare că seamănă cu o carte poștală!

Virginia pufni cu un aer disprețuitor de superioritate.

– Când ai sosit? se grăbi s-o întrebe Roger.

Kim, nevrând să trezească bănuielile Virginiei, minți că stă de câteva zile la niște prieteni.

– Și mai ai de gând să stai mult?

– Încă nu știu.

Urmă o tăcere jenantă. Roger își puse paharul pe masă și se ridică.

– Bun. O să mă îmbrac și pe urmă o să facem un tur pe plajă. De acord, Kim?

Ea dădu din cap cu recunoștință și el o lăsă singură cu frumoasa Virginia.

– A trecut mult timp de când nu l-ai văzut pe Roger?

– De când a plecat din Bradford, de doi ani.

– Ți se pare schimbat?

– Teribil. Dar poate că m-am schimbat și eu.

– Nu mai lua aerul ăsta tragic, draga mea! spuse Virginia râzând. A curs multă apă pe gârlă, după cum se zice. De când îl cunosc, Roger s-a transformat, în bine, desigur. I se propun roluri din ce în ce mai interesante și numele lui începe să fie cunoscut. Bineînțeles că nu va ajunge niciodată o vedetă, dar cred că se va descurca destul de bine. Dar tu cu ce te ocupi?

– Pentru moment... călătoresc.

– Ai noroc!

Roger reveni, îmbrăcat în blugi și o cămașă cu dungi lucioase. Purta mai multe lanțuri de aur în jurul gâtului.

– Hai să mergem înainte să se facă prea cald!

– Nu uita de clubul meu! îi strigă Virginia.

– Nu mă așteptam deloc să te văd făcându-ți așa apariția din trecut, spuse el după ce se îndepărtară puțin. De fapt, ce aștepți de la mine?

– Câteva cuvinte, Roger. A trecut atâta timp...

– Oh, nu chiar atât de mult, răspunse el cu un zâmbet jenat. Dar pare o eternitate, nu? Am petrecut momente plăcute împreună, îți amintești?

Ea dădu din cap.

– M-ai fi recunoscut?

– Da, bineînțeles! răspunse ea surprinsă.

– Nu e prea ușor să te menții în formă, să știi! Trebuie să fiu foarte atent, cu soarele ăsta puternic. Pe aici se îmbătrânește foarte repede. Și în meseria mea contează mai ales aparențele. În unele zile sunt ocupat până peste cap: gimnastică, masaj, saună... Viața este atât de superficială în mediul în care trăiesc!

Tăcu o clipă, apoi îi puse o întrebare neașteptată:

– Ți se pare că sunt frumos?

– Ești superb.

– Și tu ești încântătoare. Crezi... că o să mai rămâi mult timp?

– Asta depinde de tine! răspunse ea, hotărâtă să dea cărțile pe față.

– Îmi închipuiam... Știu că ar fi trebuit să-ți scriu sau să-ți telefonez. Dar nu știam cum să-ți explic. Mi-a lipsit curajul. Credeam că o să înțelegi, fără scene penibile. Doar nu mai suntem copii... Oh, asta nu înseamnă că nu te mai iubesc. O să simt întotdeauna ceva deosebit pentru tine. Ești singura persoană din Bradford care a crezut vreodată în mine. Dar lucrurile s-au schimbat atât de mult de atunci...

– Roger, ți-am scris în fiecare săptămână, timp de doi ani... N-ai înțeles deci ce loc ocupi în viața mea?

– Hmm... da. În sfârșit... credeam că asta nu înseamnă mare lucru. Te consideram ca pe un fan. Noi doi am fost întotdeauna buni prieteni, Kim. Când am plecat din Bradford, credeam că sunt îndrăgostit de tine și îmi închipuiam că într-o bună zi vei veni aici, după mine... Dar de atunci au trecut doi ani. Eram sigur că m-ai uitat.

– Nu te-am uitat!

Kim mergea privind țintă în fața ei, indiferentă la vilele superbe, la iahturi, la surferii atletici și bronzați.

– Nici eu nu te-am uitat, Kim. Eu... m-am gândit foarte des la tine, să știi. Dar viața nu e întotdeauna roz în jungla de aici. Fiecare pentru el! Asta e deviza. Nu talentul contează aici, ci relațiile. Și Virginia m-a ajutat enorm în acest sens. Sunt gata să mă bat ca să devin cineva și sunt sigur

că voi reuși! Dar au fost și momente de descurajare, când mi-a venit să las totul baltă și să mă întorc în Bradford. În acele momente mă gândeam numai la tine. Îmi închipuiam că suntem căsătoriți. Mă vedeam lucrând la magazinul lui tata. Dar am muncit prea dur aici ca să abandonez totul acum. Te rog să mă crezi că nu mai pot face asta!

– Bineînțeles.

– Nu mai face mutra asta, Kim! Doar nu e sfârșitul lumii.

– Știu. Dar e sfârșitul tinereții noastre!

– Ne întoarcem?

Merseră câteva clipe în tăcere.

– Mă simt foarte flatat că te-ai gândit la mine în toți acești ani...

– Nu ți-am spus asta ca să te flatez. E adevărul-adevărat.

– Ascultă, dacă ai veni diseară la cocteil? O să întâlnești oameni foarte interesanți. Poate o să cunoști pe cineva care să-ți placă?

– Drăguț din partea ta, dar nu mă interesează.

– Kim... Am impresia că sunt un mizerabil...

– Îmi pare rău, Roger. Voiam doar să știu adevărul, asta-i tot. Nu mai puteam sta așa... în incertitudine.

– Ei bine! Adevărul este că sunt un mizerabil. Ar fi trebuit să-ți scriu de mult. Dar nu credeam că mă iubești. Îmi închipuiam că sunt pentru tine doar un flirt din adolescență, pe care îl dai încetul cu încetul uitării.

– Poate că nu te mai iubesc. Cred că a devenit un fel de obișnuință, un vis cu ochii deschiși.

– Asta e! Exact asta! Îmi pare bine că iei așa de ușor lucrurile, Kim. Ai fost întotdeauna o bună jucătoare.

– Așa crezi?

– Trebuie să-ți mărturisesc ceva. Nu are rost să ne mai învârtim mult timp în jurul cozii...

– Dă-i drumul.

– O să mă căsătoresc cu Virginia luna viitoare, imediat ce divorțul ei va fi pronunțat. E puțin mai în vârstă decât mine, dar ne înțelegem de minune! Înțelegi... avem același fel de a privi viața. Ceea ce este capital într-o căsătorie.

– Da.

– Avem multe interese comune, mulți prieteni comuni. Ei? Nu mă feliciți?

– Oh, ba da! Îți doresc multă fericire. Ți-o spun din toată inima.

– Știam că o să te bucuri pentru mine. Ești o prietenă bună. O să-ți trimitem o invitație.

– N-o să mai vin aici, Roger. Cel puțin, nu în curând.

Merseră în tăcere până la vilă. Ea îi puse la un moment dat mâna pe braț.

– Roger, îți sunt recunoscătoare pentru sinceritatea ta. O să încerc și eu să fiu sinceră cu tine: nu cred că te-am așteptat în acești ani. E adevărat că n-am încetat nici o clipă să mă gândesc la tine, dar și eu iubesc pe cineva și o să mă mărit în curând. Trebuia să te văd ca să avem o explicație, ca să nu suferi. De aceea am jucat teatru. Mă temeam că mă mai iubești încă.

– Kim! Dar e splendid! exclamă el, fără a remarca lipsa de logică a spuselor ei. Ești o scumpete! Când o să-i spun

Virginiei! Trebuie neapărat să vii diseară, o să bem pentru asta.

– Îți mulțumesc, Roger, dar trebuie să-mi fac bagajele. Plec mâine, cu noaptea-n cap.

– Ce păcat! Dar o să mai vii, îmi promiți?

– Dragul meu, grăbește-te, fiindcă o să ajung prea târziu la club! strigă Virginia care îi aștepta pe terasă. Pleci, Kim?

Kim era puțin supărată că Roger n-o întrebase nimic despre viitorul ei soț, dar în fond era mai bine așa! O scutise de încă o minciună.

El o însoți până la mașină. Uite că fuseseră de ajuns câteva minute ca să se aleagă praful de visele frumoase nutrite timp de doi ani de zile. Și totul se petrecuse fără certuri pasionale. Într-un mod îngrozitor de formal.

– Ești sigură că nu vrei să-ți amâni plecarea?

– Am o mie de lucruri de făcut, Roger.

– Faceți o nuntă mare?

Kim, care deja uitase de minciuna ei, fu luată prin surprindere de întrebarea lui.

– Hmm... nu. De fapt nu știu. Nu ne-am hotărât încă.

– Virginia și cu mine o să ne căsătorim la Las Vegas. Și o să ne petrecem luna de miere în Hawaii. Familia ei posedă o proprietate acolo.

Stând în picioare lângă mașină, făceau eforturi disperate de a avea un aer firesc.

– Sper că nu ești prea supărată pe mine, Kim.

– Nu. La urma urmei e mai bine așa.

– Întotdeauna am ținut la tine, dar lucrurile n-ar fi mers niciodată între noi doi. Viețile noastre sunt prea diferite în prezent. Și nu ne putem întoarce în trecut.

– Nu. De altfel, nici nu doresc asta.

– Să știi că, dacă nu ți-am scris niciodată despre Virginia, a fost fiindcă nu aveam curajul să renunț definitiv la tine, la trecutul meu. Reprezentai într-un fel refugiul meu. Colacul meu de salvare. Dar m-am înșelat. Nu trebuie să te agăți de visurile copilăriei. Nu poți să crezi la nesfârșit în Moș Crăciun!

– Și eu am trăit ca într-un vis. Credeam că o să vii după mine la Bradford, ca să ne căsătorim... Ca prințul din Frumoasa din Pădurea Adormită.

– Dacă m-aș fi întors la Bradford, aș fi simțit că viața mea a fost un lamentabil eșec. O întoarcere în timp. Nu din cauza ta personal, dar în sfârșit...

– Tot ce știu e că pe vremuri ne iubeam mult și că m-ai ajutat să depășesc o perioadă grea a vieții mele. O să-ți fiu întotdeauna recunoscătoare pentru asta. Și sunt fericită că te-am revăzut.

– Și eu. Ținem legătura, da?

– Tu nu scrii niciodată! spuse ea râzând.

– Acum că mă simt cu conștiința liniștită, o să fac mai des asta.

– N-ai de ce să ai remușcări.

El o sărută pe obraji și Kim se îndepărtă făcându-i veselă semn cu mâna.

Capitolul 12

Kim luă avionul a doua zi și sosi la Bradford seara târziu, puțin dezorientată din cauza decalajului orar. Nu-și amintea nici un amănunt din călătoria făcută la întoarcere: făcea mașinal toate gesturile necesare, dar se simțea ciudat de detașată de lumea exterioară. Imediat ce gândurile negre o asaltau, le alunga furioasă, spunându-și că va avea destul timp să reflecteze la tot ce se întâmplase, după ce va ajunge acasă.

Mary Kathryne și Annie o așteptau la aeroport.

– Ei?

– Roger se căsătorește luna viitoare cu o tipă pe nume Virginia. Am fost încântată să-l revăd după atâta timp.

Verișoara ei oftă și Annie luă valiza lui Kim. Se îndreptară în tăcere spre ieșire.

– Nu mai faceți mutrele astea de înmormântare! Eu personal mă simt aproape ușurată. Cel puțin acum sunt sigură de ceva. Numai că mă simt la capătul puterilor. Am

impresia că mă aflu „în corzi“, la fel ca un boxer. Va trebui să mă decid ce-o să fac în viitor, dar acum nu mă simt în stare să mă gândesc la nimic.

Era pentru prima oară când își dădea seama că Roger nu mai face parte din viața ei. Iar la Barrett era mai bine să nu se gândească, fiindcă altfel n-o să mai reziste.

– O să te întorci în tabără, Kimmy? se interesă Annie. Sezonul nu s-a terminat.

– Nu, nici gând, răspunse Kim cu voce sugrumată.

– Bun! Am vorbit destul în seara asta! o întrerupse verișoara ei. Kim are nevoie de odihnă.

Copiii o primiră bucuroși, dar, simțindu-se la capătul puterilor, Kim se retrase imediat în camera ei. Când se sculă a doua zi de dimineață, toată lumea era deja plecată. Făcu un duș, se îmbrăcă și se așeză pe balansoar să citească ziarul. Apoi își luă micul dejun și se întoarse, absentă, disperată, să se așeze în același balansoar.

Casa era tăcută. Nu se auzea decât bâzâitul frigiderului, zgomotul făcut de o mașină de tuns iarba și, în depărtare, strigătele copiilor. Din timp în timp, pe stradă trecea câte o mașină.

Se ridică, făcu mașinal un tur al casei, apoi se așeză în același loc. După câteva clipe urcă în camera ei, se trânti pe pat, își puse perna în cap, cu inima sfâșiată de o disperare fără nume. Și sărmanul Roger nu era cu nimic vinovat de asta. Nu-l iubea îndeajuns pentru ca ruptura lor s-o facă să sufere atât de mult. Nu era furioasă pe el, deși îl disprețuia puțin fiindcă nu avusese curajul să-i spună mai de mult adevărul. Dar în fond, îl înțelegea și-l ierta.

Toți aveau dreptate. Doamna Hauser, Mary Kathryne,

Barrett. Se comportase ca o idioată. Barrett nu se înșelase când îi spusese că nu știe nimic despre dragoste.

Simți că i se strânge inima. Poate că nu știa nimic despre *dragoste,* dar pe el îl iubea din tot sufletul. Și îl pierduse. Dacă ar fi putut măcar să plângă! Deși își simțea inima zdrobită, ochii ei rămâneau uscați. Neputând să stea mult timp într-un loc, ieși să se plimbe.

Stricase totul. Se crezuse mai pură, mai dreaptă decât ceilalți, drapată în virtutea ei, mândră de fidelitatea și loialitatea față de Roger. Dar în fond, nu era decât o proastă, o biată inocentă, străină de realitățile vieții și ale dragostei.

Se gândi la blonda care flirta cu Barrett în timpul petrecerii. Nu i-ar fi fost deloc greu să se consoleze cu ea, sau cu o alta! Apoi gândul o purtă spre Muriel, Muriel care-i spusese că Barrett are o „slăbiciune" pentru ea... iar ei puțin îi păsase pe atunci... Încă un exemplu al încăpățânării ei oarbe...

Barrett îi mărturisise într-o zi dragostea lui, dar ar mai fi dorit-o acum, învinsă și tristă? Trăise atâta timp visând. Și care era rezultatul? Culegea acum fructele amare ale orgoliului ei... Trebuia să se gândească la viitorul ei. Să rămână la Mary Kathryne? Nu. Nici nu-i trecea prin minte să deranjeze tânăra pereche. Și pe urmă, la douăzeci de ani, era momentul să-și cucerească independența.

Trecând prin fața bibliotecii zâmbi, gândindu-se la ziua când se întâlniseră prima dată. Îl mai vedea și acum, stând în ploaie, atât de înalt, de frumos, de sigur pe el. Cu ochii lui cenușii... Scuturâ din cap. La ce bun să răscolească trecutul...

În zilele următoare își petrecu cea mai mare parte a

timpului făcând plimbări lungi pe străzile prăfuite ale Bradford-ului fără a fi în stare însă să ia vreo hotărâre. Având nervii încordați la maximum, tresărea de fiecare dată când suna telefonul, cu inima bătând să se rupă.

Știa că ar fi trebuit să trimită o scrisoare familiei Hauser, dar descoperea în fiecare zi câte un pretext pentru a amâna.

Seara stătea ore în șir fără să-și găsească somnul, lungită în întuneric, cu ochii deschiși, ascultând șuieratul vântului sau al trenului. Viața ei era terminată. Nu mai avea nimi de așteptat, nimic de sperat. Amintirile o chinuiau mai ales noaptea. Retrăia fiecare sărutare, fiecare îmbrățișare, fiecare mângâiere, ba chiar și certurile lor. Dacă i-ar fi cedat în acea ultimă zi, ar fi acum probabil fericită, alături de el în patul imens din vila de pe insulă. Lacrimi fierbinți i se rostogoleau pe obraji și își băga capul în pernă pentru a-și înăbuși hohotele de plâns.

Dar trebuia să facă ceva, nu mai putea să continue în felul ăsta... Verișoara ei, în locul unei prescripții medicale, lansă o campanie de curățenie generală. Începură cu primul etaj și Kim se aruncă orbește în treburile casnice, dând frenetic cu aspiratorul, scuturând covoarele, dând cu peria pe pereți, spălând perdelele și ceruind parchetul. În timp ce muncea, se gândea la doamna Hauser, care era probabil și ea în plină curățenie înainte de închiderea tarabei.

Dar cel mai des, gândurile ei se îndreptau spre Barrett. Unde o fi el acum? Dacă ar fi iubit-o cu adevărat ar fi venit de mult timp după ea. N-ar fi lăsat-o singură cu disperarea ei...

Studia cu regularitate anunțurile de la mica publici-

tate, dădea telefon, dar contramanda în ultimul moment interviul sub pretextul că nu era încă pregătită pentru o nouă slujbă. Dar în realitate, se agăța de speranța că Barrett va veni după ea...

Îi trebuiră trei zile ca să facă lună de curat la primul etaj. În cea de a patra zi, își puse niște blugi decolorați și o cămașă veche și atacă bucătăria. Era una din acele frumoase zile de la sfârșitul lui august, care anunțau deja toamna. Remarcă melancolic margaretele care începuseră deja să se veștejească. Această vară, cea mai fericită și cea mai nenorocită din viața ei, se sfârșea. În curând va veni iarna, apoi primăvara, apoi o altă vară... Dar fără Barrett, parcă nici nu mai merita să trăiască.

Stătea în genunchi spălând gresia, când o voce frumoasă de bas o făcu să tresară.

– Ia te uită, mi se pare că recunosc blugii!

Timp de câteva clipe rămase înlemnită, necrezându-și urechilor. Apoi, tot în patru labe, întoarse încet capul. Barrett, stând în picioare în prag, se sprijinea nonșalant de tocul ușii, cu mâinile băgate în buzunare. Era îmbrăcat într-un costum elegant gri-închis, o cămașă albă și o cravată asortată. Niciodată nu-l mai văzuse astfel. Kim, uluită la culme, căuta cu disperare ceva de spus. Când se gândea că arăta probabil ca o cerșetoare! Dându-și brusc seama de ridicolul poziției ei, se ridică și își șterse repede mâinile.

– Pot să intru?

– Bineînțeles!

Kim făcu un pas spre el, apoi se opri brusc. Tânărul se apropia încet și îi scrută chipul pentru a încerca să-i descifreze sentimentele față de ea. Dacă ar fi luat-o în

brațe! Se temea însă prea mult că va fi respinsă, ca să schițeze măcar un gest de bun-venit.

Barrett îi luă cârpa din mână și când îi șterse ușor obrazul, Kim fu surprinsă să constate că mâinile îi tremurau ușor.

– Ești murdară pe față, îi explică el liniștit.

Inima îi bătea într-un asemenea ritm, încât Kim se temea că va leșina. Putea să respire parfumul lui atât de familiar și murea de dorința de a i se arunca în brațe.

– Nu-mi oferi o ceașcă de cafea? o întrebă el pe un ton blând, fără s-o scape din ochi.

– Ba da, bineînțeles, se grăbi ea să-i răspundă, regăsindu-și încetul cu încetul sângele rece. Să mergem în salon. Aici totul e cu susul în jos.

– Am constatat! îi răspunse el privind-o cu atâta insistență încât ea începu să nu se mai simtă în largul ei.

– Sunt într-adevăr surprinsă că te văd. De ce ești astăzi atât de elegant îmbrăcat?

– Fiindcă voiam să te impresionez.

Figura lui era la fel de impasibilă, iar vocea ca de gheață. Kim, care petrecuse nopți de-a rândul visând la el, simți că o cuprinde ciuda. Cum el se apropiase și mai mult de ea, făcu instinctiv un pas înapoi.

– Eu... Ce face familia Hauser? S-au întors?

– N-am venit să-ți vorbesc despre familia Hauser, Kim. Și știi foarte bine asta.

Kim scoase ceșcuțele din bufet, furioasă să constate că și ei îi tremură mâinile.

– N-am nici cea mai mică idee de motivul pentru care te afli aici!

– Adevărat?

– Cafeaua este gata! răspunse ea, ignorându-i în mod deliberat întrebarea. Vino cu mine în salon.

El îi ținu ușa și Kim trecu plină de demnitate prin fața lui cu tava. Barrett o urmă fără să scoată nici un cuvânt, privind-o fix în timp ce ea servea cafeaua.

Tăcerea se prelungi jenant. Kim își frământa mintea să găsească un subiect de conversație. Nu-și putea desprinde privirea de la buzele lui, de la ochii lui, stupefiată că îl vede stând liniștit în salonul lui Mary Kathryne, gata să bea o cafea, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Ei! Ce ai de spus? o întrebă el brusc.

– Eu... nu pricep.

– Kim, ce ai să-mi spui?

– Unde vrei să ajungi, la urma urmei? exclamă ea pierzându-și brusc sângele rece. Probabil că te amuză să mă chinuiești așa! Ne-am spus totul de mult. Pleacă!

Barrett se aplecă spre ea și privirea lui pătrunzătoare o făcu să se înroșească fără voia ei.

– Nu ne-am reglat toate conturile, scumpa mea prietenă! Și am oroare de situațiile care se termină în coadă de pește. La fel cum am oroare de oamenii care o șterg fără să-și îndeplinească până la capăt sarcinile. M-ai lăsat să-mi termin singur cartea.

– Dar ai zis că...

– N-are nici o importanță ce-am zis. De ce ai fugit așa?

Simțind că-i dau lacrimile, Kim își plecă privirea.

– Îmi pare rău, Barrett. Dar trebuia neapărat.

– Trebuia? Trebuia s-o întinzi în miez de noapte, ca o hoață? Doar de atâta lucru ești în stare?

Începu să se plimbe prin salon. Kim nu se ridică și, ca să aibă o preocupare, începu să-și privească mâinile cu un aer încăpățânat.

– Și familia Hauser? Ți se pare corect față de ei? Dar față de mine? Te-ai gândit vreo clipă?

– Barrett, te rog...

Ridică spre el ochii plini de lacrimi, sperând că o va lua în brațe ca s-o consoleze, dar el nu schiță nici un gest.

– Care era deci lucrul atât de important care nu mai suporta amânare nici o secundă?

– Trebuia neapărat să mă duc la Los Angeles, îngăimă ea. Trebuia neapărat să-l văd pe Roger...

Barrett se opri din mers și se sprijini de spătarul unui scaun.

– Și?

– Și l-am văzut! Ai avut dreptate! adăugă ea pe un ton iritat. Toată lumea avea dreptate! Hai, ia-mă peste picior! O merit din plin.

– Cu ce ocazie această criză neașteptată de umilință?

– Apropo de Roger. E adevărat, trăiam în trecut, mă agățam prostește de un vis! Nu știam nimic... despre viață!

– Îmi pare rău, Kim, spuse el cu o voce potolită, așezându-se lângă ea. Trebuie câteodată să suferi ca să înțelegi unele lucruri.

– Adevărat! exclamă ea. Numai că eu nu sufăr! Mă doare în cot de Roger! Vreau să zic că el nu era decât o iluzie, o fantomă. Imediat ce l-am revăzut, am înțeles că nu avea nimic comun cu eroul pe care-l făurise mintea și sufletul meu. Totul n-a fost decât rodul imaginației mele!

– Și altceva... Ce-ai mai înțeles?

– Ce-am mai înțeles?

Kim reflectă o secundă, apoi continuă:

– Că aveam mai puțină experiență decât credeam și mult mai multă vanitate. Și că o asemenea greșeală se răscumpără cu prețul unor teribile suferințe.

– Dar spuneai adineaori că nu-l mai iubești pe Roger.

– Dar nu el mă face să sufăr.

– Continuă.

– Asta-i tot. Ce mai vrei în plus? spuse ea, frământându-și cu nervozitate mâinile pe genunchi.

– Kimberley! strigă el, făcând-o să tresară.

Era pentru prima oară când îi spunea așa, ceea ce o făcu să-și simtă inima cât un purice.

– Nu mai face pe proasta! Știu perfect că arzi de dorința de a-mi spune ceva, și n-o să plec până n-o să aud totul, chiar dacă asta va dura până la miezul nopții! De data asta, nu-mi mai scapi! Și n-am deloc intenția să-ți ușurez sarcina.

Stătea în fața ei, cu brațele încrucișate pe piept, neînduplecat. Cu obrajii scăldați de lacrimi, ea îngăimă cu o voce sugrumată:

– Trebuia să-l văd pe Roger fiindcă mi-era teamă că m-am îndrăgostit de tine. Trebuia să plec fiindcă nu-mi puteam da seama de sentimentele mele, dacă eram singură cu tine. Și știi prea bine asta!

El nu scoase nici un cuvânt.

– Și atunci m-am dus la Malibu, dar nu mă gândeam decât la tine, zi și noapte. Când am înțeles că Roger nu mă mai iubește, m-am simțit extrem de ușurată. Dar știam că te-am pierdut pentru totdeauna din cauza încăpățânării mele prostești.

– Nu e tot! Continuă!

Își ridică spre el ochii cu o privire rugătoare, dar el părea decis să nu cedeze.

– Mă simțeam atât de nefericită! Aș fi vrut să mor... și să-ți cer iertare.

Se întrerupse, dar Barrett continua să tacă. Privea pe fereastră cu o privire de nedescifrat.

– O dată mi-ai spus că mă iubești. Dar te-am respins. Știu că nu mă mai vrei acum, dar în ciuda tuturor greșelilor mele, nu m-am putut împiedica să sper. Îmi spuneam că, dacă ai fi ținut cu adevărat la mine, ai fi venit să mă cauți. Dar tu nu veneai... Și eu așteptam, așteptam...

Își ascunse fața în mâini. După câteva clipe îl auzi apropiindu-se. Îngenunche în fața ei și-i dădu la o parte mâinile.

– Privește-mă, Kim!

Se uită la el prin ceața lacrimilor. Și de data asta, vocea glumeață care-i plăcea atât de mult se făcu auzită:

– Ei bine, am venit, nu-i așa?

Schimbară o privire lungă și, dintr-o dată, Kim se trezi în brațele lui, râzând printre lacrimi. El o strânse la piept și o sărută cu duioșie.

– Oh, Barrett... Mă ierți?

– Nu am nimic de iertat, scumpa mea. Dar tu o să poți să mă ierți pentru tot timpul ăsta pierdut, pentru răul pe care ni l-am făcut singuri?

– Tu... tu nu ești supărat?

– La început eram nebun de furie! Pe urmă m-am gândit că o mică lecție ți-ar prinde bine. Cum ți s-a părut mica mea punere în scenă?

– Oh! Vrei să spui că ai jucat tot timpul teatru?

– Nu chiar, spuse el strângând-o și mai tare în brațe. Voiam să mă răzbun puțin pentru tot ce m-ai făcut să îndur. Ai avut noroc să scapi atât de ușor! Dacă o să mai încerci însă...

– Știu! O să am mari necazuri! răspunse ea veselă, ascunzându-și fața la umărul lui. Dar n-o să mai fac niciodată asta... de frică să nu te pierd. Fiindcă o să fim fericiți împreună, nu-i așa?

Drept răspuns, el puse stăpânire pe buzele ei și o sărută cu patimă. Apoi o luă pe genunchi.

– Există totuși un amănunt care se pare că ți-a scăpat în toată povestea asta! Ce credeai că e în inima mea când, în ciuda atracției evidente pe care o aveai față de mine...

– Barrett!

– Spun bine e-vi-den-te! Și nu mă mai întrerupe! Deci în ciuda atracției tale pentru mine, chiar dacă nu aveai vești de la „cavalerul“ tău de luni de zile, îi rămâneai cu încăpățânare fidelă. Crezi că asta mă umplea de bucurie?

– Erai gelos?

– Nu, mai degrabă înduioșat... Este unul din motivele pentru care m-am îndrăgostit de tine. Fiindcă erai capabilă să rămâi loială față de un tip care te ignora complet, știam că îmi vei fi întotdeauna credincioasă. Mă înțelegi?

– Aveam dreptate când spuneam că erai gelos!

O sărută cu pasiune, mușcându-i buza de jos, ca pentru a o pedepsi că îndrăznise să presupună o asemenea aiureală.

– Când ți-ai dat seama că mă iubești? îl întrebă ea.

– Cred că te-am iubit din prima clipă, din ziua când ne-am întâlnit în fața bibliotecii. Când mi-ai spus că sunt

omul cel mai odios, mai insuportabil și mai grosolan pe care l-ai văzut vreodată. Exact în acel moment a urmat... lovitura de trăsnet.

– Chiar ți-am spus toate grozăviile astea?

– Da! Și mai mult chiar! Bun, am vorbi destul despre asta. Avem acum toată viața înaintea noastră ca să vorbim despre dragoste.

– Oh! Barrett...

– Acum avem o mulțime de amănunte de pus la punct.

– Da?!

– Bineînțeles. Ai pașaport?

– Nu. De ce?

– Doar n-o să plec în Scoția fără soția mea. Iar tu nu poți părăsi țara fără pașaport. Ai priceput?

Kim dădu din cap, la fel ca o fetiță timidă.

– Nu. Explică-mi...

– La naiba cu explicațiile! spuse el strângând-o în brațe. Avem ceva mult mai plăcut de făcut...

Sfârșit